

DKP/ML's 2. kongres

December 1981

Dokumenter • Indlæg • Hilsener

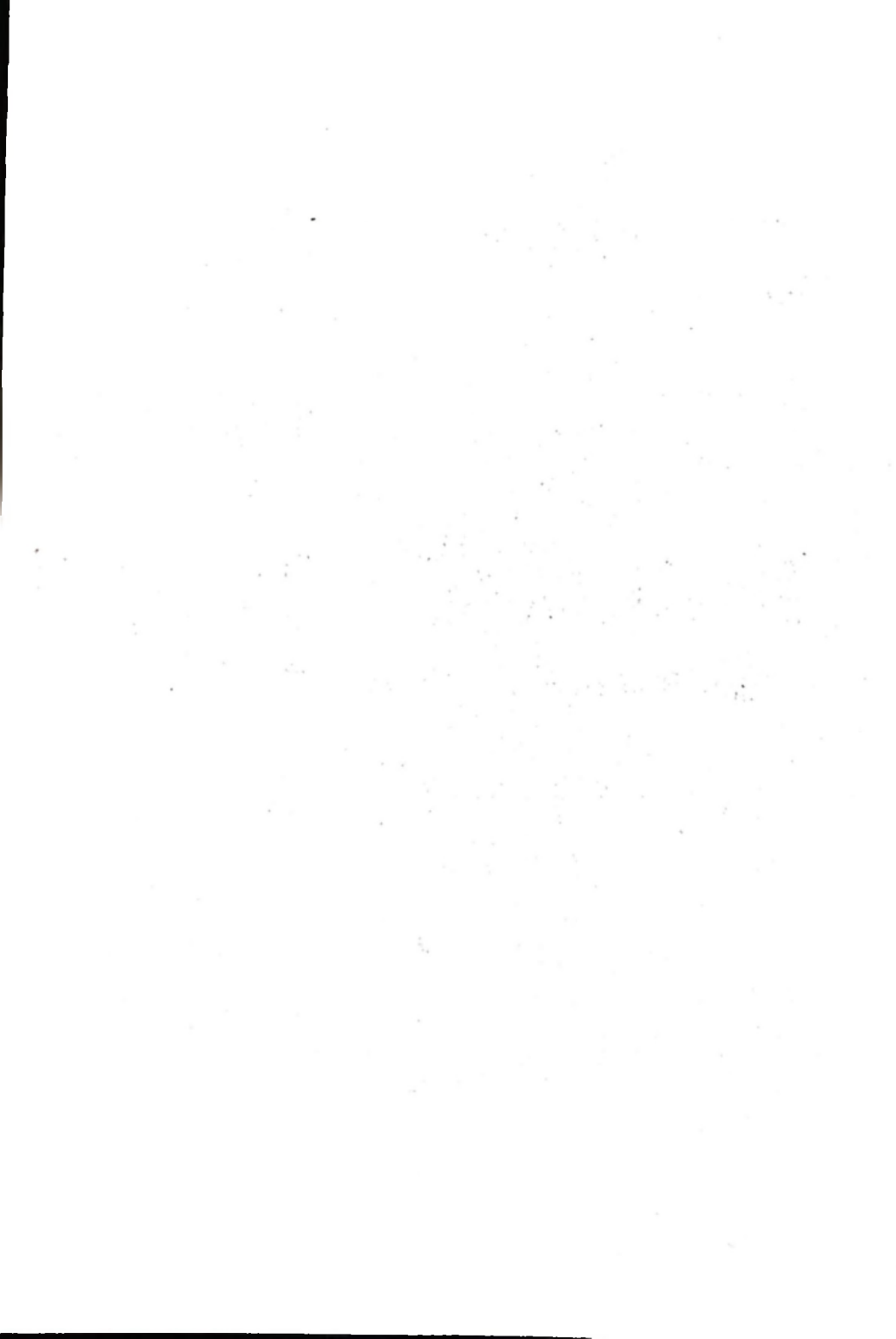
Forlaget Arbejderen

DKP/ML's 2. kongres

Dokumenter • Indlæg • Hilsener

En række af de vigtigste dokumenter og indlæg fra DKP/ML's 2. kongres er samlet her i denne bog. Endvidere rummer den hilsener fra de marxistisk-leninistiske partier samt talerne fra det internationale festmøde i København den 2. januar 1982.

Centralkomiteens Beretning til kongressen »For et socialistisk Danmark under proletariatets diktatur« foreligger samtidig i bogform.



DKP/ML's 2. kongres

December 1981

Dokumenter • Indlæg • Hilsener

Forlaget Arbejderen

DKP/ML's 2. kongres, afholdt december 1981

● Forlaget Arbejderen, 1982

ISBN: 87-87862-25-5

Tryk: M.A.J. Tryk ApS.



DKP/ML's førstesekretær Klaus Riis Klausen holder tale på det internationale festmøde 2. januar 1982 i anledning af afslutningen af DKP/ML's 2. kongres.



Delegationerne fra de marxistisk-leninistiske broderpartier. Fra venstre delegationen fra RCPB(ml), (England), CPC/ML (Canada), PCP(r), (Portugal), AAP, DKP/ML's førstesekretær Klaus Riis Klausen, KPD (Tyskland), PCE(ml) (Spanien) og KPS (Sverige). Til sted var også delegationer fra vore franske og tyrkiske broderpartier.





Agim Popa, leder af delegationen fra Albaniens Arbejdets Parti, på det internationale festmøde 2. januar 1982

Indhold

DKP/ML's 2. kongres	9
Kommuniké	9
Den centrale kontrolkommissions beretning til DKP/ML's 2. kongres (uddrag)	11
Hilsen til Albaniens Arbejdets Parti	23
Kongresindlæg	27
Lad os kæmpe for at gøre hver fabrik til en fæstning for kommunismen	27
Den korrekte udførelse af den bolsjeviske organisationspolitik er et nøgleproblem	37
Lad os styrke og udvide partiets propaganda og agitation	46
Kvinderne – en vældig kraft for den socialistiske revolution	53
Internationalt festmøde	63
Til kamp for den militante gennemførelse af beslutningerne fra DKP/ML's 2. kongres – tale af DKP/ML's 1. sekretær Klaus Riis Klausen	63
Tale ved Agim Popa, leder af AAP's centralkomites udenlandsafdeling	70
Tale på vegne af de marxistisk-leninistiske partier af Manuel Chivite, medlem af sekretariatet i Spaniens Kommunistiske Parti (Marxister-Leninister)	74

Hilsener til DKP/ML's 2. kongres	77
Hilsen fra Albanians Arbejdets Parti	77
Hilsen fra Tysklands Kommunistiske Parti	78
Hilsen fra Spaniens Kommunistiske Parti (Marxister-Leninister) ..	80
Hilsen fra Portugals Kommunistiske Parti (Gendannet)	84
Hilsen fra Canadas Kommunistiske Parti (Marxister-Leninister) ..	86
Hilsen fra Tyrkiets Revolutionære Kommunistiske Parti	90
Hilsen fra Englands Revolutionære Kommunistiske Parti (Marxister-Leninister)	92
Hilsen fra Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti	97
Hilsen fra Organisationen för skapandet av Kommunistiska Partiet i Sverige	99
Hilsen fra Japans Kommunistiske Parti (Venstre)	103
Hilsen fra New Zealands Kommunistiske Parti	104
Hilsen fra Indiens Kommunistiske Ghadar Parti	105
Hilsen fra Togos Kommunistiske Parti	106
Hilsen fra Irans Arbejdets Parti	108
Hilsen fra Dahomeys Kommunistiske Parti	109
Hilsen fra Øvre Voltas Revolutionære Kommunistiske Parti	112
Hilsen fra Ecuadors Kommunistiske Parti (Marxister-Leninister) ..	113
Hilsenerne til DKP/ML's 2. kongres er en stor opmuntring og inspiration i vores kamp	114

DKP/ML's 2. kongres

Kommuniké

Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister har afholdt sin 2. kongres i en begejstret, revolutionær atmosfære. Kongressen analyserede situationen i klassekampen i Danmark i dag såvel som på internationalt plan, opsummerede resultaterne i partiets arbejde siden dets stiftelse for 3 år siden og fastlagde kampopgaverne for den videre opbygning af partiet, såvel som den traf beslutninger af historisk betydning for den videre udvikling af arbejderklassens kamp imod den kapitalistiske kriseoffensiv, imod de øgede krigsforberedelser og den reaktionære og fascistiske opmarch, for et socialistisk Danmark under proletariats diktatur.

Kongressen vedtog enstemmigt centralkomiteens beretning om sin virksomhed, som foretager en gennemgribende og dybtgående analyse af den internationale situation såvel som klassekampssituationen i Danmark, analyserer resultaterne i opbygningen af partiet, såvel som påpeger visse mangler og svagheder, opstiller de kommende kampopgaver og afslører og fordømmer den moderne revisionisme af alle afskygninger – sovjetrevisionismen, titoismen, maoismen såvel som den såkaldte eurokommunisme – og deres repræsentanter i Danmark. Centralkomiteens beretning til DKP/ML's 2. kongres samt andre dokumenter fra kongressen vil snart foreligge i bogform på dansk og engelsk.

Endvidere vedtog kongressen enstemmigt beretningen fra den centrale kontrolkommission om dens virksomhed, foretog nogle mindre ændringer af partiets vedtægter, samt valgte sin 2. centralkomite og den centrale kontrolkommission.

Kongressen sendte sine begejstrede kamphilsner til Albaniens Arbejdets Parti, som under den imperialistisk-revisionistiske blokades vanskelige betingelser, sejrrikt opbygger socialismen og kæmper for at virkeliggøre de historiske beslutninger fra AAP's 8. kongres.

DKP/ML udgør en afdeling af den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse. Kongressen sendte samtidig sine revolutionære hilsener til de øvrige marxistisk-leninistiske partier, som under de forskellige betingelser kæmper for opnåelsen af det samme mål: revolutionen, socialismen og verdenskommunismen.

Kampen for gennemførelsen af partiets marxistisk-leninistiske linie og den 2. kongres' historiske beslutninger vil yderligere styrke partiets ledende rolle som den danske arbejderklasses fortrosparti i de kommende skærpede konfrontationer og massekampe, som vejviseren og organisatoren af den revolutionære udvej af krisen.

Leve DKP/ML's 2. kongres

Leve DKP/ML

Leve marxismen-leninismen

Uddrag af:

Den centrale kontrolkommissions beretning til DKP/ML's 2. kongres

Kammerater, DKP/ML har i denne første kongresperiode nået store resultater i opbygningen af det kommunistiske parti som det danske proletariats fortrap, i bolsjevismen af partiet, i dets opbygning på landsplan, i dets forbindelser til, organisering og ledelse af arbejderklassen og de øvrige arbejdende masser, i opbygningen af partiets løftestænger – i forberedelsen af den store proletariske revolution, som står på dagsordenen. Resultater, som er nået i kraft af en omfattende og energisk kamp, som partiet, centralkomiteen og medlemmerne har gennemført for at sætte DKP/ML's program ud i livet, under vejledning af vores store læremestre Marx, Engels, Lenin og Stalin og af erfaringerne fra den marxistisk-leninistiske verdensbevægelse, særligt erfaringerne fra opbygningen af den virkeliggjorte socialisme i Albanien under det ærerige AAP's og kammerat Enver Hoxhas ledelse.

Den internationale situation; situationen og udviklingen af klassekampen i Danmark gennem mere end 30 år; genopbygningen af det kommunistiske parti i Danmark; partiets udvikling, resultater, dets mangler og svagheder samt retningen for partiets arbejde i den kommende kongresperiode, er fremlagt i centralkomiteens beretning. Denne beretning udgør en glimrende, videnskabelig sammenfatning og vejledning for partiet i løsningen af opgaven: at blive den faktisk ledende kraft i arbejderklassen og de øvrige arbejdende massers kamp i den fortsatte løsning af spørgsmålet om revolutionen. Den centrale kontrolkommission slutter fuldstændig op om denne beretning.



Den centrale kontrolkommissions opgave består i, efter pålæg fra centralkomiteen, at gennemføre særlige undersøgelser og kontrol af bestemte spørgsmål, organer, personer eller situationer i partiet vedrørende overtrædelse af partinormerne eller partilovene, ineffektivitet, ultrademokrati eller bureaukrati og andre usunde fænomener, som skader partiets politiske og organisatoriske enhed og handlekraft. Den centrale kontrolkommission kan efter sådanne undersøgelser stille forslag til centralkomiteen om forbedringer af arbejdsgangen og det indre partiliv, om præcisering af de proletariske partinormer og om organisatoriske og disciplinære foranstaltninger. Endvidere skal den centrale kontrolkommission behandle og give sin indstilling til anker fra partimedlemmer angående disciplinære forholdsregler, samt kontrollere og revidere partiets økonomi. Den centrale kontrolkommission er et redskab for centralkomiteen, den kan under direkte ledelse fra centralkomiteen varetage visse kontrolmæssige og undersøgelsesmæssige opgaver.

Der var i den første tid i partiet en tendens til at opfatte den centrale kontrolkommission som et 'neutralt' organ, der stod udenfor partiledelsen og uafhængigt af denne kunne foranstalte undersøgelser. Disse ideer blev hurtigt afvist, ligesom det også er blevet klarlagt, at den centrale kontrolkommission ikke er en uafhængig klageinstans. Partikanalerne fører éntydigt til centralkomiteen, som afgør om den centrale kontrolkommission skal gå ind i en sag.

Kampen for etablering, udvikling og forsvar af proletariske partinormer

Vi havde fra starten et parti bestående af sunde klassekæmpere, hærdet i kampen mod revisionismen i KAP, hvorfor partiet ved sin stiftelse var i stand til at gøre op med den maoistiske stil og organisering og med de maoistiske normer, som i KFML's og KAP's tid havde infiltreret den marxistisk-leninistiske bevægelse.

Maoismens indflydelse på partiopfattelsen og partilivet resulterede i, at der i KAP eksisterede flere ledelsescentre, med dertil hørende parallelle partikanaler; at bureaukratisk centralisme herskede sammen med et udbredt ultrademokrati; at partiets ledende rolle blev forkastet til fordel for en sidestilling mellem parti og masseorganisationer; at partiet var et masseparti uden korrekt skelnen mellem partimedlemmer, sympatisører og masser; at den indre klassekamp byggede på toliniekamp; at kritik-

selvkritik blev brugt som et våben i to-liniekampen og at teorifjendskhed var et princip.

Da marxist-leninisterne i opbygningen af partiet tog kampen op mod maoistisk og anden revisionistisk indflydelse, for marxismen-leninismens renhed, var kampen for etablering og forsvaret af proletariske partinormer, kampen for en konstant bolsjevisering af partiet, en afgørende del. Det er spørgsmålet om etablering af den demokratiske centralisme, som sikrer partiets udelte ledelse, dets monolitiske enhed og dets handlekraft og herunder opbygningen af korrekte partikanaler, af et levende partidemokrati og en streng, proletarisk disciplin. Det er spørgsmålet om en marxistisk-leninistisk opfattelse og ledelse af klassekampen i partiet, som en kamp for at sikre gennemførelsen af partiets linie og taktik, beslutninger og retningslinier, og således sikre det udelte lederskab, den monolitiske enhed på én linie: den marxistisk-leninistiske. Det er spørgsmålet om en korrekt brug af kritik og selvkritik som et våben i klassekampen i partiet, dvs. at kritik og selvkritik sigter mod gennemførelsen af den politiske linie, på at undgå fejl og overvinde svagheder og mangler og på at opdrage partimedlemmerne, idet det kommunistiske parti kendetegnes ved at tage ved lære af de fejl, der begås. Det er spørgsmålet om kadrepolitikken, om udvælgelsen og opdragelsen af partimedlemmerne, som er partiets guldbeholdning, som hver og én med omhu skal udvikles til selvstændige og dristige ledere af massernes revolutionære kamp. Det er spørgsmålet om en leninistisk organisering og stil i opbygningen af partiledelserne på alle niveauer, som kollektive ledelsesforummer, hvor hver enkelt har et stort selvstændigt ansvar og samtidig må påtage sig ansvaret for udviklingen af ledelseskollektivets samlede arbejde og beslutninger; hvor tendenser til sektortænkning, ultrademokrati, bureaukrati og formalisme likvideres. Det er spørgsmålet om en korrekt studiestil, med planmæssige og omfattende studier i marxismen-leninismens teori og i partiets politik og retningslinier, hvor hovedmetoden i studierne er disciplinerede, omfattende og grundige selvstudier efter den plan, partiet og de enkelte partiorganer udstikker. Det er spørgsmålet om normer og metoder for revolutionær årvågenhed og sikkerhedspolitik i partiet og udadtil, årvågenhed overfor alle usunde fænomener, den højeste grad af beskyttelse af partiet og af hvert medlem overfor klassefjenden og opbygningen af partiet som et illegalt parti. Og det er hele spørgsmålet om at etablere og udbrede de kommunistiske partinormer til at omfatte hele partiets liv og hele den enkelte kommunistes liv, at likvidere enhver modsætning mellem egne interesser og

partiets interesser, at partimedlemmerne modnes som kommunister i alle livets forhold, således at de i alle situationer, i familien, på arbejdspladsen, blandt masserne og i partiet handler og opdrager ud fra marxistisk-leninistiske positioner og udvikler sig frem til at besidde politisk alsidighed, revolutionær modenhed, til yderste offervillighed og ansvar overfor revolutionens sag.

Partiets altomfattende kamp for marxismen-leninismens renhed har aldrig været svækket og må aldrig svækkes. Borgerskabets pres på partiet og påvirkningen fra svage eller uheldige elementer, der slipper ind i partiet, eller som opstår indenfor partiet på grund af presset fra klassefjenden, er en trussel mod partiet, som vi altid må erkende og udvikle højeste årvågenhed overfor og kamp imod. Svækker vi etableringen og den korrekte anvendelse af partinormerne, likviderer vi partiet. De kommunistiske partinormer er alfa og omega for partiet selv. I generelle træk har klassekampen i partiets 3-årige historie rettet sig mod rester af maoistisk indflydelse samt mod visse venstreradikale dogmatiske træk, som var fra perioden med opgøret i KAP, på grund af den isolation fra massernes kamp og den overvejende teoretiske kamp, som opgøret nødvendiggjorde. Efter partiets mere og mere omfattende deltagelse i og ledelse af massernes kampe, og efter likvideringen af de dogmatiske træk, afslørede det, at indflydelse fra den småborgerlige, ultrademokratiske VS-revisionisme var trængt ind i partiet. I sammenhæng med dette afdækkede centralkomiteen senere den højrekapitulationistiske og liberalistiske strømning i partiet. Denne havde især udviklet sig på grund af presset fra arbejderaristokratiet, og til dels på grund af indflydelse fra det småborgerlige ultrademokrati. Denne begyndende strømning blev likvideret ideologisk, og partiet rensede sig for de enkelte opportunistiske elementer, der var hovedbærere af strømningen, elementer der havde kapituleret. Men opgaven med at føre denne kamp politisk og organisatorisk til ende pågår endnu.

Stålsæt den demokratiske centralisme på et endnu højere niveau

Princippet om demokratisk centralisme er et livsspørgsmål for det kommunistiske parti og dets succes i den revolutionære kamp og kampen om magtovertagelsen. Demokratisk centralisme betyder, at partiet udgør én udelt ledelse, at enhver tanke og handling fra den mindste ened i partiet går sammen i én strøm, at partiet på grundlag af en bevidst og frivillig

disciplin kan handle maksimalt og udføre sin ledende rolle i klassekampen i ubrydelig enhed.

Derfor har partiet arbejdet planmæssigt og omfattende med opdragelsen af partimedlemmerne, med en dybtgående tilegnelse af partiets program og taktik og marxismen-leninismens teori. Hele partiet har deltaget skabende i de partidiskussioner, der er gennemført. Som følge af dette og af de revolutionære erfaringer, vi har vundet, er medlemmernes bevidste og frivillige disciplin øget og udgør det helt nødvendige udgangspunkt for det stigende revolutionære tempo og de endnu vanskeligere opgaver, der kræves af partiet i den kommende periode.

For at styrke den udelte ledelse har partiet konstant og alvorligt bekæmpet alle udslag af ultrademokrati, ikke mindst i forbindelse med opgøret med højrestrømningen. Dette er en fortsat opdragelsesproces, hvor principperne om strengt centraliseret ledelse, jernhård disciplin og et levende partidemokrati skal udfoldes på stadigt højere niveau. Partiet er under stærkt pres fra ultrademokratiske strømninger udefra, og ultrademokrati kan optræde på mange måder. Manglende tilegnelse af partibeslutninger og retningslinier, hvilket fører til brud på disse; brud på partikanalerne; overdreven eller ukorrekt indblanding i andre kammeraters og organers ansvarsområde; at forlange spørgsmål taget op eller problemer løst, som i den givne situation vil stå i vejen for løsningen af de prioriterede opgaver; ikke selv at arbejde med løsningen af vigtige problemer indenfor ens opgaver, men overlade ansvaret for løsningen til andre – dette er eksempler på udslag af ultrademokrati, som vi fortsat må bekæmpe. Ligesådan har partiet været opmærksom på og bekæmpet de anslag mod den udelte ledelse, som har form af kommandisme, formalisme og bureaukrati. Denne opdragelse og kamp har især drejet sig om at undgå formalistisk og bureaukratisk anvendelse og videregivelse af partiets retningslinier og direktiver, at fastholde helheden i retningslinierne og deres revolutionære ånd og formål hele vejen fra den centrale partiledelse ud til grundenhederne i partiet. Det har drejet sig om at sikre udførelsen af partilinen i et korrekt tempo; at lære alle enheder i partiet at reagere smidigt og hurtigt og så forudseende som muligt overfor opgaver og muligheder, der fremkommer i klassekampen, og at foretage en korrekt prioritering af de væsentligste opgaver og problemer, der står overfor at skulle løses, fremfor at stikke fast i en rutinepræget og bureaukratisk arbejdsgang.

Partiet har i sin opbygning helt korrekt prioriteret først og fremmest opbygningen af den centrale ledelse og det centrale partiapparat; der-

næst lagt vægt på at få sammensat og udviklet stærke distriktsledelser, som er opdraget til at se sig selv og handle som en del af partiets centrale ledelse. I den sidste tid er arbejdet med at placere og udvikle stærke ledere af partiets grundorganisationer blevet intensiveret, og opbygningen af en ledelsesgruppe i hver celle står overfor at skulle løses. Som en afgørende forudsætning for partiets evne til at løse den kommende kongresperiodes store opgave: at vinde den faktiske ledelse af massernes samlede kamp, kræves netop initiativrige, dristige celleledelser, der er i stand til selvstændigt at orientere sig på grundlag af marxismen-leninismen og partiets taktik.

Opfyldelsen af de store mål, partiet har stillet, kræver at vi udvikler den strengt centraliserede ledelse, den jernhårde disciplin og det levende partidemokrati, til et endnu højere niveau. Det vil lykkes i takt med hver eneste kommunistes indsats for at tilegne sig partiets revolutionære målsætning og vejledning – i sammenhæng med styrkelsen af de kollektive ledelser på alle niveauer.

Om at styrke årvågenheden overfor usunde fænomener i partiet, samt den videnskabelige, modige anvendelse af kritik og selvkritik

Gennemførelse og perfektionering af partiets udelte lederskab og af den politiske linie er afhængig af, at klassekampen i partiet føres korrekt og vedvarende, ved hjælp af studier, kontrol, kritik og selvkritik, ideologisk opdragelse og politiske og organisatoriske forholdsregler.

Dette har partiet altid forstået; og det har arbejdet med grundige, videnskabelige analyser og korrigerende, det har taget ved lære af fejl og har således nået store resultater i likvideringen af svagheder, mangler og afvigelser i partiets arbejde i kampen for den maksimale gennemførelse af partilinen og for i videst mulig omfang at undgå at begå fejl.

Partiet har øget forståelsen for nødvendigheden af stor årvågenhed og konsekvens i klassekampen i partiet, af at opretholde den yderste årvågenhed og konsekvent tage kampen op mod ikke-marxistisk-leninistiske, usunde udtryk og fænomener i partilivet og i partiets arbejde. Vi har uddybet erkendelsen af, at manglende kritik og mangel på likvidering af borgerlige foreteelser i partiet, brud på partinormerne, liberalisme osv. åbner op for, at rådne pletter breder sig og giver groplads og indtrængningsmuligheder for opportunisten. Enver Hoxha siger: »Partiet bør forme alle kommunister uden undtagelse til tapre menne-

sker, der har mod til at afsløre og uden tøven at kritisere deres egen fejl såvel som deres kammeraters. Der, hvor der praktiseres vedvarende, korrekt og skarp kritik og selvkritik, kan de sygdomme, der truer partiet, ikke slå rod og klassefjenden ikke finde noget sted at arbejde. Der opnår man større mobilisering omkring udførelsen af beslutninger og direktiver, kommunisternes fortropsrolle forstærkes, og partiets ledende rolle styrkes som helhed«. Og videre: »Kritik bør være velovervejet...den bør underbygges med konkrete, overbevisende og korrekte kendsgerninger og altid være ledsaget af opdragende, moralske, politiske og ideologiske konklusioner.«

Vi må til fulde forstå og perfektionere anvendelsen af kritik og selvkritik som partikollektivets magtfulde våben til at helbrede og redde fra ulykker. I sammenhæng med en fortsat dybere tilegnelse af marxismen-leninismen må partikollektiverne og alle kammerater øge anvendelsen af videnskabelig kritik og selvkritik, dvs. anvendt med korrekt formål, med ægte marxistisk indhold og i en ægte marxistisk form. Vi må aldrig dølge kritik, 'tænke vores' men ikke bringe det frem, have øje for et problem uden at gøre opmærksom på det; men forstå at kritik og selvkritik, der i sit indhold og sin form tager situationen og de subjektive og objektive omstændigheder i betragtning, som analyserer hvad der er galt, hvad der er årsagerne og træffer ideologiske, politiske og organisatoriske konklusioner, som viser vejen frem, at en sådan kritik og selvkritik aldrig vil skade partiet og kammeraterne. Tværtimod oplever vi, at hvor bolsjevikisk kritik og selvkritik anvendes, der blomstrer arbejdet og kammeraterne, der udryddes opgiveness og modløshed, fordi problemerne og vejen frem er erkendt – og fremfor alt, der undgår man i højere grad mangler og fejl.

Når en kritik er rejst, må alle, den berører, tage stilling til den, undersøge sit arbejde og drage de kammerater, der har begået fejl, til ansvar, samtidig med at hele kollektivet, der påhører og diskuterer kritikken, må drage lære af og opdrages gennem kritikken og selvkritikken. Partikollektivet må drage de nødvendige konklusioner og politiske og organisatoriske skridt til at likvidere fejlene og deres rødder. Denne proces må aldrig antage karakter af maoistisk selvransagelse eller idealistiske krav til partiet og til enkelte medlemmer, som ikke er i overensstemmelse med den faktiske situation, evner og muligheder. Afdækningen og analysen af fejlene er kun processens begyndelse, og allerede her må man tænke fremadrettet, derefter følger den længere varende ideologisk opdragende, politiske og organisatoriske proces, hvor arbejdet rettes op, så den

maksimal udførelse af partilinen sikres, og den skadelige indflydelse, som de forkerte synspunkter har medført, likvideres. Ved at lede klassekampen i partiet med marxistisk-leninistiske metoder og normer, har opgøret med fejlagtige synspunkter og borgerlige foreteelser fremadrettet og opdragende løftet partiet og dets resultater op på et højere niveau, øget mobiliseringen og forstærket partiets ledende rolle.

Partiet må fortsat udrydde de liberalistiske tendenser, der svækker klassekampen i partiet, idet de møder ukorrekte foreteelser med slaphed, ligegyldighed eller langsommelighed og tøver i anvendelsen af kritik og overfor at drage de nødvendige konsekvenser af en kritik. Ligesom partiet fortsat må afvise kritikisme og dogmatiske metoder, der kan forekomme.

Partiets korrekte kadrepolitik skal yderligere perfektioneres, og anvendes til fulde overalt

Partiets politik for udviklingen og opdragelsen af kandidater og medlemmer har ført til store resultater, i form af udvikling af et ledende kadrelag, der har evnet at leve op til de større og større krav og opgaver partiet har skullet løse, og i form af en betydelig højnelse af partiets niveau og monolitiske enhed.

Kadrepolitikens principper er: Udfra et grundigt kendskab til den enkelte kommunist, udfra en alsidig vurdering af hans evner, egenskaber og svagheder, at placere hver enkelt rigtigt, og tildele ham opgaver, som udnytter hans stærke egenskaber og som stiller tilpas store krav til ham, at forlange og give betingelser for, at hver eneste kommunist arbejder selvstændigt og initiativrigt og opdrages til at se sig selv og handle som arbejderklassens leder og organisator; at forfremme dristigt og udfra en vurdering af, om kammeraten vil kunne vokse med opgaven; at lægge særligt vægt på forfremmelse af sunde arbejdere, fordi partiet har brug for, at deres revolutionære egenskaber er stærkt repræsenteret i alle ledelsesorganer, og fordi proletarerne netop i kraft af deres revolutionære kvaliteter og deres livserfaringers umiddelbare overensstemmelse med marxismen-leninismen, er i stand til at udvikle sig i det hurtige tempo, som opgaverne ofte kræver. Samtidig værdsætter vi fuldt ud de intellektuelle og andre, der har tilkæmpet sig et proletarisk klassestandpunkt og afviser arbejderristiske opfattelser af kadrerne. Det er også et princip i kadrepolitikken, at kvinderne, på grund af klassesamfundets kvindeundertrykkelse, også skal vies særlig opmærksomhed i opdragelsen og i forfremmelser. Endelig har det løbende opdragelsesarbejde,

studiearbejdet og brugen af kritik og selvkritik afgørende betydning for udviklingen af kadrerne.

Således har partiet et meget betydningsfuldt ansvar for varetagelsen af medlemmerne og deres udvikling. Men når kadren er rigtig placeret og tilstrækkeligt vejledt og kontrolleret, ligger ansvaret for at udvikle sig med opgaven hos den enkelte kammerat selv. Denne må i kraft af selvstudier, af omhyggelige studier af partiets retningslinier, ved at tage ved lære af kritik og bruge selvkritik og inddrage kollektivets erfaringer, tage selvstændigt ansvar for at løse de opgaver og problemer, arbejdet stiller, og udvikle sig i takt med opgaverne.

Det forekommer, at kammerater ikke udvikler sig eller ikke løser deres opgaver godt nok. Sådan en situation er ikke rigtig, og der må altid gribes ind hurtigt. Men vi må skelne mellem, om årsagen hovedsageligt ligger i en forkert placering af kammeraten, evt. i en mangelfuld ledelse og vejledning af kammeraten, eller om den hovedsagelig ligger i forkerte synspunkter og svagheder, som kammeraten ikke tager kampen op imod. Der har været tilfælde af overplacering, og her hjælper nok så megen kritik og vejledning ikke, her hjælper kun en omplacering, eller vi må, hvis omstændighederne tvinger os, acceptere et mangelfuldt arbejde og udvikle kammeraten i det tempo og stille de krav, hans evner kan bære. Vi har også været ude for, at kammerater ikke har fået tildelt opgaver, der svarede til deres rent faktiske muligheder; når opgaven stiller for små krav, vil kammeraten heller ikke udvikle sig maksimalt. Er årsagen derimod fejlagtige synspunkter eller liberalisme overfor sine mangler og fejl, må vi være præcise og konsekvente i kravene, kritikken og kontrollen af kammeraten.

Arbejdet med særligt at fremme arbejderkadrene betyder fuldstændigt at anerkende og udnytte deres revolutionære kvaliteter, at give dem materielle betingelser for at kunne studere i stort omfang, og være særlig omhyggelig med at tildele arbejderne rigtige opgaver og vejledning til at kunne udvikle sig med disse. Vi må være opmærksomme på, at kommunisterne på bedrifterne er udsat for særligt stort pres fra klassefjenden, fra arbejderaristokratiet; og cellerne må yde dem stor støtte i det vigtige arbejdspladsarbejde. Dygtige arbejderkadre prioriteres til vigtige ledelsesopgaver i partiet.

At vie de kvindelige partimedlemmer særlig opmærksomhed, består dels i at undgå at underkende og overse disse kammerater, dvs. at bekæmpe en borgerlig opfattelse af kvinderne som andenrangs. Og det består dels i at kræve af og støtte kvinderne i at gøre op med de generelle

svagheder mange kvindelige partimedlemmer bærer med sig ind i partiet. Det drejer sig om at vige tilbage for at tage det fulde politiske ansvar, om manglende tiltro til egne evner og udviklingsmuligheder, om at opgive at løse problemerne til bunds, men overlade til andre at få det politiske og teoretiske overblik.

En omhyggelig opdragelse af kandidaterne er yderligere en hjørnesten i kadrepolitikken. Vi har i visse situationer, delvis tvunget af omstændighederne, ikke givet kandidaterne gode betingelser for at kunne gennemgå den opdragelse og skoling, der kræves af nye partimedlemmer, for at de kan tilegne sig partiets politik, taktik, retningslinier og normer, og komme på højde med partiets niveau. Det er i dag muligt og absolut nødvendigt, at vi overalt 'ofrer' den investering for partiet – og for masseorganisationerne – det er, at give kandidaterne, og særligt arbejderne, materielle betingelser til at kunne deltage i kandidatskoling og gennemføre kandidatårets selvstudier. Og det er nødvendigt, at cellerne ofrer mere opmærksomhed på kandidaternes opdragelse og udvikling samt sikrer, at de sættes ind i partiets retningslinier og i partinormerne. Cellen er grundenheden også for varetagelse af medlemmernes udvikling, opdragelse og skoling.

Kandidatmedlemmer fra intelligentsiaen udvikler sig generelt ikke i samme tempo som arbejdermedlemmer. Vi kræver af de intellektuelle, inden vi optager dem, at de står på et proletarisk klassestandpunkt; men at blive fuldgældige partimedlemmer er en lang opdragelsesproces for de intellektuelle. Dette må dog ikke føre til, at vi slækker på opmærksomheden på disse kandidaters udvikling, som fortsat må kræves at forløbe i maksimalt tempo.

Der er i partiet en korrekt og sund opfattelse af, hvem vi skal optage som kandidatmedlemmer, at vi skal åbne dørene for revolutionære arbejdere, som kan få teoretiske kundskaber og skoling i partiet, at også intellektuelle og andre er velkomne i partiet i kraft af deres revolutionære klassestandpunkt, men ikke i kraft af deres evner til at snakke eller deres måske omfattende teoretiske kundskaber. Vi skal være opmærksomme på, at dem, vi optager i partiet skal have nået en vis personlig modenhed. De skal vide, hvad der kræves af partimedlemmer, og de skal først og fremmest have bevist deres klassestandpunkt, kampvillighed og offervilje i praksis. Partimedlemmerne må være fuldstændig klar over det store ansvar, de har, når de anbefaler en kammerat til optagelse. En anbefaling skal være nøgtern og bygge på kendsgerninger, ikke på formodninger og subjektive opfattelser.

Partiet må have en rigtig opfattelse af de, der ekskluderes eller træder ud af partiet. Langt oftest vil disse kammerater være venner af partiet, og de vil i mange tilfælde fortsat stille sig under partiets ledelse. Vi må opdrage disse kammerater som en del af partiets sympatisørbevægelse. Der er kun tale om partifjender i de enkelte tilfælde, hvor tidligere partimedlemmer direkte og bevisligt skader partiet og dets omdømme. Partifjender afbryder vi nådesløst enhver forbindelse med.

Partiet skal i den kommende kongresperiode øge rekrutteringen i betydeligt tempo, især optage mange nye arbejdermedlemmer. Det er nødvendigt, at vi forbedrer vores indsats og evner til at kende og vurdere menneskene i og omkring partiet. Kandidattiden må blive en virkelig opdragelses- og læreperiode. Grundorganisationerne må påtage sig rollen som centre for opdragelsen og udviklingen af partimedlemmerne. Partiet må yderligere udvikle studie- og opdragelsesarbejdet, bl.a. forbedre kontrollen med alle kammeraters arbejde og anvendelsen af kritik og selvkritik og uddybe opdragelsen i de kommunistiske partinormer og moralske normer.

Partiets økonomiske arbejde

Lige fra partiets stiftelse har spørgsmålet om økonomien været korrekt placeret som et politisk vigtigt spørgsmål. Det økonomiske arbejde er baseret på princippet om at stole på egne kræfter, for at sikre partiets handlefrihed og beskytte det mod politisk pression gennem økonomiske trusler. Partiet har aldrig ladet sig lede af økonomien, men når de politiske opgaver er fastlagt, arbejde for at skabe de nødvendige økonomiske muligheder.

Den politiske forståelse for, at de økonomiske ydelser er en grundlæggende betingelse for partimedlemsskab og for nødvendigheden af hele det økonomiske arbejde, er vokset.

Partimedlemmerne er i højere og højere grad kendetegnet af stor økonomisk offervillighed. Kampen for faste høje kampfondbidrag er et led i udviklingen af den bevidste frivillige disciplin og højnelsen af det politiske niveau og klassestandpunktet.

De økonomiske kampagner har været gennemført for at opnå ekstraordinære store ofre i løsningen af vigtige konkrete opgaver, for at indtage meget bredere kredse i løsningen af partiets opgaver og for at sætte focus på de faste kampfondbidrags størrelse og opdrage til, at disse

yderligere højnes efter kampagnen. Kampfond- og kampagnebidrag stiller krav til, at alle lever et spartansk og proletarisk liv.

Partiets centrale økonomi er helt igennem sund og har sat partiet i stand til at løse en lang række opgaver for styrkelsen af den subjektive faktor i forberedelsen af revolutionen.

Også forude ligger mange store opgaver for partiets økonomiske arbejde. En succesfuld løsning af disse opgaver kræver en yderligere professionalisering af det økonomiske arbejde. Det langsigtede planlægnings- og budgetteringsarbejde må styrkes. Men hovedretningen for styrkelsen af økonomien går først og fremmest gennem en øget rekruttering til partiet og et systematisk arbejde blandt sympatisørerne og blandt venner af partiet i bredeste forstand, samt gennem et fortsat sundt spareregime og udviklingen af alle økonomier, så de bliver fuldstændig selvbærende.

Lad os kæmpe for maksimal opfyldelse af de storslåede mål, centralkomiteens beretning fastlægger for den kommende kongresperiode

Kammerater!

Når vi vurderer resultaterne og situationen i opbygningen af DKP/ML har vi grund til at være optimistiske og tillidsfulde til vores parti og dets evne til at løfte de kommende opgaver.

Men vi må ikke forfalde til en idealistisk opfattelse af partiet og dets udvikling og fremgang, tro at resultaterne, den fortsat ubrydelige enhed og det sunde partiliv kommer af sig selv. Partiet er og vil i stigende omfang blive udsat for borgerskabets kolossale pres, dets forsøg på at slå kiler ind og vinde indpas i partiet – for at aflede dets revolutionære kurs, hæmme dets bolsjevikiske tempo og bryde dets forbindelser til og ledelse af masserne.

Partimedlemmernes daglige kamp for partiet og for den proletariske revolution er vanskelig, fuld af ofre og hårdt slid. Og dog er dette kun begyndelsen. De skærpede klassekampe og de større og mere komplicerede opgaver, som partiet skal løse, kræver størst mulig selvstændig orientering og handlekraft af hver eneste kommunist, kræver yderligere bolsjevisering og hærkning af partiet.

Vi må og skal udføre vores arbejde med dybeste alvor og ansvarlighed

overfor opgaverne og de problemer, de rejser. Dette gælder også i det indre partiliv og i klassekampen i partiet. Det revolutionære perspektiv og ånd må fastholdes og uddybes i alt vi foretager os.

Sådan vil vi stålsætte partiet til at lede massernes revolutionære kamp.

Frem mod endnu større sejre for DKP/ML, det danske proletariats fortrop

Leve DKP/ML og DKP/ML's centralkomité

Ære til marxismen-léninismen

Hilsen til centralkomiteen for Albaniens Arbejdets Parti

*Fra de delegerede på DKP/ML's 2.
kongres*

Kære kammerater

Vort parti sender fra sin 2. ordinære kongres vor varmeste revolutionære hilsner til AAP's centralkomite, til dets førstesekretær kammerat Enver Hoxha og gennem jer til alle partimedlemmer og det albanske proletariat og folk.

Det er med særlig glæde, at vi overbringer jer budskabet om vor 2. kongres' succes, der betød et vigtigt skridt fremad for vor kamp mod imperialismen, borgerskabet og den moderne revisionisme i Danmark.

Vor kongres blev afholdt i en tid, hvor imperialismen, socialimperialismen, borgerskabet og den moderne revisionisme gennemrystes af den dybe krise, som har ramt hele den kapitalistiske verden, i en situation hvor alle disse fjender af friheden, freden, uafhængigheden, socialismen og revolutionen forstærker bestræbelserne for at forlænge deres rådne udbyttings- og undertrykkelsesregime. I en tid hvor de to supermagter, USA-imperialismen og den sovjetiske socialimperialisme, styrer verden mod en imperialistisk krig vendt mod folkene, revolutionen og socialismen.

Samtidig forstærker proletariatet og de undertrykte folk sin kamp imod imperialismen, socialimperialismen, borgerskabet, den moderne revisionisme og reaktionen, som kun tilbyder forstærket slaveri og elendighed. Proletariatet og folkene indser, at kun forstærket og beslutsom revolutionær kamp mod disse fjender kan bringe friheden, freden, den nationale og sociale befrielse og en lykkelig fremtid skabes.

I vort land forstærker borgerskabet sine angreb på proletariatet og det arbejdende folk for at kaste krisens byrder over på folkets skuldre. Denne kriseoffensiv har gjort op med mange illusioner om det såkaldte 'velfærdssamfund' og proletariatet og det arbejdende folk forstærker sin kamp på alle områder.

For 3 år siden rejste vort parti atter marxismen-leninismens sejrriige fane i vort land og har opbygget og hærdet sig i kampen mod imperialismen, borgerskabet og revisionismen. Vort parti har i sine rækker optaget mange klassebevidste arbejdere og væbnet dem med marxismen-leninismens udødelige lære. Vort parti har styrket sin monolitiske enhed på marxismen-leninismens grundlag og med dristighed taget fat på at oprette tætte forbindelser med proletariatet og dets allierede.

Vort partis 2. kongres var præget af de opnåede fremgange og stillede nye dristige mål for vort videre arbejde. Særlig vægt lagde vor kongres på at forstærke partiets rodfæste i proletariatet med henblik på at opnå den faktiske ledelse af det danske proletariats revolutionære klassekamp.

Vor 2. kongres understregede, at denne dristige opgave ikke kan gennemføres uden at forstærke kampen mod den moderne revisionisme på alle felter. Imperialismen, borgerskabet og reaktionen mobiliserer i denne kritiske situation sine revisionistiske agenter i arbejderklassen med det formål at sabotere og undergrave proletariatets voksende kamp og med det mål at infiltrere og undergrave det marxist-leninistiske parti selv.

Vor kongres understregede at vor parti med held havde modstået det borgerligt-revisionistiske pres på vort parti som følge af vor centralkomites marxistisk-leninistiske årvågenhed, at partiet er blevet hærdet og at dets monolitiske enhed er blevet yderligere befæstet gennem opgøret med højreopportunistiske tendenser.

Vor kongres understregede, at i dag stiller spørgsmålet sig ikke om enhed og samarbejde med de revisionistiske brandslukkere, men derimod om en alsidig forstærket kamp mod de revisionistiske partier og særlig de moderne revisionister af alle afskygninger, som en forudsætning for at bevare og befæste de marxistisk-leninistiske partier, som en forudsætning for at styrke deres forbindelser til og ledelse af proletariatet og det arbejdende folk, som en forudsætning for forberedelsen af revolutionen.

Det er med særlig glæde, at vor kongres hilste det heroiske AAP med kammerat Enver Hoxha i spidsen. AAP står i dag i spidsen for det eneste land i verden, hvor proletariatets diktatur hersker, det eneste land hvor arbejderklassen og det arbejdende folk lever befriet for undertrykkere og udbyttere. Det albanske proletariats og folks frihed og lykkelige tilværelse står som et strålende eksempel også for det danske proletariat og folk, der er underlagt den amerikanske imperialisme og det danske borgerskabs undertrykkelse og udbytning, der kun bringer nye byrder og ufrihed for hvert år, der går.

Mens den revisionistiske og imperialistiske verden vrider sig i krisens greb fortsætter det sejrrige socialistiske Albanien sin opbygning ved at stole på egne kræfter på trods af en imperialistisk og revisionistisk blokade og omringning, på trods af alle intriger og komplotter. Nøglen, til disse strålende sejre i fortiden som i dag, er AAP med kammerat Enver Hoxha i spidsen, som altid har stået urokkeligt fast overfor de utallige anslag fra imperialismen og revisionismen. Det socialistiske Albanien er legemliggørelsen af marxismen-leninismens kolossale styrke og livskraft, det socialistiske Albanien viser det strålende eksempel som også vort proletariat og folk vil følge.

AAP med kammerat Enver Hoxha i spidsen har fra sin stiftelse ført en uophørlig kamp for forsvaret af marxismen-leninismens renhed, for revolutionen og socialismen. AAP indledte kampen mod den sovjetiske revisionisme og har med sin principfaste og modne kamp givet sit store bidrag til at disse revolutionens brandslukkere i dag er afsløret. AAP var i forreste frontlinje i kampen mod eurokommunisterne såvel som i den store kamp mod de kinesiske revisionister. AAPs storslåede forsvar

for marxismen-leninismen for revolutionen og socialismen vil for altid være indskrevet på det internationale proletariats fane.

AAPs 8. kongres på fyrråret for partiets stiftelse og kammerat Enver Hoxhas vigtige rapport demonstrerede endnu engang det socialistiske Albaniens sejr og gav vort parti yderligere inspiration i kampen mod imperialismen og revisionismen.

De marxist-leninistiske partier har udviklet og hærdet sig i kampen mod imperialismen og revisionismen. I dag, hvor vi står overfor store opgaver, er det en ubetinget nødvendighed at styrke enheden i den marxistisk-leninistiske bevægelse. Vi er overbevist om at enheden i den marxistisk-leninistiske bevægelse vil blive yderligere styrket, når vi fast baserer os på Marx, Engels, Lenin og Stalins udødelige lære og fører en kompromisløs kamp mod al slags opportunisme og revisionismen.

Kammerater, vort parti har lært meget af AAP og kammerat Enver Hoxha. Forbindelserne mellem vore partier har altid været kendetegnet af en sand proletarisk internationalistisk og broderlig karakter. Vi er fuldstændig overbevist om, at forbindelserne mellem vore to partier vil blive yderligere forstærket i den fælles kamp mod imperialismen, social-imperialisme, revisionisme og reaktion.

Længe leve det heroiske AAP med kammerat Enver Hoxha i spidsen

Længe leve den proletariske internationalisme

Ære til marxismen-leninismen

Kongresindlæg

Lad os kæmpe for at gøre hver fabrik til en fæstning for kommunismen

Kære kammerater!

Indledningsvis vil jeg understrege min enige tilslutning til centralkomiteens beretning til partiets 2. kongres. Det er en beretning der i sin helhed, i alle dens afsnit, analyser og konklusioner på en glimrende måde, på en marxistisk-leninistisk måde, analyserer den nationale og internationale situation, de subjektive og objektive faktorer for revolutionens genembrud på nationalt og internationalt plan. Det er en marxistisk-leninistisk beretning, der på en kritisk videnskabelig og fremadrettet måde analyserer partiets erfaringer og landvindinger fra den 1. kongresperiode, og som på basis af dette fundament udstikker en klar og præcis retning for partiets fortsatte vækst og udvikling i et hurtigt revolutionært tempo i den kommende kongresperiode.

Med denne tilslutning til centralkomiteens beretning til den 2. kongres vil jeg i det følgende uddybe en række spørgsmål, problemstillinger og erfaringer fra partiets faglige arbejde i den forløbne kongresperiode.



Kære kammerater!

DKP/MI har i den første kongresperiode til stadighed udviklet og konsolideret sine positioner på den faglige kampfront. Partiets faglige politik er en revolutionær politik, den adskiller ikke arbejderklassens dagsaktuelle økonomiske krav og behov fra kampen om magten i samfundet. Den baserer sig på marxismen-leninismen, på principperne for udviklingen af en revolutionær klasseorienteret fagforeningsbevægelse.

På et tidligt tidspunkt klarlagde partiet igennem en alsidig og dybtgående analyse, at den nuværende socialdemokratiske LO-fagbevægelse ikke lader sig omforme til arbejderklassens kamporganisation, at den socialdemokratiske LO-fagbevægelse ikke er en 'enhedsfagbevægelse', men en splittelsesfagbevægelse, der har udviklet sig til et instrument i borgerskabets og statsmagtens hænder, til et reaktionært apparat, der stadig mere åbent smelter sammen med monopolborgerskabets statsapparat. **Det socialdemokratiske LO-apparat er et kontrarevolutionært apparat, der skal tjene den opgave at lede arbejderklassen bort fra revolutionen og sikre det kapitalistiske udbyttersamfund. Dets generallinie er reformisme og klassesamarbejde, generallinien for harmoni imellem arbejderklassen og borgerskabet.** Igennem et velorganiseret og stadigt voksende bureaukratisk apparat skal arbejderklassen holdes i tømmerne, undertvinges klassefred og nederlag. Og tømmerne strammes til under den nuværende skærpede krises betingelser. De mangfoldige klassesamarbejdsinstrumenter optrapper deres aktiviteter, der nedsættes nye permanente tre-partspolitiske udvalg og råd, det fagretslige system skærper sine bodsbestemmelser, de socialdemokratiske faglige LO-ledere griber til en stadig mere brutal likvidering af arbejderklassens strejkekampe, understøtter politiske fyringer og udrsenninger af fagligt aktive fra arbejdspladserne, foretager i fornødent omfang suspensioner og eksklusioner fra fagforeningerne for at skræmme arbejderne og hindre de revolutionære kræfters vækst, og de foretager overgreb og begrænsninger i arbejderne demokratiske rettigheder i fagforeningerne.

Partiet lider ikke af nogen form for respekt for dette gennemreaktionære LO-apparat og følger ikke trop i det revisionistiske kor, der hylder dette apparat og som fremhæver og forsvare det som arbejderklassens 'enhedsfagbevægelse', som arbejderklassens faglige bastion mod de borgerlige fjender. Partiet har fastlagt, at arbejderklassen ikke kan gennemføre den socialistiske revolution uden at dette apparat nedbrydes, uden at den frigør sig fra denne lænke, uden at den fører en uforsonlig kamp mod klassesamarbejdslinien, imod den enorme hær af fuldtidsan-

satte fagbureaukrater, imod arbejderaristokratiets ideologiske og politiske gift og i denne kamp tager de første nødvendige skridt i opbygningen af nye revolutionære fagforeninger, der baserer sig på principperne for den revolutionære fagbevægelse, på en fagbevægelse, der organiserer arbejderens flertal til under partiets ledelse at gennemføre revolutionen og opbygge socialismen.

Denne kamp må i dag udvikles igennem opbygningen af den revolutionære fagopposition, RFO. RFO er ikke et supplement til den socialdemokratiske fagbevægelse. RFO er en selvstændig kamporganisation, der koncentrerer sin hovedaktivitet på fabrikkerne, og som kæmper for arbejderklassens enhed på et revolutionært grundlag. Den militante enhed, som bygges op i den daglige fabriksmæssige kamp for klassens dagsaktuelle krav, forbinder vi overalt med kampen mod den reformistiske linie og mod de reformistiske og revisionistiske fagforeningsledere indenfor de reaktionære fagforeninger. Vi stiller opgaven at fjerne disse ledere fra deres poster og erstatte dem med ærlige kampvillige arbejdere, vi stiller opgaven at erobre ledelsen i fagforeningerne for at lette arbejderklassens dagsaktuelle kamp, for at fremme arbejderklassens kamp imod det reaktionære LO-apparat og bryde vejen for opbygningen af nye revolutionære fagforeninger.

Det er nødvendigt at føre en benhård kamp indenfor de reaktionære fagforeninger, fordi arbejderklassens flertal står organiseret i disse fagforeninger, og fordi arbejderklassens flertal i forskellig grad nærer illusioner til disse ledere og reformismen. Men vi forveksler ikke den oppositionelle kamp i fagforeningerne med ideer og forestillinger, om at LO-apparatet kan udvikles til en proletarisk kamporganisation. Vi reducerer ikke vores oppositionelle kamp til den legale økonomismes snævre rammer. **Kombinationen af den selvstændige fabrikskamp og den skærpede oppositionelle liniekamp indenfor de reaktionære fagforeninger udgør et centralt led i vores aktuelle faglige taktik. Den sigter imod at gøre arbejderklassen til en revolutionær klasse, til en klasse der erkender sin ledende rolle i revolutionen, til en klasse der hærdes og uddannes til at gennemføre den socialistiske revolution på en organiseret og disciplineret måde.**

Den nuværende situation i den faglige kamp rummer store muligheder for en hastig udvikling af RFO. De socialdemokratiske LO-ledere har ikke længere noget tag i den klassebevidste del af fagbevægelsen.

Denne del af fagbevægelsen vokser under indtryk af alle de forræderier, som LO-lederne har begået i de seneste år sammen med borgerska-

bet og statsapparatet. Der er tale om en voksende mistillidskrise, om en situation hvor tillidsfolkene på fabrikkerne langt hyppigere end tidligere opgiver deres hverv efter en kort periode, fordi de ikke magter at forsvare LO-ledernes diktater, fordi de møder en voksende modstand imod Socialdemokratiets og LO's politik på arbejdspladserne. Stadigt færre arbejdere deltager på de ordinære fagforeningsgeneralforsamlinger. Det drejer sig ikke om mere end mellem 5-6% af de ialt 1,2 millioner medlemmer. Selv når LO-lederne koncentrerer hele deres organisation og propagandamæssige slagkraft, som under de sidste overenskomster, så magter de ikke at mobilisere mere end 60% af arbejderne til at deltage i de almindelige urafstemninger. Af disse 60% vender ca. 1/3 sig imod LO-apparatets diktater og appeller.

Alle disse tydelige tegn på mistillid, på en urolig gærende proces under overfladen, på opløsning og krise for reformismens ide, foruroliger de faglige ledere. De understreger ofte, at der er tale om en yderst alvorlig situation som 'ekstremisterne vil udnytte', og de understreger, at enhver akut skærpelse af klassekampen kan betyde et hurtigt skred væk fra Socialdemokratiet og LO-lederne.

Hele denne opløsning og krise i de socialdemokratiske fagforeninger, denne mistillids- og disciplinkrise virker direkte ind på den fabriksmæssige kamp. Selv om vi ikke må undervurdere, at mange arbejdere stadig lider af reformistiske forestillinger og illusioner, så er det en kendsgerning, at hovedsagelig kun arbejderaristokratiet og de mest tilbagestående arbejdere opretholder en disciplineret respekt for fagforeningernes autoritet. I det øvrige Europa oplever vi i disse år en sand udvandring fra de socialdemokratiske og revisionistiske fagforeninger, fordi arbejderne ikke ser nytten i at lade sig organisere i disse. Eksisterede der ikke i Danmark en række særlige love, der gør, at arbejderne ikke kan få arbejde uden at stå organiseret i de socialdemokratiske fagforeninger, så ville denne udvikling også være slået igennem i Danmark for længst. Den høje organisationsprocent i LO bygger ikke længere på arbejderklassens frivillige organisering, men på en tvangsorganisering for at sikre stabile udbytningsforhold for borgerskabet. Apparatet bygger på økonomiske tvangsudskrivninger, der ved det sidste Folketings- og kommunevalg betød, at Socialdemokratiet fik overdraget over 10 millioner kroner fra LO.

Også af disse grunde fremstilles de skandinaviske LO'er som internationale forbilleder, der eksporteres til en lang række andre kapitalistiske og neokoloniale lande. Disse reformistiske faglige agenter har bevist

deres funktionsduelighed i den imperialistiske undertrykkelse og udbytning. LO infiltrerer igennem den Frie Faglige Internationale fagforeningerne i de neokoloniale lande. LO anerkendte det fascistiske NATO-kup i Tyrkiet og spiller sin særlige rolle i den vestlige imperialismes infiltration i Polen ved dets politiske og økonomiske støtte til Solidaritet.

Det danske LO er ikke alene et instrument vendt imod den danske arbejderklasse, men det arbejder også som et instrument i monopolborgerskabets hænder på den internationale arena, og særligt som et loyal instrument i USA-imperialismens hænder. Det er også denne supermagts interesser, LO forsvarer i dets infiltration i den danske freds- og antikrigsbevægelse. I det sidste år har LO-lederne taget initiativ til en række 'freds- og nedrustningskonferencer' gennemført og koordineret med revisionisterne, der har understøttet de bedrageriske paroler om supermagtsgaranterede atomfri-zone nedrustninger. Vi har ført kamp imod denne proimperialistiske bedrageriske og pacifistiske såkaldte fredspolitik og har på fabrikkerne og i fagforeningerne fået vedtaget flere resolutioner, der fordømmer begge supermagterne, USA og Sovjet, og som præcist har stillet kravet om Danmark ud af NATO. LO støtter en fortsat NATO-oprustning, søger imod en stadig tættere integration i EF. Det kommer til udtryk igennem opbygningen af og konsolideringen af organisationen Euro-LO, der arbejder som et tre-parts politisk organ.

De revisionistiske partier DKP, SF, VS, trotskister og maoister er dybt bekymrede for LO-apparatets voksende vanskeligheder. I en situation, hvor den klassebevidste opposition er i vækst, er i proces *væk* fra reformismen og de faglige lederes diktater, i en situation, hvor den søger en revolutionær politik og organisation, forstærker de revisionistiske partier deres propaganda og virksomhed for et usvækket socialdemokratisk LO. DKP's Jørgen Jensen taler i dag kun om 'opposition i fagbevægelsen', fordi den er synlig for enhver. Han taler om, at denne 'opposition' må forene kræfterne i et pres på LO-lederne. Bag disse radikale fraser ligger linien og ønsket om at forstærke samarbejdet og aktionsenheden med LO-lederne, imod det han kalder de 'negative' kræfter og tendenser i fagbevægelsen. De revisionistiske partier udvikler paroler og taktikker for at vildlede den klassebevidste opposition, for at lede den ind i forvirring, passivitet og organisatorisk opløsning.

Til dette formål udstikkes parolen om at 'gøre fagforeningerne til kamporganisationer', en parole som alle de revisionistiske partier, hver på deres måde, hver med deres særlige snævre formål, understøtter for

at tilsløre LO-apparatets reaktionære karakter og for at udvikle en praksis af snæver legalistisk og økonomistisk kamp.

Det socialdemokratiske LO har i alliance og samarbejde med de revisionistiske partier koncentreret en stærk ild for at bremse og underminere den faglige kamp. Det er af øjeblikkelig og strategisk vigtighed for borgerskabet at holde arbejdspladserne i et jerngreb af ro og forsoning. Men krisen i det kapitalistiske system har også ramt de revisionistiske partier. Den har svækket disse partiers manøvrefelt og fremdrift på den faglige front. Det kommer til udtryk, når DKP til stadighed må opfinde nye 'formandsinitiativer', nye ineffektive 'generalstabe', som må nedlægges, fordi de ikke nyder opbakning og respekt hos de klassebevidste arbejdere. Det kommer til udtryk i den permanente opløsning i VS' oppositionsarbejde, med utallige lokale og branchemæssige grupper der dannes og opløses. Det kommer til udtryk i alle de forskellige lokale fagforeningsoppositionsgrupper, der i dag er uden opbakning og slagkraft. **Vi befinder os i en situation, hvor alle disse revisionistiske 'oppositionskonstruktioner' er på nedtur, fordi de baserer sig på reformistiske og forsonlige politiske og ideologiske fundamenter, og fordi den skærpede klassekamp miskrediterer de revisionistiske faglige ledere selv.**

Den seneste tids oppustede debat om eksklusivaftalerne har virkelig klarlagt, at DKP, VS og SF er mere energiske forsvarere af LO-apparatets positioner, end LO-lederne selv finder det opportunt ved visse lejligheder.

Krisen for de revisionistiske partier har også skærpet den indbyrdes kamp og rivalisering. De ønsker hver for sig indenfor alliancen med Socialdemokratiet og LO-toppen at styrke sig på rivalens bekostning. DKP får ikke længere lov til at køre sine faglige solo-konferencer, SF ønsker sin del af kagen, og VS appellerer i dag hellere til det fagligt ineffektive SF end til DKP for ikke at tabe ansigt overfor den klassebevidste opposition. Hele denne krise og kamp imellem de revisionistiske partier koncentrerer sig om poster og indflydelse i fagbureaukratiet, om at vinde positioner for at styrke sig selv.

Hele denne krise, der for alvor tog fart i begyndelsen af 70'erne, har generelt betydet, at deres fagoppositionelle virksomhed i stadig større omfang har koncentreret sig ind omkring aktiviteter på det brede fagforenings-, forbunds- og branchemæssige plan og væk fra den direkte virksomhed på fabrikkerne. Det er i dag en kendsgerning, at ingen af disse partier har noget særligt udviklet og effektivt oppositionelt fa-

briksarbejde, som en taktik for at holde arbejdspladserne i ro, for at lede arbejderne væk fra den daglige fabriksmæssige kamp.

Men dette har også skabt en situation, hvor DKP/ML som det eneste parti entydigt arbejder på at opbygge en slagkraftig opposition direkte på fabrikkerne uden at svigte kampen i fagforeningerne. Som det eneste parti koncentrerer vi vores kræfter for at opbygge partiet igennem fabriksceller.

Objektivt betyder den skærpede krise for de revisionistiske partier, deres almindelige integration i det faglige bureaukrati og den kendsgerning, at deres konkrete fabriksarbejde er indskrænket og elendigt, at vores muligheder og betingelser for en hurtig udvikling og konsolidering på de store industriarbejdspladser yderligere forbedres.

Naturligvis betyder dette ikke, at de revisionistiske partier ikke længe har nogen basis og indflydelse i arbejderklassen. De vil stadig i kraft af deres faglige positioner være i stand til at rejse landsdækkende initiativer og lede den klassebevidste opposition til nederlag. Men vi fastslår, at de revisionistiske partier ikke i dag opbygger regulære fabriksorganisationer, og vi fastslår, at vi aldrig må forveksle disse partiers basis med arbejderklassen. Disse partiers værste indflydelse kommer til udtryk igennem deres sociale rekrutteringsbasis, igennem arbejderaristokratiet og værst igennem den partipolitisk organiserede del af arbejderaristokratiet. På trods af at arbejderaristokratiet udgør en numerisk lille del af arbejderklassen, så øver det en stor politisk og ideologisk skade. Det påvirker arbejderklassen i reformistisk og opportunistisk retning, indpoder passivitet, opgiveness og classesamarbejde og vil kun kæmpe, når det står klemmt mod muren, når egne interesser og privilegier er truet. Denne gift retter sig ikke blot mod arbejderklassens brede lag, men også imod de revolutionære, for at få dem til at opgive deres revolutionære handlinger og aktioner. **Ikke at forveksle arbejderklassen med arbejderaristokratiet betyder, at vi overalt lægger særlig vægt på at arbejde i de arbejdergrupper, der er mindst påvirket af arbejderaristokratiet, dvs. i de store lag af ufaglærte, specialarbejdere, lavtlønnede osv. De vil typisk være underlagt normallønsområdet og med visse undtagelser minimallønsområdet.**

Partiet må til stadighed føre en uforsonlig kamp imod arbejderaristokratiets lammende virksomhed, ved at optrappe den revolutionære propaganda og agitation, ved at mobilisere og organisere arbejderne til revolutionære aktioner, ved at kæmpe for udførelsen af partiliniens og partidirektiverne.

Vi har i partiets første kongresperiode gjort mange vigtige erfaringer i den revolutionære fabriks- og fagforeningskamp.

I partiets kamp for at opbygge og konsolidere sit rod fæste på de store fabrikker har der været tale om en række subjektive hindringer og svagheder, der har hæmmet det nødvendige tempo. Mange celler arbejder i dag 'udefra'. I dette svære arbejde har der visse steder været tale om en uinspireret og fantasiløs indsats, om en død, rutinemæssige distribution af partiets og RFO's materialer. Det er absolut skadeligt at opbygge døde rutiner i kampen for at trænge ind på fabrikkerne. Der må udvikles en alsidig og systematisk indsats, hvor cellerne direkte kontakter fabrikkens arbejdere, trænger ind i kantinerne og på fabrikken med bestemte aktioner og formål, rejser en levende aktivitet foran fabriksporten igennem plancher, faner, med megafoner osv.

Vi har i den første kongresperiode fået bekræftet, at få kommunister på en arbejdsplads virkelig er i stand til at skabe revolutionær bevægelse og kamp. På Helsingør Værft er der igennem langvarig og hård kamp blevet skabt en stor rekrutterings- og kontaktflade, der har mangedoblet vores kræfter. En sådan situation skabes kun ved at partiet og RFO igennem personligt mod og ved eksemplets magt går i spidsen for arbejderens kamp ved ustandseligt og utrætteligt at optrappe den revolutionære aktivitet. Enhver afsvækkelse i vores offensiv udnyttes af reformisterne og revisionisterne, ødelægger vores resultater og skaber en dårlig situation i cellen. Med en sådan sporadisk og svingende indsats følger automatisk planløshed, ineffektivitet og demobilisering. Det betyder, at de organisatoriske spørgsmål ikke løses, at liberalismen breder sig. Der må gøres fuldstændigt op med disse fænomener, og vi må arbejde bevidst med, at den vigtigste målestok for vores resultater skal fremgå af det antal arbejdere, som vi formår at organisere.

Arbejdet med at rette hovedstødet ind imod de store arbejdspladser har været og er fortsat en af de vigtigste opgaver for partiet, og i det faglige arbejde er det den vigtigste. I den kommende kongresperiode må der arbejdes langt mere energisk med dette spørgsmål. Der må opstilles klare og dristige mål, der sigter imod, at der opbygges partceller, RFO-grupper eller kontakter på alle store danske fabrikker.

I denne sammenhæng vil jeg fremhæve en anden del af vores arbejde i forhold til arbejderklassen. Det gælder arbejdet i forhold til de *arbejds-løse*. Vi har på dette spørgsmål fastlagt de vigtigste paroler og krav, men vi har gjort alt for lidt ud af at arbejde organiseret og systematisk i forhold til de arbejdsløse. Dette arbejde udgør stadigvæk ikke en naturlig

og fast integreret del af vores arbejde. Men i de arbejdsløses hær finder vi en mægtig revolutionær reserve og kraft, som vil være i stand til at effektivisere vores kamp for at trænge ind på fabrikkerne, og et potentiale, som vil gøre os i stand til at rejse en revolutionær linie og kamp i arbejdsløshedsbevægelsen, som i dag domineres af og ledes af revisionisterne. I den kommende kongresperiode må de nødvendige forholdsregler tages for alvorligt at få rejst kampen på dette vigtige felt.

Også arbejdet blandt *fremmedarbejderne* må udvikles yderligere. I forhold til arbejderungdommen er det vigtigt, at der rejses en kontinuerlig indsats overfor lærlingene og ungarbejderne på de store fabrikker, på lærlinge- og specialarbejderskolerne, iblandt de unge arbejdsløse, på projektarbejderne osv. Der melder sig her en række organisatoriske og politiske spørgsmål, som må løses.



Kære kammerater!

Den kommende kongresperiode stiller partiet overfor nye store opgaver og mål på den faglige kampfront. Som et helt centralt spørgsmål står opgaven at udvikle RFO, at etablere et landsdækkende gennembrud for RFO, at udvikle RFO til den ledende revolutionære oppositionelle kraft, der magter at lede massekampe og rejse landsdækkende kampagner og gennembrudskampe. Vi er alle klar over, at den faglige kamp stiller store krav til det enkelte partimedlem, stiller krav om mod og dristighed, at der er tale om en benhård ubønhørlig klassekamp, om en kamp hvor vores fjender bruger alle tricks og metoder for at afskrække og passivisere os. Nogle kammerater har i dag den opfattelse, at blot vi i en enkelt kamp får etableret et gennembrud for RFO, så vil tingene glide af sig selv. En gennembrudskamp har en vigtig betydning, fordi arbejderne lærer RFO at kende fra praktisk kamp. Men med et sådant landsdækkende gennembrud vil reformisterne og revisionisterne yderligere optrappe deres angreb, hetz og isoleringsforsøg, de vil bruge suspensioner og eksklusioner, kalde os de værste fagforeningssplittere osv. Vi må lære vores sympatisører og kontakter at stå imod disse ting ved selv at gå i spidsen.

I en sådan samlet reformistisk-revisionistisk offensiv vil samtlige af disse partier stå forenet. Det vil stille os overfor nye politiske og organisatoriske spørgsmål, som kræver hurtig løsning.

Lad os i korthed vurdere betingelserne for et RFO-gennembrud:

1. Reformismens og revisionismens krise er en positiv faktor som letter vores gennembrud.
2. Under den skærpede krises betingelser vil der komme nye opsving i arbejderklassens spontane kampe. Dette vil afgjort lette vores betingelser for et gennembrud.
3. En hurtig opbygning af regulære partceller og RFO-grupper på store fabrikker vil betyde, at vi kan fremtvinge en landsdækkende kampeffekt. Et fast etableret og udviklet revolutionært arbejde på store fabrikker ville f.eks. betyde, at vi kunne rejse en udslagsgivende lønkampsbewægelse.
4. En dygtig anvendelse af den revolutionære enhedstaktik betyder, at vi kan samle mange kampvillige og progressive arbejdere for bestemte mål og krav. Den revolutionære enhedstaktik må i dag først og fremmest anvendes på fabrikkerne og med det formål at forstærke vores indflydelse her. I det omfang noget sådant kan sikres, tager vi initiativ til selvstændigt eller i samarbejde med andre at rejse bredere branchemæssige by-eller distriktsmæssige oppositionsfremstød.
5. En afgørende betingelse er, at partiet styrker sig kvalitativt, dvs. sin evne til at lede konkret.

I og med at RFO får etableret et gennembrud i den faglige kamp, vil RFO også først virkelig kunne udfylde sin rolle som en løftestang for partiet og tilgangen af arbejdere til partiet vil blive betydeligt forøget.

Dette betyder ikke, at partiet kun skal udvikle sit faglige arbejde igennem RFO. De kommunistiske bedriftsceller forholder sig til alle spørgsmål, udgiver sine bedriftsaviser, propaganderer og agiterer også på spørgsmål vedrørende den faglige kamp, tager egne initiativer og organiserer de bedste og mest kampvillige arbejdere i partiet. Opbygningen og ledelsen af RFO-grupper er en enkelt og vigtig bestanddel af det samlede kommunistiske fabriksarbejde.

★

★

★

Kære kammerater!

Mange gode oplæg og taler løser ikke alt. Det kræves også hårdt praktisk revolutionært arbejde. Spørgsmålet om at vinde rodfæste på de store fabrikker er en afgørende kamp for partiet, en kamp om partiets erobring af arbejderklassens flertal for revolutionen.

Det er i dette lys vi skal se løsningen af den kommende kongresperiodes opgaver og mål.

Leve DKP/MLs 2. kongres

Leve DKP/ML

Ære til marxismen-leninismen

Den korrekte udførelse af den bolsjevikiske organisationspolitik er et nøgleproblem

Gode kammerater delegerede.

Jeg tilslutter mig fuldstændig centralkomiteens beretning, som på fremragende vis opsummerer, analyserer og anviser retningen for vores kommende arbejde. Beretningen giver for første gang i Danmark en sammenhængende marxistisk-leninistisk analyse af såvel de internationale som de nationale forhold, som af det kommunistiske partis opgaver. Beretningen giver i sin enkelhed et klart syn på partiet, dets opgaver og dets arbejde. Den afmystificerer og fjerner alle uklare og tågede begreber og forestillinger om partiet, og gør DKP/ML's principper og kon-

krete arbejde let fatteligt og forståeligt for alle revolutionære og klassebevidste arbejdere, uden at give slip på eller forfladige de marxistisk-leninistiske principper. Derfor vil beretningen ikke alene have stor betydning i vort eget parti, men vil også være et mægtigt våben mod alle revisionister, som søger at tilsmudse vort parti gennem forskellige former for bagvaskelse og mistænkeliggørelse. Ligeledes kan jeg tilslutte mig den centrale kontrolkommissions beretning.



Som beretningen korrekt understreger har vores parti altid tillagt det organisatoriske arbejde en stor og afgørende betydning. Ved dannelsen af vores parti opstillede vi parolen om at vende tilbage til marxismen-leninismen på alle spørgsmål. Dette gjaldt naturligvis også på det organisatoriske område, hvor vi teoretisk forkastede alle revisionistiske varianter i synet på det organisatoriske arbejde, som betyder en undervurdering af dette arbejdes betydning, eller som forvrænger og forenkler organiseringskunsten. Særlig vigtigt var opgøret med den revisionistiske Mao Zedong-tænkning også på det organisatoriske område. Denne propaganderer, »at blot man har en korrekt linie, kommer soldaterne«. Vi forkastede disse teorier, vendte tilbage til marxismen-leninismen og stillede os opgaven i praksis at opbygge et bolsjevikisk marxistisk-leninistisk parti efter korrekte normer, helt fra dets start, uanset hvor få vi var. Vi forkastede alle falske teser om, at et lille parti ikke kan anvende eller udvikle sig efter bolsjevikiske partinormer, at dette kun er normer, der gælder for store partier. Den første kongresperiode og vort partis udvikling bekræfter til fulde dette korrekte synspunkt. Vores parti har kun kunnet udvikle sig i kraft af, at det har evnet at analysere de opgaver, vi stod og står overfor, udstikke dristige politiske retningslinier og opgaver, samt at tillægge det organisatoriske arbejde en afgørende betydning, når først den politiske linie er udstukket.

Som en særlig opgave for den første kongresperiode satte vi som mål at opbygge kommunistiske afdelinger i de vigtigste byer landet over. Betydningen af at være et landsdækkende parti blev understreget og overalt påbegyndtes arbejdet med at realisere dette mål. Da partiet blev dan-

net havde vi afdelinger i 5 byer, hvoraf nogle bestod af mindre end en håndfuld kammerater. I dag har vi afdelinger i 12 byer, og flere er umiddelbart på vej. Vi har i dag et omfattende kontaktnet til næsten alle dele af landet, som med en forbedring af vores rekrutteringsarbejde vil betyde en hastig forøgelse af antallet af afdelinger.

En vigtig del af dette arbejde og dermed af partiopbygningen har været udviklingen af stærkt fungerende og kollektive, udelte distriktsledelser, som en del af den centrale ledelse. Opbygningen af distriktsledelserne efter korrekte principper har været forbundet med opgøret med en række politisk-ideologiske afvigelser, som hæmmede udviklingen af disse ledelsesorganer som et kollektiv, der tænker og handler ens. Dette gælder særlig opgøret med tendenserne til 'lokalisme', til at se sig selv mere som en lokal ledelse frem for at opfatte sig og handle i overensstemmelse med, at distriktsledelserne er en del af den centrale ledelse. Selv om der er gjort store fremskridt i denne retning, findes disse tendenser stadig, hvilket betyder en svækkelse i udførelsen af centralkomiteens retningslinier, at problemer og vanskeligheder ikke altid bliver opsummeret og videregivet til centralkomiteen, men holdes for sig selv. Disse tendenser til ikke at fremstille arbejdet, som det er, men enten at undlade at afgive rapporter eller forskønne arbejdet, undervurdere problemerne og manglerne i arbejdet er skadelige og svækker ledelsen. Et andet problem har været den såkaldte sektortænkning, som har givet sig udtryk på forskellige måder. I ledelserne er dette bl.a. kommet til udtryk ved, at kammeraterne kun har tænkt på sit eget område og ikke har taget et ansvar for helheden. En ledelse er et kollektiv, som må fungere som en udelt ledelse. Rigtigt nok uddelegeres forskellige ansvarsområder, men ledelsen er ikke et organ, der så at sige er summen af disse ansvarsområder, hvor hver enkelt kammerat kan nøjes med at arbejde med sit eget område. Derfor må opgøret med sektortænkningen indenfor ledelsen fortsættes og forstærkes for at kunne udvikle ledelsen som et kollektiv, der tænker og handler i samme retning, som i enighed tager alle beslutninger, uden tøven og reservationer af nogen art, for ikke at åbne for sprækker, der kan svække ledelsens arbejde, hverken i situationen eller senere.

Opgøret med den højreopportunistiske strømning, hvis mål var at fastholde partiet på et smågruppe-stadium, at gøre det tandløst og opgive kampen mod revisionister og arbejderaristokrater, at opgive den revolutionære handling slog naturligvis også ind på det organisatoriske område. I forbindelse med dette opgør blev det fastslået, at det organi-

satoriske arbejde haltede bagefter, at det ikke var på højde med den faktiske politiske situation, at det ikke sikrede udnyttelse af de muligheder, der objektivt eksisterer. Dette gælder både for partiet og for de revolutionære masseorganisationer. **Derfor er forbedringen og perfektioneringen af det organisatoriske arbejde, evnen til at sikre de politiske beslutningers gennemførelse i praksis et nøgleproblem i vores videre udvikling.**

Det betyder, at det organisatoriske arbejde, de organisatoriske problemer må vies langt større opmærksomhed. Erfaringen har til fulde lært os, at gennemførelsen af partiets politiske beslutninger er en kamp for deres korrekte gennemførelse, mod forvrængninger, subjektivism, ensidighed og liberalisme. Det er præcis denne kamp, som på det organisatoriske område ikke i alle tilfælde føres tilstrækkeligt omfattende og vedvarende. Det er et spørgsmål om at føre klassekampen i partiet på en korrekt måde, med det formål at sikre centralkomiteens beslutninger politisk, ideologisk og organisatorisk. **Ethvert organisatorisk spørgsmål indeholder også et politisk og ideologisk aspekt.** Men alt for ofte bliver det organisatoriske arbejde ikke anskuet ud fra denne synsvinkel. Netop denne manglende forståelse for det organisatoriske arbejdes alsidighed og omfattende karakter, forbundet med mangler i kampen for de politiske beslutningers gennemførelse i praksis, er det subjektive grundlag for, at det organisatoriske arbejde halter bagefter, at de mål, vi opstiller, og som er yderst realistiske, ikke nåes i det omfang, som betingelserne fordrer og giver mulighed for.

Alt for ofte ser vi, at det organisatoriske arbejde reduceres til et teknisk problem, til blot at lave en skriftlig meddelelse, eller at problemerne reduceres til noget personligt, som mangler ved denne eller hin kammerat. Uden analyse af den konkrete situation, uden en realistisk vurdering af kammeraternes evne til at løse de opgaver, de stilles, kritiseres kammeraterne for slaphed, uduelighed og meget andet. Sandt nok skal kammeraterne kritiseres for mangler i deres arbejde, for disciplinbrud og liberalisme, men denne kritik bliver først virkningsfuld, når den baserer sig på en materialistisk analyse af såvel de subjektive som de objektive forhold og betingelser. Netop disse mangler er en af årsagerne til, at de organisatorisk ansvarlige i distriktsledelserne i visse henseender er reduceret til sekretærer for den politiske leder.

Et forbedret organisatorisk arbejde, perfektioneringen af gennemførelsen af beslutningerne kræver en styrkelse af det videnskabelige arbejde, og af dristigheden i gennemførelsen af de politiske retningslinier.

Mange gode initiativer er taget i løbet af denne kongresperiode, såvel politiske som organisatoriske. Men i flere tilfælde har vi været vidne til, at disse planer for at organisere partiets aktivitet, for organiseringen af masserne under partiets ledelse, kun er gennemtænkt halvt eller $\frac{3}{4}$. Dette er sket alt for ofte. Derfor må der, i kampen for at rette op på manglerne i det organisatoriske arbejde, tages hold om dette på alle ledelsesniveauer. Ikke alene som den organisatorisk ansvarliges, men som hele ledelsens kollektive problem.

Beretningen udstikker opgaven for partiet at udvikle sig til den faktiske ledelse af massernes kampe. **Men for at kunne lede masserne behøver partiet selv en stærk ledelse.** Derfor bliver den organisatoriske hovedopgave i partiopbygningen at udvikle, organisere og sikre uddannelsen af et parti med en god ledelse på forskellige niveauer af partiet, således at partiet kan lede proletariatets klassekamp. I centrum for denne opgave står udviklingen af den centrale ledelse, samt udviklingen af cellerne og ledelsen af disse. I overensstemmelse med de kommende opgaver må der ske en perfektionering af det centrale apparats organisering og arbejde. Hvad der har en stor betydning i denne sammenhæng er, at forbindelsen mellem det centrale apparat og distriktsledelserne forbedres og styrkes. Tendenser til at svække disse forbindelser må afvises, og i stedet må der udvikles forskellige former, der sikrer en mere direkte og levende kontakt mellem partiledelsen og partiets distrikter, for på denne måde at forbedre og effektivisere udførelsen af centralkomiteens beslutninger og for at sikre en mere omfattende, hurtig og konkret opsummering af deres konkrete gennemførelse overalt i partiet. At udvikle og styrke disse forbindelser, at forbedre og styrke ledelsen af distrikterne har ikke alene betydning for partiopbygningen og partiet selv, men er også en forudsætning for, at partiet på en korrekt måde kan lede de revolutionære masseorganisationers aktivitet.

Hvad angår cellerne, indtager de altid en afgørende betydning i organiseringen af det kommunistiske parti, ikke alene fordi de sikrer en række grundlæggende funktioner og opgaver, men også fordi de er det led af partiet, der står masserne nærmest. Partiet har altid tillagt udviklingen af cellerne stor betydning. Derfor har vi også udviklet overgangsformer, hvis mål og opgave er at arbejde sig frem mod dannelsen af nye afdelinger og udskillelse af først og fremmest fabriksceller.

Når vi ikke i tilstrækkelig grad har kunnet løse en række problemer, der er i cellernes arbejde, hænger dette bl.a. sammen med en række objektive vanskeligheder, hvor vi som et lille parti først og fremmest har

prioriteret arbejdet med udviklingen og styrkelsen af det centrale apparat og distriktsledelserne. Men en analyse af den nuværende konkrete situation og med beretningens understregning af nødvendigheden af for alvor at rette opmærksomheden mod arbejdspladserne og kerneproletariatet, må cellerne og udbygningen af disse indtage en langt væsentligere placering end hidtil. **I den kommende kongresperiode bliver udviklingen og styrkelsen af cellerne og især fabriksceller et nøgleproblem, og det udgør en væsentlig del af arbejdet med at gøre fabrikkerne til en fæstning for kommunismen.**

Som en umiddelbar opgave må det sikres, at der udstikkes retningslinier for, under hvilke betingelser og under hvilke former, vi kan forbedre partiets arbejde mod fabrikkerne, dels gennem egentlige bedriftsceller samt gennem visse overgangsformer, der kan lette partiets indtrængen på vigtige prioriterede fabrikker. Ligeledes må det sikres, at der overalt i partiet bliver prioriteret kammerater til, som sin vigtigste og eneste opgave, at sikre ledelsen af cellerne, samt de konkrete opgaver, som cellen pålægges. Der vil blive stillet store krav til cellerne. Dels vil partiet pålægge dem store opgaver, og dels vil presset på partiet fra bourgeoisiet og revisionisterne blive forstærket. At sikre, at alle celler bliver virkelig fungerende enheder, præget af kommunistisk moral og revolutionær aktivitet, bliver en konkret og vanskelig opgave overalt, specielt når det drejer sig om celler, der udgøres af få kammerater.

Som beretningen understreger, har rekrutteringen til vort parti ikke haft det omfang, vi kunne ønske os, og som betingelserne har været til. Flere distrikter har nået deres mål, men for partiet gælder som helhed, at målene ikke er blevet nået. Hvorfor? Var det fordi, målene var urealistisk højt sat? Nej, tværtimod. Det hænger først og fremmest sammen med svagheder i vores rekrutteringsarbejde, og heri er den manglende organisering af dette arbejde et nøgleproblem. Mange af de vanskeligheder, vi i dag har i vores partiopbygning, skyldes den kendsgerning, at vi er for få kammerater, og derfor udgør en øget rekruttering et nøgleproblem. Der skal tages virkelig hold om dette arbejde. Der må organiseres forskellige og bedre former for skolingsmateriale m.m. som redskaber for partiets afdelinger og celler for rekrutteringsarbejdet. Arbejdet i cellerne må organiseres, både hvad angår skolingstilbud til sympatisører, men ligeså vigtigt er det, at sympatisørerne betragtes som en del af den revolutionære bevægelse, at de har deres plads og opgaver i denne. **Og kun partiet kan stille disse opgaver på en korrekt måde, samt lede og organisere udførelsen af disse. Derfor er sympatisørerne ikke kun en pas-**

siv gruppe af revolutionære kammerater, men en aktiv gruppe. Men deres aktivitet udvikles og udformes kun under partiets konkrete ledelse.

En del af partiets kammerater er for tilbageholdende og passive i deres personlige propaganda, de mangler personligt mod og skoling til at træde helt åbent frem i en modig, men korrekt kamp for gennemførelsen af partiets beslutninger. Dette betyder naturligvis også, at den personlige propaganda overfor sympatisørerne ikke indtager den plads hos alle kammerater, som den burde. Derfor er uddannelsen og skoling af kaderne og dermed kadrepolitikken et vigtigt spørgsmål for partiet. Vi stiller store krav til den enkelte kammerat, og der lægges et stort ansvar på kammeraternes skuldre. Det er nødvendigt at forstå, at de krav og den disciplin, vi fordrer af partiet og den enkelte kammerat kun kan udvikles, hvis den sker på grundlag af den bevidste og frivillige disciplin. Derfor er kadreudviklingen, kadrernes skoling og forståelse af marxismen-leninismen, udviklingen af en høj kommunistisk moral og offervilje også et nøgleproblem. Den korrekte og omfattende udførelse af partiets politik kan aldrig alene sikres i kraft af en dygtig politisk og organisatorisk ledelse, hvis partiets medlemmer ikke selv har den nødvendige politiske forståelse og indsigt i de opgaver de skal løse. **Udviklingen af den demokratiske centralisme, hvor såvel centralismen som demokratiet styrkes, må udvikles nært forbundet med skoling og opdragelsen af partiets kader.** Derfor er tendenser til kommandisme, til at kaste ansvaret for sine fejl nedad på medlemmerne og således skabe en situation, hvor kammeraterne ikke tør rejse problemer og vanskeligheder i deres arbejde, yderst farlige og skadelige. Derfor må kampen mod liberalisme, disciplinbrud og småborgerlig tankegang forbindes med såvel en forbedring og styrkelse af ledelsen, en styrkelse af centraliseringen mod ultrademokratiske tendenser og manifestationer i partiopbygningen, som med en mere omfattende og dybtgående skoling i marxismen-leninismen.

I overensstemmelse med beretningens anvisninger om, at vort parti stiller sig målet at vinde den faktiske ledelse af proletariatets klassekamp, må også det organisatoriske arbejde forstås og udvikles i denne retning. Det betyder, at organiseringen ikke kun indsnævrer sig til vores egne rækker, til partiopbygningen. **At vinde ledelsen af masserne er ikke bare et spørgsmål om at vinde den politiske ledelse, men også organisatorisk at lede arbejderklassens kamp.** Det er ikke bare et spørgsmål om at fravriste revisionisternes politiske indflydelse på arbejderklassen, men også deres organisatoriske greb. Forstår man ikke dette, forstår

man heller ikke sammenhængen mellem den politiske linie og de organisatoriske problemer, der skal forvandle denne linie til konkret virkelighed, til en materiel kraft, som sikrer partiets ledende rolle på alle felter i klassekampen. Den kommunistiske organisationskunst består i at udnytte alt og alle i proletarietets klassekamp, i rationelt at fordele partiarbejdet mellem alle medlemmer og gennem forskellige former drage stadig større masser af proletariet ind i den revolutionære bevægelse, samtidig med, at vi fastholder vores ledelse af hele bevægelsen i vores hænder, ikke gennem magt, men gennem at overbevise masserne på grundlag af deres egne erfaringer om partiets korrekte politik og paroler. Vi må med Stalins ord gøre partiets paroler til massernes paroler.

I dette er udviklingen og organiseringen af revolutionære aktioner et nøglespørgsmål. Partiet har lige fra sin start understreget nødvendigheden af revolutionære aktioner og har forkastet alle teorier om at være et propagandaparti. Erfaringerne viser, og særlig fra den sidste periode, hvor der har været en yderst positiv udvikling i dristigheden og organiseringen af revolutionære aktioner fra partiets side, at dette bringer partiets politik langt ind i massernes rækker, at vi faktisk evner enten gennem en selvstændig organisering eller ved at organisere vores aktivitet ved aktioner, demonstrationer m.m., der er under revisionisternes ledelse, at slå revisionisterne tilbage og vinde opslutning for vores politik. Organiseringen af dristige aktioner, og deres konkrete gennemførelse ned til mindste detalje er en vigtig betingelse for at vinde ledelsen af masserne, politisk og organisatorisk.

De revolutionære masseorganisationer under partiets ledelse udgør et nødvendigt redskab for at vinde ledelsen af masserne. Partiet kan aldrig alene, uden de revolutionære masseorganisationer og mange andre former, vinde ledelsen af masserne. Derfor må partiets politiske og organisatoriske ledelse af masseorganisationerne styrkes, og masseorganisationerne må i deres politiske og organisatoriske udvikling arbejde i den retning, som beretningen udstikker. Masseorganisationerne må udvikle sig på en sådan måde, at de ikke læner sig op ad partiet, at de selv kan sikre den konkrete gennemførelse af deres aktiviteter og opgaver.

At sikre denne udvikling er ikke alene af stor betydning for masseorganisationerne selv, men også for partiet, for at kunne fastholde den korrekte prioritering mellem partiarbejde og arbejdet i masseorganisationerne og dermed sikre partiopbygningen i det tempo, som vi har opsat.

Den øgede koncentration mod arbejdspladserne gælder også for masseorganisationerne. De må udvikle særlige former, der sikrer en organi-

sering af de forskellige lag og grupper af arbejderklassen i deres rækker.

Som et revolutionært parti rejser problemet om forholdet mellem legalt og illegalt arbejde, om sikkerhedspolitikken og den revolutionære årvågenhed sig på forskellige måder. Disse problemer kan ikke kun reduceres til partiet alene, selv om det er en specielt vigtig opgave for partiet, da det som ledelsen af arbejderklassens samlede kamp, som dens generalstab står i en særlig udsat position for borgerskabets sabotage og undergravning, eller endda åbne terroristiske anslag. Derfor har vi hele tiden tillagt udarbejdelsen og gennemførelsen af elementære sikkerhedsforanstaltninger stor betydning, ligesom styrkelsen af den revolutionære årvågenhed vies stor opmærksomhed. Fra en situation som den, der kendetegner den revisionistiske lejr, og især den, som vi kender fra det maoistiske parti, har vi taget et afgørende brud og et kæmpe skridt i den praktiske gennemførelse af disse. Men der har forekommet en række brud på disse sikkerhedspolitiske anvisninger, brud, som ikke kan accepteres. Derfor må vi i vores partiopbygning inddrage dette som et centralt aspekt, ligesom den konkrete opbygning af såvel den illegale som den legale del af partiet må være det. Såvel centralt som lokalt er denne opbygning påbegyndt, ud fra de konkrete omstændigheder. Men med partiets hastige opbygning såvel centralt som lokalt vil den konkrete organisering af dette gradvist blive en opgave, som trænger sig mere og mere på, og som må løses i løbet af denne kongresperiode.



Kammerater!

Beretningen og kongressens vedtagelse af denne stiller partiet overfor nye store opgaver i kampen for et socialistisk Danmark under proletariatets diktatur. Den konkrete udførelse af beretningens anvisninger vil for alvor bringe partiet ud af vores lille størrelse, vil for alvor gøre os til en politisk-organisatorisk kraft, som bourgeoisiet og revisionisterne frygter og skælver for. I løsningen af disse opgaver vil der ikke være plads for smågruppetænkning og -opfattelse, til politisk og organisatorisk dilettanteri. Vores opgave er ikke at organisere nogle få dusin revolutionære i vort parti, men hundredvis af revolutionære, især fra arbej-

derklassens rækker. Vores rækker skal fyldes af hundreder og atter hundreder af kommunistiske kæmpere. Det er det perspektiv, som stilles for den 2. kongresperiode. Men det kræver, at vi beslutsomt, uden tøven og vaklen udfører de opgaver, som kongressen vil pålægge os. Alle forudsætninger for at nå disse mål, som vil være et vigtigt skridt i forberedelsen af den proletariske revolution, er til stede. Erfaringerne fra 1. kongresperiode har understreget det faktum, at vi ikke alene bygger på marxismen-leninismens almene principper, men at vort parti under centralkomiteens ledelse forstår at anvende disse principper, udvikle en marxistisk-leninistisk taktik, at tage rigtige politiske og organisatoriske beslutninger, som til stadighed bringer partiets politik langt ind i de proletariske masser. En succesfuld opfyldelse af retningslinierne i centralkomiteens beretning betyder, at vores parti vil blive den faktiske ledelse af arbejderklassens kamp for socialisme, for et samfund befriet for udbytning og tøjlesløs undertrykkelse af proletariatet.

Leve DKP/ML's 2. kongres

Leve marxismen-leninismen

Lad os styrke og udvide partiets propaganda og agitation

Kammerater!

Lad mig først udtrykke min fulde tilslutning til den beretning, som centralkomiteen har forelagt denne kongres til godkendelse. Den er en helstøbt og fremragende analyse af den nationale og internationale klassekamp, af partiets resultater og opgaver. Med denne beretning i hånden vil det samlede parti og den enkelte kommunist gå styrket fra denne kongres, godt rustet til de kommende store slag.

Også på propagandaens og agitationens område udtrykker centralkomiteens beretning en klar marxistisk-leninistisk linie, udstikker klare retningslinier for det fremtidige arbejde.



Propagandaen er et magtfuldt våben i det marxistisk-leninistiske partis hænder, den er, kombineret med revolutionær handling, et af de vigtigste elementer i dets arbejde for at forberede den proletariske revolution. Som sådan vier det marxistisk-leninistiske parti altid propagandaen stor opmærksomhed.

Dette bevises også af vort partis treårige eksistens. **Vi har altid arbejdet udfra den grundlæggende sandhed, at det marxistisk-leninistiske partis propaganda ikke kan adskilles fra partiet selv, at propagandaen må tjene dette, må knyttes til partiets liv og behov.** Derfor har vores propaganda også udviklet sig i takt med partiet og afspejler de resultater, der er opnået på alle fronter.

Men hvor var vi henne for tre år siden i vort propagandaarbejde? Det lykkedes partiet lige fra sin stiftelse at udgive et fjortendagsblad, vi påbegyndte arbejdet med at udsende visse pjecer og enkelte større marxistisk-leninistiske værker som f.eks. Imperialismen og Revolutionen. Men propagandaen var endnu meget begrænset, vi havde ikke opbygget noget egentligt propagandaapparat, og propagandaarbejdet var stadigvæk præget af, at vi netop havde stået i hård ideologisk og politisk kamp mod maoismen – og stadig gjorde det.

Siden da er der sket en eksplosiv udvikling, specielt i løbet af de sidste år til halvandet. Arbejderen er blevet en ugeavis og har stabiliseret sig som sådan. Den er blevet stadig bedre til at tage de mest brændende spørgsmål op. Den har udviklet sig fra næsten udelukkende at propagandere til nu bedre at kombinere propagandaen med agitationen og i et vist omfang spille en organiserende rolle. Der er blevet opbygget et egentligt propagandaapparat, og vi udgiver i dag en jævn strøm af pjecer og bøger. I løbet af partiets eksistens har det alene (uden at tale om masseorganisationerne) udgivet omkring 20 pjecer og en halv snes større marxistisk-leninistiske værker. **Hvor partiet ved dets stiftelse stod over-**

for som en opgave af førsterangs betydning at vende tilbage til marxismen-leninismen på alle spørgsmål og således konsolidere marxismen-leninismen som den herskende ideologi i partiet, er vi i dag blevet i stand til at udvikle selvstændige analyser af klassekampen nationalt og internationalt og gennem dette stadig bedre anvende marxismen-leninismen skabende på danske forhold uden på nogen måde at antaste dens grundlæggende principper. I hård kamp mod særligt den højreopportunistiske strømning er partiets studiearbejde og skoling blevet hævet til et nyt og højere niveau, er blevet en integreret del af kammeraternes revolutionære virksomhed. Vi har dannet en partiskole, hvis analysearbejde partiet allerede har kunnet høste de første frugter af, hvilket bl.a. afspejles i partiets teoretiske tidsskrift, Partiets Vej, som nu udkommer med regelmæssige mellemrum og nu tjener til at hæve alle partikammeraternes ideologiske og politiske niveau. På kunstens og kulturens område har der været en virkelig positiv udvikling, der er skabt kunst- og kulturgrupper i partiregi, og vores korrekte proletariske linie for kunsten og kulturen har ligesom vores almene linie givet genklang og tilnærmet et ikke lille antal progressive og revolutionære kunstnere til partiet og dets kunst- og kulturarbejde. Der er blevet taget skridt til at styrke partiskheden i hele partiets propaganda, men også i masseorganisationernes, særligt i forbindelse med likvideringen af den højreopportunistiske strømning.

På trods af alle disse fremskridt har der imidlertid også kunnet observeres svagheder og mangler i partiets propagandaarbejde, svagheder og mangler, der absolut må rettes op på for at hæve propagandaarbejdet op til et niveau, der svarer fuldstændigt til partiets, og som samtidig er i samsvar med de kommende store opgaver, som denne kongres vil fastlægge.

Svagheder har der særligt vist sig på agitationens område. Der har i kongresperioden været tendens til at undervurdere agitationen i forhold til propagandaen og særligt den mundtlige agitation, agitationen blandt masserne. Dette skyldes mange faktorer, men kan bl.a. ses som udtryk for, at visse partikammerater har manglet den fornødne dristighed og mod til virkeligt at gå frem som kommunister i alle sammenhænge og med dyb overbevisning om det korrekte i partiets linie og politik propagandere og agitere for den konkret. Det hænger også sammen med, at partiet hidtil af objektive årsager godt nok har gennemført revolutionære handlinger, men oftest har disse haft en propagandamæssig karakter.

Men uden et dagligt agitatorisk og propagandistisk arbejde blandt masserne kan der ikke være tale om kommunister.

Der har også i vores propaganda vist sig forskellige negative fænomener, som må bekæmpes. Det drejer sig f.eks. i forhold til vores centralorgan, Arbejderen, om en vis stereotypi og ensformighed; en vis overfladiskhed og en til tider manglende videnskabelighed. Alle disse udslag led et knusende slag i forbindelse med opgøret med den højreopportunistiske strømning, men vi kan endnu ikke sige, at de er helt udryddet. Ofte ser vi i Arbejderen artikler, hvor meningen egentlig er god nok, men som alligevel ikke formår klart og skarpt at formidle vores linie og politik. Dette hænger sammen med en i visse tilfælde overdreven teoretisering og intellektualisme, en manglende evne til klart, revolutionært skarpt og konkret at føre en marxistisk-leninistisk propaganda og agitation.

Der har også vist sig og findes stadig mangler i partiets skolingsarbejde, såvel internt, men i højere grad eksternt. Vi har endnu ikke opnået at skabe det nødvendige net af alsidige og fleksible skolingstilbud, der letter revolutionære arbejderes og andres overgang til partiet.

Også i opbygningen af selve propagandaapparatet. særligt dets produktionsmæssige side, har der vist sig vanskeligheder og problemer, der i første række er 'vokseværk' og skyldes partiets hastige udvikling, samt manglende professionalisering og specialisering på en række områder. Mangler og svagheder på dette område har i visse tilfælde ført til, at planer ikke har kunnet opfyldes eller er blevet forsinket. En række objektive faktorer har dog indvirket negativt på denne situation.

Alle de fejl, mangler og svagheder i vores arbejde, der skyldes subjektive årsager, der har deres rod hos os selv, i vores utilstrækkelighed må bekæmpes hårdt og vedvarende. I løbet af partiets udvikling vil vi imidlertid også støde på vanskeligheder og problemer, der skyldes partiets udvikling og de nye opgaver, der stiller sig for os. Disse vanskeligheder og problemer overvindes ved at kæmpe for skabende at gennemføre partilinen, ved aldrig at forfalde til skematisme og bureaukratisk rutine, men skabende og levende udvikle arbejdet fremad.

Vores parti stiller sig store opgaver for den kommende kongresperiode. Propagandaens opgaver kan ikke adskilles fra disse, men må tjene deres bedst mulige gennemførelse. Derfor stiller der sig for propagandaen opgaven dels at rette op på de mangler og svagheder, som der har kunnet observeres indtil nu, og dels at hæve hele sektorens arbejde til et nyt og højere niveau, der svarer til partiets opgaver. Det vil i første række sige, at propagandaen skal tjene den kommende kongresperiodes

overordnede målsætning om, at partiet for alvor går ud i kampen for at erobre den faktiske ledelse af masserne og deres kampe.

Dette stiller en række krav til propagandaarbejdet.

I centrum for propagandaarbejdet står denne kongres' beslutning om at udvikle Arbejderen til et dagblad. Indenfor den nærmeste tid må der skabes de nødvendige redaktionelle, tekniske, distributionsmæssige m.v. betingelser for, at dette kan realiseres i den kommende kongresperiode, helst inden udgangen af 1982. Det må sikres, at der udvikles en fuldstændig redaktion med opsøgende arbejde. Arbejderens overgang til dagblad kræver en redaktion, der fungerer fuldstændigt som et kollektiv, der bestandigt dygtiggør sig og øger specialiseringen og professionaliseringen. Arbejderens overgang til dagblad vil betyde, at forholdet mellem propaganda, agitation og organisering bliver mere perfekt. Dette står også som en bydende nødvendighed, hvis partiet skal kunne gribe direkte ind i massernes kampe med det formål at vinde ledelsen af dem. **Overgangen til dagblad vil først og fremmest styrke Arbejderens organiserende rolle, dens funktion som kommunisternes centrale organ til indgriben i massernes kampe,** selvfølgelig suppleret med, et endnu bredere net af lokale bedriftsaviser og anden lokal propaganda og agitation. Overgangen til dagblad kræver en styrkelse af Arbejderens alsidighed og klarhed, det kræver og medfører, at partikammeraternes værdifulde erfaringer videregives og fungerer som retningsgivende for proletariats kamp. Enhver kommunist opnår den tætteste forbindelse med sin avis, hvis han ofrer noget for den, hvis han virkelig betragter den som sit daglige våben i klassekampen.

Som en vigtig opgave i den kommende kongresperiode står også styrkelsen af partiets agitation, ikke snævert forstået, men forstået i sin helhed og aldrig løsrevet fra propagandaen. **Af særlig betydning er udviklingen af en egentlig masseagitation, af en agitation og propaganda, der er tilpasset de klasser, lag og grupper, som vi opererer iblandt.** Uden at styrke agitationen og mere dristigt og levende forbinde den med propagandaen, kan partiet ikke for alvor gå ud i kampen for at vinde ledelsen af massernes kampe. Til dette formål må arbejdet for organiseret at udanne og skole en hel hærskare af flammende agitatorer og propagandister intensiveres.

En bydende opgave er at forbedre vores skolingsarbejde, herunder partiskolen. Vores skoling må gøres mere differentieret, tilpasset behovene i partiet som helhed og i de enkelte led, på de enkelte niveauer. Dette uden på nogen måde at svække bestræbelserne på at skole alle kam-

meraterne, og især de unge i marxismen-leninismens almene principper. Partiskolen må arbejde med at skabe nye former og metoder for sit arbejde for at komme til at indgå endnu mere i partiets opdragende arbejde og for at blive et videnskabeligt centrum. Af særlig vægt i det opdragende arbejde er arbejdet med at udvikle kammeraternes greb om den dialektisk materialistiske metode **med det formål at skærpe deres evner til selvstændigt at analysere klassekampen og fænomenerne og således dristigt tage initiativer.** I forhold til studiearbejdet må partidokumenterne indtage en stadig større rolle. De må på ingen måde undervurderes i den alsidige udvikling af kammeraterne til at forstå partiets linie og dets udvikling. Studier i partidokumenterne er desuden et led i at forbinde studierne endnu mere med det praktiske liv, en ting, der er så nødvendig, det er et led i at bekæmpe ethvert udslag af sektortænkning. Netop den foregående kongresperiode har vist den store betydning, som det ideologisk-politiske opdragelsesarbejde har. Denne betydning vil blive endnu større, efterhånden som borgerskabets og revisionisternes pres mod marxismen-leninismen og marxist-leninisterne skærpes. Derfor er der al mulig grund til at styrke denne side ved partiets virksomhed.

Partiets udgivelser står overfor et egentligt gennembrud i den kommende kongresperiode. Centralt står arbejdet med at sikre udgivelsen af Enver Hoxhas udvalgte værker, som vil udkomme over en flereårig periode. Derudover vil der blive udgivet andre vigtige værker fra Enver Hoxhas og AAP's hånd. Der vil blive lagt vægt på at udgive bøger og andet materiale til belysning af alle aspekter i den kapitalistiske krise, til afsløring af revisionismen, til afklaring af kampen mod krigen, til klarlægning af arbejderklassens rolle og mission m.v. Særlig vægt må der lægges på at udgive mindre pjecer og bøger, der griber direkte ind som hjælpere i partiets arbejde. Partiets Vej vil i 1982 udkomme fire gange og derefter seks gange årligt. Der vil fremover blive arbejdet på at udgive 5-6 marxist-leninistiske værker årligt og derudover et større antal pjecer.

I forbindelse med udvidelsen af partiets udgivelser, Arbejderens overgang til dagblad og den almindelige fremgang i vores propagandaarbejde, står det som en påtrængende opgave at sikre langt bedre distributionsbetingelser. Også på dette område må amatør-mæssighed bekæmpes, der må ske en specialisering, og vi må i langt højere grad arbejde med dette aspekt i propagandaarbejdet. Vi er i dag i en situation, hvor vi er i stand til at producere et relativt stort antal udgivelser, som bliver spredt i alt for ringe grad. På samme måde må distributionen af Arbej-

deren udvikles og professionaliseres. Ligeledes vil der i den kommende kongresperiode ske en gradvis udvidelse af propagandaapparatets produktionsmæssige og tekniske side. Dette kræver en mere centraliseret ledelse af dette, en højere grad af disciplin og udvikling af den faglige kunnen.

Kunsten og kulturen er tænder og hjul i det revolutionære maskineri, som beretningen til denne kongres så rammende trækker det op. Som sådan skal det betragtes. **I den kommende kongresperiode står det centralt også at kæmpe for at tage ledelsen af det progressive og revolutionære kunst- og kulturarbejde.** Den socialistiske realisme må komme til at indtage dens retmæssige plads i denne bevægelse. At løsrive kunstnere fra socialdemokratismen og den borgerlige dekadence er et vanskeligt arbejde, som også kræver hård kamp mod karrierisme og småborgerlig individualisme. Nexø Forlag og tidsskriftet Kulturkampen må udvikle sig til revolutionære centre for kunstnere og forfattere samtidig med, at der må arbejdes for at skabe andre former og metoder i arbejdet og passende organiseringsformer. Udgangspunktet for relativt hurtigt at komme til at spille en altafgørende rolle i den progressive kunst- og kulturbevægelse er meget gunstigt og må udnyttes fuldt ud.



Kammerater!

Den bolsjeviske propaganda og agitation er et kolossalt reservoir for det kommunistiske parti, et reservoir, som det bestandigt må øse af i dets arbejde og virke. Samtidig må vi holde os for øje, at der 'ved siden af propaganda i ord findes propaganda i handling. Propaganda og agitation i handling er mere virkelig, mere virksom.' Derfor må vores propaganda og agitation knyttes tæt til revolutionære handlinger. Den må tjene disse.

Det er netop denne linie, centralkomiteens beretning lægger frem. Centralkomiteens beretning er et fremragende dokument, den hidtil mest avancerede opsummering af klassekampen og partiets virksomhed. Den vil i den kommende tid blive central også i propaganda- og skolelingsarbejdet. **Derfor opfordrer jeg jer til ikke blot at godkende denne**

beretning, men i praksis kæmpe for dens gennemførelse på alle områder, herunder på propagandaens område. Kun dette vil sikre vort partis propagandas udvikling ad en korrekt marxistisk-leninistisk vej, i overensstemmelse med partiets opgaver.

Leve DKP/ML

Frem for at udføre den 2. kongres' beslutninger

Kvinderne – en vældig kraft for den socialistiske revolution

Kære kammerater!

Vi har siden stiftelsen af vort parti opnået store resultater i opbygningen af partiet og udviklingen af dets arbejde på alle felter på basis af marxismen-leninismen. Fra sin start blev partiet udviklet som et revolutionært handlingens parti, der har knyttet stadig tættere bånd til arbejderklassen og de arbejdende masser. For yderligere at styrke vores rodfæste blandt disse, styrke partiets politiske indflydelse og organiseringen af arbejderklassens og de arbejdende massers kamp, har et vigtigt område af den forløbne kongresperiodes arbejde været udviklingen af hele den revolutionære kampfront og opbygningen af de kommunistiske og revolutionære masseorganisationer som løftestænger for partiet. Centralkomiteens beretning udtrykker dette og vil fremover få stor betydning i den fortsatte udvikling af de opgaver, som partiet stiller.

I forberedelsen af den proletariske revolution, omstyrtelsen af det kapitalistiske samfundssystem og gennemførelsen af socialismen under proletariatets diktatur spiller arbejdet blandt arbejderkvinderne og de brede kvindemasser sin særlige og nødvendige rolle, for at inddrage kvinderne på revolutionens vej. Spørgsmålet om kvindernes inddragelse

og deltagelse i den samlede arbejderklasses kamp mod udbytning og undertrykkelse, mod den skærpede kapitalistiske kriseoffensiv, mod de imperialistiske supermagters krigsforberedelser og for oprettelsen af et socialistisk Danmark under proletariats diktatur, er derfor et spørgsmål, som partiet fra sin start har viet stor opmærksomhed.



I modsætning til den tese, som borgerskabet har ført frem om, at kvindeundertrykkelse og uligestilling gradvist blev ophævet i takt med kapitalismens udvikling, en tese, som var en vigtig del af hele den socialdemokratiske 'velfærdsmyte', og som diverse reformister, revisionister, feminister og maoisterne hver især har udviklet deres variant af helt ud i det ekstreme – i modsætning til alt dette har **DKP/ML** altid baseret sit syn på marxismen-leninismens opfattelse af kvindespørgsmålet som uløseligt knyttet til spørgsmålet om den private ejendomsret og på den opfattelse, at kvindeundertrykkelsen, som altid har eksisteret i alle udbyttersamfund, og hvis grundlag er modsætningen mellem den samfundsmæssige produktion og den private reproduktion, fortsættes og skærpes under kapitalismen. Udbytningen og undertrykkelsen af kvinderne mindskes på ingen måde – den vokser.

Den stadig dybere og uløselige krise, som det kapitalistiske Danmark befinder sig i, afslører hver dag klarere og klarere denne sandhed om kvindemassernes stilling. Heller ikke den kendsgerning, at der ved lov er gennemført en lang række reformer, der formelt tilkender kvinderne lige rettigheder og ligestilling, har kunnet ændre det mindste på, at kvindernes stilling og samfundsmæssige placering økonomisk, politisk og ideologisk er en stilling som andenrangs menneske.

Den massive inddragelse af kvinderne på arbejdsmarkedet i hundredtusindevis, der skete op gennem 60'erne og 70'erne har hele vejen igennem haft karakter af inddragelse som arbejdskraftreserve. Og selv da denne udvikling var på sit højeste, udgjorde kvinderne en kolossal permanent arbejdskraftreservearmé, hvor over halvdelen af kvinderne aldrig kom i berøring med produktionen og med i det levende samfundslivs arbejde.

Der er dog sket en væsentlig ændring i kvindernes andel og stilling i arbejdsstyrken fra slutningen af 50'erne og frem til i dag. Tidligere var det først og fremmest unge ugifte kvinder, der kom ud på arbejdsmarkedet, og størstedelen var beskæftiget ved husligt arbejde, mens kun 7% af de gifte kvinder var fuldtidsbeskæftiget.

Med den fortsatte industrielle udvikling og den midlertidige højkonjunktur i 60'erne, med den store opsvulmning af statsapparatet og de statslige sektorer blev kvinderne inddraget i hundredtusindvis i et relativt hurtigt tempo. Fra 1960 til 1970 steg kvindernes andel af den samlede arbejdsstyrke fra 636.000 til 920.500. Op gennem 70'erne steg den stadig omend i et langsommere tempo til over 1 mill. i 1977. Væksten skete næsten udelukkende gennem ufaglærte gifte kvinder på deltid, mens andelen af de ugifte kvinder i arbejdsstyrken faldt drastisk med omkring 20%. Den kolossale udnyttelse og udbytning af kvinderne som deltidsbeskæftigede, som i dag udgør hovedformen for kvindernes arbejde, skyldes først og fremmest to ting. Den kapitalistiske produktionsforms udvikling gennem rationaliseringer og et hastigt intensiveret opskruet arbejdstempo og udnyttelse af arbejdskraften, der kræver en stadig hurtigere udskiftning af denne, og den kendsgerning, at kvinderne har dobbeltarbejde, at ansvaret for børnene, familien og husarbejdet stadig påhviler kvinderne.

Den kvindelige arbejdsstyrke er samtidig kendetegnet ved en stor udskiftning, ved at de trækkes ud og ind af arbejdsmarkedet alt efter kapitalens behov og kun i perioder og dele af deres liv inddrages på arbejdsmarkedet og i det samfundsmæssige liv. Det er den plads og den tilværelse, som kapitalismen byder arbejderklassens kvinder og de brede kvindemasser som permanent arbejdskraftreserve.

Den voksende økonomiske krise, der hærger hele den kapitalistiske verden og i høj grad det kapitalistiske Danmark har konstant og til stadighed forværret kvindernes stilling på alle områder og i særdeleshed på arbejdsmarkedet. Udbytningen intensiveres hastigt, og massearbejdsløsheden er vokset til rekordhøjder. Den industrielle reservearme, hæren af arbejdsdygtige mennesker, som kapitalismen er ude af stand til at sikre skabelsen af en selvstændig eksistens gennem retten til arbejde, vokser ikke alene antalsmæssigt, den vokser også i bredden og antager en mere og mere permanent karakter. Arbejdsløsheden har ramt kvinderne hårdt og ganske særligt de unge kvinder. Blandt kvinderne vokser antallet af arbejdsløse endnu hurtigere end blandt mænd, alene blandt

de registrerede arbejdsløse. Derudover findes der en langt større arbejdsløshed end den officielle og det særligt blandt kvinderne.

Hovedparten af de kvinder, som i dag har arbejde, er beskæftiget indenfor administration, sundheds-, undervisnings- og socialektoren og er først og fremmest offentligt ansatte. Der var i 1978 ialt beskæftiget 526.100 kvinder indenfor denne erhvervsgruppe. Antallet af arbejderkvinder er blevet væsentligt forøget og udgjorde ligeledes i 1978 lidt over 350.000, heraf var de 340.200 ufaglærte. Det egentlige antal arbejderkvinder i industrien er dog langt mindre. Det har ikke alene med den voksende arbejdsløshed været faldende de sidste ti år fra 89.000 i 1971 til 75.000 i 1978, det er også faldet ned under antallet for 50 år siden. Det er først og fremmest indenfor tekstil- og beklædningsindustrien, jern og metal og nærings- og nydelsesmiddelindustrien, at kvinder er beskæftigede. De øvrige store grupper af ufaglærte kvinder findes indenfor serviceområdet, hvor rengøring er langt den største, og indenfor butiksområdet. De fleste ufaglærte kvinder er organiserede i LO, med HK som det forbund, der har langt det største antal kvinder, derefter KAD, Kommunalarbejderforbundet og Husligt Arbejderforbund.

Kvinderne blev inddraget i stort omfang på arbejdsmarkedet gennem de sidste tyve år som en økonomisk nødvendighed for de arbejdende massers familier, der ikke længere kan forsørges af ét menneskes arbejde.

Kvindernes arbejde har ikke bragt familierne velstand og luksusforbrug, sådan som borgerskabet hævder. Kvindearbejdet – dobbeltarbejdet – er udtryk for den konstante forarmelse. Kvinderne blev trukket ud på arbejdsmarkedet som billig arbejdskraft og brugt som løntrykkere i forhold til den samlede arbejdskraft, som smudskonkurrent til den mandlige arbejdskraft. Som arbejdskraft er kvinderne blevet ekstra hårdt udbyttet og ikke alene indenfor de særlige lavtlønsområder, hvor størstedelen af kvinderne er beskæftigede, og gennem deltidsarbejdet, men kvindernes uligeløn er en ubestridelig kendsgerning, trods den formelle gennemførelse af ligeløn for snart ti år siden.

Borgerskabet, Socialdemokratiet og de reformistiske fagpampere hævder, at udviklingen af kvindernes ligeløn var nået meget langt, indtil krisen i de sidste år har standset den igen. Men ser man på den udvikling, der er sket indenfor industrien, er den tilnærmelse, der har været, sket på de overenskomstmæssige lønsatser og ikke på gennemsnitslønnen, hvad der reelt er den løn, vi får. De heltidsansatte kvinder i industrien havde i 1977 en gennemsnitsbruttoindkomst på 51.500 kr. om

året, hvilket svarer til $\frac{3}{4}$ af ikke-faglærte mandlige industriarbejderes. Kvindelige servicearbejdere havde en gennemsnitsindkomst på 38.000 kr., hvilket kun svarer til 60% af samtlige arbejderes lønninger. I dag er udviklingen den, at uligelønnen helt åbenlyst vokser, samtidig med, at reallønnen for både mænd og kvinder falder. Kvindernes uligeløn er en ekstra udbytning, som tvinger dem i stadig økonomisk afhængighed af deres mænd.

Heller ikke husslaveriets opslidende arbejde har kapitalismen kunnet befri kvinderne fra eller samfundsmæssiggøre i et omfang, der bare tilnærmelsesvis svarer til kvindernes inddragelse på arbejdsmarkedet. Tværtimod er dobbeltarbejdet en af de byrder, kapitalismens kvindeundertrykkelse lægger på kvindernes skuldre. Husarbejdet er blevet væsentligt rationaliseret gennem mekanisering, forarbejdning af fødevarer, tøj osv., hvilket har betydet en klar nedgang i den nødvendige tid, der bruges. Trods dette er problemet med dobbeltarbejdet konstant blevet skærpet. Det påhviler stadig den enkelte familie og kvinde. For de kvinder, der har arbejde, er husarbejdet og børnene blevet koncentreret på et par få timer, efter man er kommet hjem fra arbejde. Og til nedgangen i den nødvendige tid skal til husarbejdet lægges øget transporttid til og fra arbejde, til og fra indkøbscentre, til og fra børnepasning. For de kvinder, der ikke er i arbejde, hele gruppen af husmødre, der trods sin formindskelse i 1978 stadig udgjorde 405.000, og for alle de arbejdesløse kvinder stiller spørgsmålet om husarbejdet sig mere og mere skærpet i forhold til, at det ikke længere kan udfylde en hel arbejdsdag og ikke længere indtager den rolle og betydning som tidligere. Disse kvinder holdes udenfor den samfundsmæssige produktion og liv, i isolation i hjemmet og næsten overflødiggjort undtagen de år, hvor de har små børn hjemme.

Hovedansvaret for børnene og pasningen af dem er stadig kvinderne. I løbet af 60'erne blev staten tvunget til at udbygge hele daginstitutionsområdet, for at kvinderne kunne komme ud på arbejdsmarkedet. Men selv da denne udbygning stod på sit højeste, kom det aldrig bare tilnærmelsesvis op i nærheden af behovet for de kvinder, der kom i arbejde. Dagpleje er nu langt den mest udbredte pasningsform, i mange kommuner den eneste. I byer under 2.000 indbyggere udgør den 97%, i København 21%. Nedsikringerne på daginstitutionsområdet bruges helt klart af staten som regulator af den kvindelige arbejdskraftsreserve.

Kvindernes uligestilling i samfundet afspejler sig også i kvindens stilling i familien. I arbejderklassens familier, der – i modsætning til borger-

skabets – ikke er baseret på økonomiske interesser, respekteres og værdsættes kvinderne dog i langt højere grad som hustru og mor, og mændene hjælper i højere grad end tidligere og end i nogle andre klasser og lag til med husarbejdet og opdragelsen af børnene.

Den til stadighed alsidige skærpelse af krisen økonomisk, politisk, moralsk og ideologisk har yderligere skærpet det pres, som kapitalismen udsætter familierne for, og afspejler kapitalismens forfald og degeneration. Det stigende antal skilsmisser, indgåelse af papirløse forhold, antallet af børn født udenfor ægteskaber, antallet af aborter, de faldende fødselstal er udtryk for dette og ting, som rammer kvinderne særligt hårdt på grund af deres økonomiske situation, retsløse stilling og ansvar for børnene.

Til de hovedpunkter, som her er trukket op i forhold til kvindernes situation under kapitalismen i dag kommer yderligere den kendsgerning, at imperialismen og borgerskabet påfører kvinderne en systematisk og kynisk ideologisk undertrykkelse. En undertrykkelse, som den skærper i takt med den voksende klassekamp, for at forsøge at holde kvinderne i fornedrelse og fordummelse, holde dem væk fra klassekampen og revolutionens vej og fra det eneste, som kan befri kvinderne og hele arbejderklassen fra udbytning og undertrykkelse: oprettelsen af det socialistiske Danmark under proletariats diktatur. Den sætter hele denne massive ideologiske og politiske propaganda ind med alle midler og metoder for at splitte, lamme og passivisere kvinderne og for at splitte mænd og kvinder op mod hinanden og forhindre en forening af deres kræfter til den fælles kamp.



Kvindernes massive inddragelse på arbejdsmarkedet i de sidste årtier har fået stor politisk betydning for kvindernes kamp og er den materielle basis for det opsving, som kvindernes kamp for ligestilling og frigørelse har taget. Selv om de fleste kvinder ikke har en fast stabil tilknytning til arbejdsmarkedet, kom hundredtusindvis i berøring med det samfundsmæssige økonomiske, politiske liv og blev trukket med ud i klassekampen. Det er sket gennem arbejderkvindernes stigende deltagelse i klas-

sens strejker fra de store ligelønsstrejker, som strejken på den Kgl. Porcelænsfabrik, Skagenpigerne, til de nye områder som strejkebevægelsen har bredt sig til pædagoger, hospitalsarbejdere, socialrådgivere m.m. Det er sket gennem større deltagelse i den politiske kamp iøvrigt, kampen mod EF, den anti-imperialistiske kamp, miljøkampen, fredsbevægelsen og omkring de forskellige politiske partier. Alt dette er udtryk for den voksende klassebevidsthed og kampvilje blandt kvinderne, som ikke længere passivt vil se til, at klasse- og kvindeundertrykkelsen skærpes til bristepunktet.

Dette blev også baggrunden for udviklingen af den 'ny kvindebevægelse'. Den gamle borgerlige kvindebevægelse havde spillet fallit og vist sin utilstrækkelighed og klare klasseinteresser, derfor havde borgerskabet brug for at udvikle en ny variant af feminismen, der kunne opsamle og aflede kvindernes voksende kamp. Den ny-feministiske bevægelse opnåede at gøre stor skade og sprede megen gift indtil i dag, hvor den står overfor sin egen opløsning og forfald som borgerskabets nye sociale hjælpeorganisation og borgerlige politiske kvindevelgerforeninger. Feminismen forsøger at forbinde sig med de forskellige varianter af den moderne revisionisme i sit forsøg på at overleve, men det har indtil nu ikke været muligt for dem at samle sig på en fælles politisk platform eller i en varig organisering. De forskellige revisionistiske strømninger, som VS og SF repræsenterer, arbejder først og fremmest i forhold til kvinderne gennem deres egne partimæssige kvindegrupper, som er præget af dyb indre splittelse og splid, og hvis formål det først og fremmest er at påvirke deres eget parti med deres forskellige holdninger til kvindespørgsmålet. Fælles for dem er dog, at de fører en hårdnakket kamp mod vor partis og marxismen-leninismens opfattelse af kvindespørgsmålet for at aflede udviklingen af den revolutionære kvindebevægelse og organiseringen af arbejderkvinderne og de brede kvindemasser.

Den moderne revisionisme udgør i dag også i forhold til kvindernes kamp den største hovedfjende for inddragelsen af kvinderne i den revolutionære kamp. Den politiske indflydelse, som den sammen med reformismen udgør i arbejderklassen som helhed, udgør en hovedhindring i udviklingen af arbejderkvindernes kamp og klassekampen. Det er derfor en vigtig opgave i forhold til udviklingen af den proletariske kvindebevægelse og kvindernes inddragelse i den samlede revolutionære bevægelse, at rive arbejderkvinderne og kvindemasserne ud af revisionismens og reformismens kløer.

De moderne revisionister, DKP, har igennem de seneste år genoplivet

og optrappet deres arbejde blandt kvinderne, først og fremmest gennem fagbevægelsen med oprettelsen af kvindegrupper, kvindeudvalg og tilslutning til de forskellige socialdemokratiske ligestillingsudvalg på forskellige planer i fagbevægelsen. Som det eneste revisionistiske parti har DKP sin egen selvstændige masseorganisation for kvinderne, Danmarks Demokratiske Kvindeforbund, men DKP har aldrig, heller ikke da det var et kommunistisk parti, fuldt ud forstået at løse opgaven med at opbygge en virkelig proletarisk masseorganisation for kvinderne, der kunne samle og organisere dem som en løftestang for partiet i kampen for socialismen. DDK var ved sin start en virkelig anti-fascistisk, anti-krigsorganisation for kvinderne, med degenererede hurtigt i takt med opkomsten af den moderne revisionisme, hvis internationale strømning den var en del af. Gennem mange år har den levet en hensygnende tilværelse som et blindt talerør for Sovjetimperialismen og den moderne revisionisme.

DKP bygger på den tese, at freden er forudsætningen for kvindernes frigørelse og ligestilling og lægger særlig vægt på fredsarbejdet i forhold til kvinderne, hvor de prøver at styrke deres indflydelse og få kvinderne til at lægge kampen mod krigsanstifterne i supermagternes hænder og følge pacifismens vej for fred.

Trods borgerskabets massive undertrykkelse og feminismens og revisionismens omfattende arbejde for at aflede kvindernes kamp har de ikke kunnet hindre den høje grad af selvorganisering og politisering, som kendetegner kvindemasserne i dag, og som er udtryk for, at kvinderne ikke alene ønsker at kæmpe for ligestilling og bedre kår, men at de også kræver retten til at tage stilling og del i hele den omfattende klassekamp, der foregår.

Den virkelig ledende kraft i kvindebevægelsen i dag er Kvindefronten, som under partiets ledelse i den forløbne kongresperiode har udviklet sig til at blive en virkelig proletarisk masseorganisation for kvinderne.

Gennem partiets arbejde og kamp lykkedes det allerede kort efter partistiftelsen at sikre Kvindefronten mod den udslettelse, som maoisterne havde dømt den til og hårdnakket kæmpet for gennem flere års sabotage. Siden er det lykkedes at opbygge og udvikle Kvindefronten frem til i dag, hvor den spiller en ikke ubetydelig rolle, og i praksis har stillet sig opgaven at vinde ledelsen i kvindebevægelsen politisk, ideologisk og organisatorisk.

Partiet har gennem sit arbejde og sin ledelse af Kvindefronten vundet mange vigtige erfaringer i forhold til at udvikle en revolutionær taktik

på kvindeområdet. En taktik, som med stor succes har uddybet feminismens krise og i høj grad har markeret en skarp skillelinie mellem den moderne revisionismes og reformismens reaktionære linie i kvindekampen og en proletarisk, en skillelinie, der har været livsvigtig i udviklingen af kvindekampen.

Partiet har dristigt udnyttet den gunstige situation, der hersker på kvindeområdet, og har gennem en lang række revolutionære aktioner og initiativer styrket udbredelsen af partiets politiske og taktiske hovedparoler og partiets bånd til arbejderklassen og kvindemasserne.

Det vil i den kommende kongresperiode være en vigtig opgave fortsat at uddybe og styrke udviklingen af vores revolutionære taktik også på dette område. Af stor betydning for dette arbejde er de erfaringer for enhedsarbejde og udviklingen af enheden i arbejderklassen, som vi har vundet i kvindearbejdet. Vi har med succes, specielt gennem 8. martsbevægelsen, anvendt disse og erfaret den kraft, der ligger i udviklingen af enhedsarbejdet på grundplan blandt arbejderklassen og de arbejdende kvindemasser. **Også i forhold til kvindearbejdet har partiet altid stået på en linie for afvisning af samarbejdet med de moderne revisionister og konsoliderede feminister, også selv når der blev lagt hårdt pres på os fra den øvrige kvindebevægelse og dele af Kvindefrontens egne medlemmer.** Vi har aldrig set enhedsarbejdet som et mål i sig selv, men netop som et nyttigt middel i udviklingen af den revolutionære kamp. Vi bliver i de situationer hængt ud som sekterikere og dogmatikere, men netop initiativer som Kvindefestival '81 i København, der samlede 25.000 mennesker, viser os, at **det er partiets revolutionære linie og politik, der er i stand til at samle arbejderkvinderne bredt, for den bygger på deres krav og på marxismen-leninismen.**

Kvindefronten er blevet udviklet som en del af den samlede revolutionære kampfront samtidig med, at den har sine selvstændige opgaver i forhold til kvinderne. Vi må også fremover lægge vægt på at styrke udviklingen af de særlige former og metoder, som er nødvendige for den politiske, ideologiske og organisatoriske opdragelse af kvinderne i klassekampens teori og praksis og i marxismen-leninismen, som er Kvindefrontens rolle og opgave. I arbejdet specielt i forhold til arbejderkvinderne har vi erfaret nødvendigheden af at bibringe kvinderne den marxist-leninistiske verdensanskuelse og metode til at forstå deres egen situation og rolle, til at vinde deres selvrespekt og udvikle sig til revolutionære klassekæmpere. Vi skal fortsat i den kommende kongresperiode rejse kvinderne til kamp mod hele den økonomiske, politiske, ideologi-

ske undertrykkelse, mod den kapitalistiske kriseoffensiv, mod de imperialistiske supermagters krigsforberedelser og for socialismen.

Den fremgang, vi har opnået er sket gennem kamp, ikke uden problemer, svagheder, mangler og fejl. Vi har op til partiets 2. kongres opsummeret disse og vil gennem overvindelsen af dem yderligere styrke vores arbejde og for alvor rette op på den kendsgerning, at trods en mange-dobling af Kvindefrontens medlemmer på landsplan er vores politiske indflydelse i dag langt større end vores organisatoriske. Yderligere fremgang og udvikling kan kun opnås gennem forbedring af det partimæssige og kommunistiske arbejde i Kvindefronten. Kun gennem kommunisternes bevidste og dristige arbejde kan partiets ledelse for alvor bringes til udfoldelse og Kvindefronten i endnu højere grad blive en løftestang for partiet på alle områder blandt kvinderne. Den højreopportunistiske kapitulationistiske strømning har på dette område hæmmet dette arbejde i form af negative fænomener som f.eks. tendenser til at skjule partiet bag fronten og sektortænkning. Kampen mod alle rester af dette må forstærkes.

★

★

★

Kammerater!

Centralkomiteens beretning til partiets 2. kongres stiller opgaven at vinde den faktiske ledelse af arbejderklassens og de arbejdende massers kamp i forberedelsen af den proletariske revolution i Danmark. Det er en helt klar og nødvendig opgave. I kampen for dens gennemførelse skal arbejderkvindernes og kvindemassernes deltagelse ikke mangle, og de skal fremover komme til at spille en endnu større rolle. Gennem styrkelsen af vort marxist-leninistiske parti har vi opnået de resultater, som er fremlagt her på kongressen, og gennem vores fortsatte kamp for at styrke partiet vil endnu større resultater blive opnået i gennemførelsen af vores opgave: revolutionen og opbygningen af et socialistisk Danmark under proletariatets diktatur.

Leve DKP/ML's 2. kongres

Leve DKP/ML

Internationalt festmøde

Til kamp for den militante gennemførelse af beslutningerne fra DKP/ML's 2. kongres

*Tale af DKP/ML's 1. sekretær
Klaus Riis Klausen*

Kære kammerater!

Dette internationale festmøde er en stor begivenhed for vores parti. Det markerer DKP/ML's 3 års fødselsdag, det markerer den succesrige afvikling af partiets 2. kongres, og vi kan på dette festmøde byde velkommen til en albansk partidelegation, – til en delegation fra det heroiske Albaniens Arbejdets Parti, der besøger vort land for første gang. Vi kan ligeledes byde velkommen til delegationerne fra en række udenlandske kammerater, der besøger vores festmøde i aften. Der er tale om et ægte internationalistisk festmøde i dette ords virkelige forstand.

Kære kammerater!

For 3 år siden satte en håndfuld kommunister sig den store opgave at genstifte et nyt kæmpende kommunistisk parti – et virkeligt marxistisk-leninistisk parti. Det skete under svære betingelser. Krisen i det kapitali-

stiske Danmark, i hele den imperialistiske og revisionistiske verden var under heftig udvikling. Borgerskabet og monopolkapitalens foretrukne regeringsparti, Socialdemokratiet, intensiverede sammen med det reaktionære LO den arbejderfjendske kriseoffensiv, underkastede arbejderklassen og det arbejdende folk stadig større byrder. Det revisionistiske DKP forstærkede alliancen med Socialdemokratiet, optrappede kursen for klassesamarbejde og forsoning med kapitalen og statsmagten og begik det ene åbne forræderi efter det andet overfor arbejderklassen, og det maoistiske KAP degenererede fuldstændigt til et nyt revisionistisk agentur i borgerskabets hænder.

I denne situation med skærpet kapitalistisk kriseoffensiv med en skærpelse af klassekampen på alle felter, manglede vores proletariats mest af alt et kæmpende marxistisk-leninistisk fortrosparti – en generalstab, der magtede at forene arbejderklassen til kamp mod kapitalismen og imperialismen – til kamp for de undertrykte og udbyttede klassers frihed fra de imperialistiske og kapitalistiske lænker, til kamp for revolutionen og det socialistiske Danmark under proletariats diktatur.

Partiet blev født i kamp. På dets stiftende kongres satte kommunisterne sig dristige og store mål, som blev gennemført med succes. Der er sket en hurtig landsdækkende udbygning af partiet – med kæmpende partiafdelinger i alle landets store industrier, centralorganet Arbejderen udkom i første omgang som 14-dages avis og senere som en ugeavis.

Partiet har kæmpet for i den første kongresperiode at sikre skabelsen af alle de nødvendige kommunistiske og revolutionære masseorganisationer, for på alle klassekampens frontafsnit at sikre arbejderklassens, det arbejdende folks, ungdommens og arbejderkvindernes revolutionære kampenhed under det kommunistiske partis ledelse.

Partiet skabte KUF – Kommunistisk Ungdomsforbund, det skabte en kommunistisk masseorganisation for studenterne, MLS. Partiet tog det nødvendige initiativ til dannelsen af RFO, Den revolutionære Fagopposition, støttede Kvindefrontens udvikling til en revolutionær masseorganisation, tog initiativ til at stifte Folkefronten mod Krig, Reaktion og Fascisme – en front af den bredeste karakter for at skabe den folkelige kampenhed imod de 2 supermagter, USA og Sovjets, rasende krigsoprustning og krigstrussel – for at bekæmpe og forhindre fascismens fremvækst. Partiet tog initiativ til at skabe en landbofront for at rejse de fattige bønder til kamp mod godsejerne og monopolkapitalisterne og for at skabe enheden mellem de fattige bønder og arbejderklassen i kampen for det socialistiske Danmark under proletariats diktatur.

tatur. Partiet gik til kamp mod den imperialistiske, dekadente kunst og kultur, imod arbejderklassens kulturelle fordummelse, lagde grunden til at genrejse den socialistiske realismes kunst og kultur og gik igang med at samle alle de kampvillige og progressive kunstnere, forfattere, musikere, osv. til en endnu større indsats.

Alt dette kammerater – er sejre for partiet, for arbejderklassen og det arbejdende folk. De betyder, at der i dag er rejst en samlet revolutionær kampfront, der kan forene og samle klassen imod den kapitalistiske udbytning, en kampfront, der kan organisere arbejderklassens brede lag til under det marxistiske-leninistiske partis ledelse at forberede og gennemføre den socialistiske revolution.

Disse sejre blev skabt, fordi partiet fastholdt og udbyggede sin marxistiske-leninistiske linie, styrkede sig ved at rense sig for opportunistiske elementer og ved permanent at føre hård kamp mod den moderne revisionismes skadelige indflydelse på partiet og i arbejderklassen.

I partiets første kongresperiode har det mangedoblet sine kræfter. Det har optaget mange nye klassebevidste og kampvillige arbejdere i sine rækker – det har til stadighed skabt nye kommunistiske afdelinger i egne af vores land, hvor der ikke har eksisteret kommunistisk virksomhed i de sidste 30 år, og det har organiseret stadigt flere kommunistiske bedriftsceller på de store industriarbejdspladser. Hele den revolutionære kampfront blev skabt igennem en stadig styrkelse af det kommunistiske parti, igennem en styrkelse af dets ledende rolle – igennem dets propagandistiske, agitatoriske og organisatoriske virksomhed i et hurtigt bolsjevikisk tempo. Disse sejre blev muliggjort, fordi der altid har eksisteret en sund revolutionær situation i partiet, fordi der hersker en monolitisk enhed i partiet, – omkring dets ledelse og centralkomite, omkring de marxistisk-leninistiske principper, omkring partiets strategi og taktik.

Kammerater!

På basis af disse sejre og fremgange for vort unge parti blev den 2. kongres afviklet i dagene efter jul. Det var på alle måder en succesfuld og militant kongres. Den diskuterede partiets udvikling igennem de sidste 3 år, den analyserede partiets fremgange såvel som de svagheder og mangler, der har været i arbejdet. På basis af centralkomiteens rapport, som vil blive offentliggjort i Arbejderen og udkomme som bog, traf kongressen nye dristige og store beslutninger om partiets opgaver og

kamp i den kommende periode. Centralkomiteens rapport til kongressen blev eenstemmigt vedtaget, og kongressen valgte eenstemmigt en ny centralkomite. Kongressen bekræftede den store enhed, der hersker i vort parti – en garant for, at vort arbejde og kamp vil blive kronet med held, med nye sejre, med succes og ny fremgang.

I centrum for den kommende kongresperiodes arbejde står den vigtige opgave at udvikle partiet til den ledende kraft i arbejderklassens kamp. At gøre partiet i stand til at lede og organisere arbejdermassernes kamp på alle felter, imod den borgerligt-socialdemokratiske krisepolitik, imod krigsoprustning, krigsfare og spirende fascisme, at rejse arbejdermasserne til kamp for de daglige økonomiske fornødenheder og utrætteligt lede klassen frem mod nye revolutionære kamppositioner. Denne store opgave fordrer, at partiet yderligere styrkes, at alle hvide pletter på Danmarkskortet fyldes ud med kommunistiske partiafdelinger, at partiet betragteligt forbedrer sit rod fæste i arbejderklassen ved overalt at danne nye kommunistiske bedriftsceller på de store industriarbejdspladser. Løsningen af denne opgave kræver, at hele den revolutionære kampfront, at alle de kommunistiske, revolutionære og progressive masseorganisationer intensiverer deres arbejde – sætter sig i bevægelse for at udløse og lede massekampe, demonstrationer, strejker og politiske kampe af betydning for hele klassens kamp. På denne baggrund traf kongressen beslutning om at sikre centralorganet Arbejderens overgang til dagblad hurtigst muligt og såfremt visse praktiske spørgsmål klapper planmæssigt – sikre en overgang allerede i det kommende efterår af '82. En magtfuld styrkelse af den kommunistiske presse, af den marxistiske-leninistiske propaganda og agitation er en nødvendighed i partiets kamp for at udvikle sig til den ledende og organiserende kraft i arbejderklassens kamp på alle felter.

Kammerater – vi stiller os opgaven at forkorte det imperialistiske udbyttersystems levetid, der bliver stadig mere utåleligt. Vi stiller opgaven seriøst at forberede, forene og organisere arbejderklassen og dets allierede til kamp for den socialistiske revolution. Krisen i det kapitalistiske Danmark vil blive yderligere skærpet på alle felter i de kommende år. Den borgerligt-socialdemokratiske krisepolitik vil blive yderligere intensiveret. Kun 2 dage efter udskrivelsen af den nye socialdemokratiske mindretalsregering udtalte LO's formand Thomas Nielsen, at de kapitalistiske profitter ikke tåler, at arbejderklassen rejser lønkrav – at nye lønstigninger vil blive undermineret af regeringsindgreb, og han under-

stregede, at overenskomsterne for '83 allerede nu må forhandles gennem de reaktionære tre-parts udvalg. Den borgerligt-socialdemokratiske kriseadministration vil yderligere intensivere NATO- og EF alliancepolitikken – åbne op for NATO-depoter på dansk jord, åbne op for nye stigninger i militærbudgetterne og trække Danmark stadig dybere ind i den økonomiske, politiske og militære integrationsproces i EF. Hele den reaktionære krisepolitik skal betales af arbejderklassen igennem ny forstærket udbytning, igennem voksende arbejdsløshed, igennem forringelser af understøttelserne og de sociale ydelser, igennem nye real-lønsfald, tempoopskrunchinger, rationaliseringer og fabrikslukninger. Vort parti er den eneste konsekvente modstander af denne reaktionære udbytter-politik og vil påny, med alle de kræfter, vi har, mobilisere arbejderklassen til kamp imod den reaktionære alliancepolitik, til kamp mod krigsoprustningen og krigsfaren, til kamp mod supermagternes imperialistiske militærblokke NATO- og Warszawapagten for Danmarks udtræden af NATO og EF.

Borgerskabet, statsapparatet, de reformistiske og revisionistiske agenturer i arbejderklassen vil udfolde en ny hektisk aktivitet for at kvæle arbejderklassens kamp, for at formørke arbejderne sind og bevidsthed med reformistiske og revisionistiske ideer – for at hindre og bremse arbejderklassens voksende retfærdige kamp imod udbytterne. Borgerskabet vil med alle deres revisionistiske agenturer skabe desorganisering og splittelse i arbejderklassen. Det vil samtidig med, at det fører en åben kamp mod marxismen-leninismen, imod det kommunistiske parti, imod hele den internationale marxistiske-leninistiske verdensbevægelse, imod det heroiske socialistiske Albanien, imod selve socialismens krisefri virkelighed og fremtid, sprede revisionismens gift i arbejderklassen med nye taktikker og metoder.

Målet for borgerskabet er at få likvideret det kommunistiske parti, at forvandle det til et skadesløst instrument i borgerskabets hænder. Det må derfor understreges, at en forudsætning for at forene arbejderklassen i den daglige kamp, i kampen mod krigen og den voksende krigsfare, i kampen for revolutionen, ligger i en kompromisløs kamp imod den moderne revisionisme, imod de revisionistiske partier i Danmark, imod det socialimperialistiske Sovjetunionens aggressive internationale virksomhed og falske marxistiske-leninistiske demagogi, imod eurokommunismen, den bedrageriske titoistiske såkaldte 'selvforvaltnings idé', imod den reaktionære Mao Zedong-tænkning – imod alle den moderne revisionismes varianter og forklædninger. Enheden og aktionsenheden i

arbejderklassen kan kun rejses på grundlag af de marxistiske-leninistiske principper – fordi denne enhed må være en revolutionær kæmpende enhed og aldrig en enhed, der forvandler sig til et nederlag for arbejderklassen og det marxistisk-leninistiske parti.

Kære kammerater!

På vort partis 2. kongres deltog en række af vores marxistiske-leninistiske broderpartier. Det er endnu et udtryk for, hvordan enheden i hele den kommunistiske verdensbevægelse til stadighed styrker og udvikler sig. Der er ikke tale om en formel overfladisk enhed, men om en virkelig marxistisk-leninistisk enhed, om en enhed, der bygger på fælles principper, på en fælles opfattelse af situationen og klassekræfternes stilling i den imperialistiske og revisionistiske verden, på en fælles opfattelse af de kampopgaver, der står for det internationale proletariat og de undertrykte folk. På en principfast fælles opfattelse af den kamp, som i alle lande må rejses mod de 2 imperialistiske supermagter, USA og Sovjet – imod den truende krigsfare, imod den kinesiske socialimperialisme, imod al imperialisme, fascisme og reaktion.

Den socialistiske folkerepublik Albanien er det eneste socialistiske land i verden. Her er revolutionen og socialismen aldrig blevet forrådt. Socialismen er en levende og dynamisk kendsgerning, der til stadighed udvikler sig og vinder nye sejre. Hvorfor blev Albaniens Arbejdets Parti ikke trukket med i den revisionistiske forfaldsbølge, der satte ind med Hrustjovs kontrarevolutionære kup i Sovjet i slutningen af 50'erne? Hvorfor er det aldrig lykkedes imperialismen og revisionismen at indtage den socialistiske albanske fæstning på Balkan?

Fordi Albaniens Arbejdets Parti altid urokkeligt har fastholdt marxismen-leninismen, aldrig har givet efter for den imperialistiske og revisionistiske blokades og omringnings stadigt mere intensive pres. Fordi AAP aldrig har solgt ud af marxismen-leninismens principper for imperialistiske kreditter – fordi AAP altid har stået forenet med den albanske arbejderklasse og det albanske folk og gjort den albanske fæstning uindtagelig. Socialismens stadige udvikling i Albanien afslører fuldstændigt borgerskabets stadigt mere spidsfindige propaganda, der prædiker, at socialismens idé og praksis har spillet fallit – at det proletariske diktators system har udspillet sin rolle. De bruger kynisk og bevidst den kapitalistiske og imperialistiske degenerationsproces i de tidligere socialistiske øst-lande til at overbevise arbejderne om, at socialismen er i kri-

se – at den betyder fascistisk reaktion og undertrykkelse. Den tragiske situation i Polen udnyttes af de imperialistiske borgerskaber som et eksempel og bevis for socialismens uløselige krise – samtidig med, at de kynisk understøtter den reaktionære fagforeningsbevægelse Solidaritet for egne snævre imperialistiske formål – i kamp og rivalisering mod det reaktionære socialimperialistiske Sovjetunionen. Men Polen er ikke et bevis på socialismens fallit, men på den genrejste kapitalismes og den moderne revisionismes fallit.

På AAP's 8. kongres, der blev afholdt i november måned – forelagde den store marxist-leninist, førstesekretæren for AAP, kammerat Enver Hoxha, en beretning af historisk betydning. Denne beretning er et nyt vægtigt slag i ansigtet på verdensreaktionen – på imperialismens og socialimperialismens fundamenter – en beretning, der i imperialismens forfaldsperiode stiller opgaven for den albanske arbejderklasse og det albanske folk, yderligere at styrke den socialistiske fæstning, der stiller og formulerer en ny dristig socialistisk femårsplan, der for første gang alene bygger på egne kræfter og ressourcer. Der er tale om en ny socialistisk femårsplan, der sikrer den albanske arbejderklasse og det albanske folk en økonomisk og materiel fremgang på alle felter – i skærende kontrast til det perspektiv og den virkelighed, som tilbydes de udbyttede og undertrykte masser i den imperialistiske og revisionistiske verden. Men det er også en beretning af historisk betydning og vigtighed for hele den internationale marxistisk-leninistiske verdensbevægelse.

Kære kammerater!

Imperialisme og kapitalisme betyder forfald og undertrykkelse over hele linien. Det betyder krig, krigsfare, kolonial og neokolonial udplyndring, fascisme og blodigt diktatur. Men imperialismen og kapitalismen er dømt til døden. Den magter ikke at løse sine egne indre modsætninger – at bringe sig helskindet gennem krisen. Den fører derfor en rasende kamp for at overleve igennem en forstærket udbytning og flåning af arbejderklassen og det arbejdende folk. Men den møder ingen forståelse og overbærenhed i arbejderklassen, den møder kun forstærket kamp, en forstærket revolutionær kamp, der på verdensplan har skabt en situation, hvor revolutionen er et spørgsmål, der er taget op til sin løsning.

Overfor imperialismens og socialimperialismens reaktionære kræfter, der repræsenterer et døende og historisk udlevet system, rejser der sig en stadig mere omfattende international revolutionær kampfront under ledelse af de marxistiske-leninistiske partier.

Selvom imperialisterne, socialdemokraterne og revisionisterne forener sig bag den feudalistiske sætning: 'Uforanderlig er dagen i dag, thi ingen fugl falder til jorden uden guds vilje' – så er det en uforanderlig kendsgerning, at deres bastioner er i krise og opløsning. De må uafslædigt vige for de kræfter, der repræsenterer det nye – det progressive – for de kræfter, der repræsenterer fremtiden – for den internationale marxistiske-leninistiske bevægelse, for verdensproletariatet og de undertrykte folk – for den internationale kommunistiske armé – hvoraf DKP/ML udgør en enkelt af dens mange sektioner. En sektion, der kæmper for at løse sine forpligtigelser, sine opgaver og sit ansvar i den verdensomspændende kamp, imod det imperialistiske tyranni, for verdenskommunismens sejr.

Længe leve den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse

Længe leve det socialistiske Albanien og det heroiske AAP med kammerat Enver Hoxha i spidsen

Længe leve DKP/ML

Leve marxismen-leninismen

Tale ved Agim Popa *– leder af AAP's centralkomites udenlandsafdeling*

Kære kammerater.

Kære venner.

Vi er meget glade for, at vi i dag er her iblandt jer, her i det gæstfrie Danmark.

Vi er ankommet til dette internationale festmøde, der organiseres af Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister, for at overbringe jer de albanske kommunisters og det albanske folks broderlige venskabsfølelser og militante solidaritet og de bedste ønsker om nye og større succes'er i jeres retfærdige kamp.

Albaniens Arbejdets Parti nærer følelser af oprigtig respekt overfor DKP/ML. Vort parti, det socialistiske Albaniens arbejderklasse og folk ser med sympati på og giver den fulde støtte til de marxistisk-leninistiske kommunisters og Danmarks proletariats anstrengelser og kamp for det arbejdende folks rettigheder og forhåbninger, for fred og social retfærdighed, mod faren for en ny krig, mod fascismen, mod imperialismen, socialimperialismen, revisionismen og fascismens og reaktionens kræfter.

Albanien og Danmark befinder sig i to ender af det europæiske kontinent, vore to landes samfundsmæssige systemer og betingelser er forskellige, men vore to folk nærer følelser af venskab og gensidig respekt for hinanden, de har de samme kamptraditioner for frihed, de inspireres af fælles idealer om national uafhængighed og suverænitet, om social retfærdighed og fremskridt. Under anden verdenskrig gav såvel det albanske som det danske folk sit bidrag med våben i hånd mod den fælles fjende: Hitler-nazismen.

Det albanske folk har igennem sin lange historie været nødsaget til at udgyde meget blod, at yde utallige ofre i en kamp på liv og død med hensynsløse og stærke fjender, for at bekræfte sin eksistens som folk og som nation, for frihed og uafhængighed. Men det var kun under ledelse af Albaniens Kommunistiske Parti (i dag Albaniens Arbejdets Parti) med kammerat Enver Hoxha i spidsen, det var kun med væbnet kamp og mange ofre mod de italienske og tyske besættere, at det albanske folk nåede den endelige sejr, med egne kræfter befriede sit land, tog magten i sine hænder, blev herre i sit eget hus og over sin egen skæbne og slog ind på vejen for opbygning af socialismen.

Mens Albanien før krigen var et fuldstændigt tilbagestående land, næsten uden en industri, med et primitivt landbrug og med 80% af befolkningen som analfabeter, så er det nu under Albaniens Arbejdets Partis ledelse blevet forvandlet til et land med en stor mangegrenet industri, med et intensivt landbrug, der stabilt sikrer, at befolkningens hastigt stigende livsnødvendigheder bliver dækket af landet selv, med gratis masseuddannelse og med en progressiv kultur, der står i folkets tjeneste, med en levestandard for de arbejdende masser, der kun kender til

stigning og aldrig fald. Det socialistiske Albanien er i dag det eneste land, der ikke kender til krise og arbejdsløshed, der ikke kender til pristigninger og fordyrelser af de arbejdendes levevilkår, det er det eneste land, hvor der ikke findes nogen som helst form for skatter, hvor huslejen for en familie udgør mindre end en femtedel af en gennemsnitlig arbejderløn, hvor sundhedstjenesten er gratis for alle, hvor den gennemsnitlige levealder for et menneske før befrielsen var 38 år, men nu er omkring 70 år, hvor der ikke findes moralsk degenerering af ungdommen, men arbejde, kultur, glæde og endnu smukkere fremtidsudsigter. Det proletariske diktators stat sikrer i vort land det bredeste og mest fuldstændige demokrati for de arbejdende masser, der tager aktivt del i at styre landet på alle niveau'er og med mange former.

For kort tid siden afholdtes Albaniens Arbejdets Partis 8. kongres, der faldt sammen med 40-års jubilæet for dets stiftelse. Partiets 8. kongres udgør en begivenhed af stor historisk betydning for de albanske kommunister og det albanske folk. De retningslinier og opgaver, som denne kongres fastlagde, åbner nye perspektiver for fremtiden og udgør et stort program for at hæve hele partiets arbejde og landets socialistiske opbygning op på et nyt og højere niveau.

Kongressen vedtog retningslinierne for den 7. femårsplan for udviklingen af økonomien og kulturen i årene 1981-1985. Denne plan vil blive gennemført fuldstændigt med landets egne materielle, menneskelige og finansielle kilder og reserver, uden at modtage nogen hjælp udefra. Hvad angår størrelsen af investeringerne, af byggeprojekterne og af produktionsstigningen, vil denne plan være større end nogen anden femårsplan. Udviklingstakten vil være hurtigere, vi vil tage længere skridt på vejen for den fuldstændige opbygning af socialismen, vi vil gøre vort folks liv endnu lykkeligere, vi vil gøre forsvaret af vores socialistiske fædreland endnu stærkere.

Hele det albanske folk har entusiastisk kastet sig ud i kampen for at udføre de historiske opgaver, som partiets 8. kongres fastlagde, i praksis. I det socialistiske Albanien er folket forenet som én omkring partiet, mens partiet i hele sin virksomhed støtter sig kraftigt til folket. Det socialistiske Albaniens styrke ligger i denne monolitiske enhed, *den* er en af de afgørende faktorer, der har tilladt vort parti og folk under betingelser med imperialistisk-revisoinistisk omringning at opbygge socialismen ved at stole på egne kræfter og konsekvent overvinde fjendernes pression og blokade, ligefra de forskellige imperialisters og til de sovjetiske og kinesiske socialimperialisters pression og blokade.

Det socialistiske Albaniens styrke ligger ligeledes i den internationalistiske støtte og solidaritet, som marxist-leninisterne, arbejderklassen, de progressive mennesker og frihedselskende folk yder det, en ting, som vi også ser i dag her blandt jer.

Kammerater.

Den aktuelle situation i verden er urolig og meget spændt, fyldt med skarpe modsigelser og store konfrontationer. »Alt viser«, understregede kammerat Enver Hoxha på AAP's 8. kongres, »at den nuværende situation i verden kan føre til altomfattende og lokale krige, ligesom den kan føre til befrielseskrige og revolution. Begivenhedernes gang vil vise, om imperialismen vil være i stand til at føre verden ud i en ny katastrofe, eller om folkene vil afværge krigen og frelse menneskeheden.«

Historiens hjul kan ikke stoppes. Over hele verden rejser proletariats, de progressive kræfters og folkenes protest og kamp sig kraftigt mod supermagternes aggressive og hegemonistiske politik, mod krisen og den imperialistiske krig. Forrest i denne kamp styrker de marxist-leninistiske partier deres internationalistiske enhed, baseret på marxismen-leninismen. Samtidig fører de en konsekvent principkamp mod alle slags revisionister og opportuniste, for de holder sig altid den store Lenins lære for øje, at imperialismen ikke kan bekæmpes, hvis ikke revisionismen samtidig bekæmpes. Begivenhedernes gang viser, at revolutionen er blevet et problem, der er taget op til sin løsning, at den er mere aktuel end nogensinde før, og at dens sejr er uundgåelig.

Længe leve enheden mellem Albaniens Arbejdets Parti og Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister

Længe leve venskabet mellem Albaniens arbejderklasse og den danske arbejderklasse, mellem det danske og albanske folk

Længe leve den proletariske internationalisme

Ære til marxismen-leninismen

Tale på vegne af de marxistisk-leninistiske partier

*Manuel Chivite, medlem af sekretariatet i
Spaniens Kommunistiske Parti
(Marxister-Leninister)*

Kære kammerater og venner!

På vegne af delegationerne fra de marxistisk-leninistiske partier, der er til stede ved Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister's 2. kongres, dvs. Tysklands Kommunistiske Parti, Englands Revolutionære Kommunistiske Parti (marxistisk-leninistisk), Canadas Kommunistiske Parti (marxistisk-leninistisk), Spaniens Kommunistiske Parti (marxistisk-leninistisk), Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti, Portugals Kommunistiske Parti (gendannet), Organisationen til opbygning af det Kommunistiske Parti i Sverige og Tyrkiets Revolutionære Kommunistiske Parti, ønsker vi at viderebringe jer en varm revolutionær hilsen og den broderlige solidaritet fra vore organisationer, vor arbejderklasse og vore folk.

På samme måde ønsker vi at udtrykke vor fuldstændige støtte til de

kampe, som arbejderklassen og folket i Danmark fører mod imperialismen, socialimperialismen, reaktionen og fascismen, disse vedvarende årsager til den nuværende krigsfare og den situation af voksende krise og elendighed, som den kapitalistiske og revisionistiske verden gennemlever.

Og i særdeleshed ønsker vi at lykønske den succes, som jeres 2. kongres har været – en kongres, hvori I har vist principfasthed, styrke, politisk klarhed og organisatorisk evne. Vi ønsker af hele vort hjerte, at jeres korrekte beslutninger, som vi er fuldstændigt enige i, vil fremme og styrke revolutionens rækker i Danmark.

Jeres kongres har ligeledes betydet et nyt skridt fremad i styrkelsen af hele den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse og af enheden mellem alle de marxistisk-leninistiske partier i verden.

Den amerikanske imperialisme, reaktionen, socialimperialismen og revisionismen i almindelighed udgør idag, mere end nogensinde før, hovedfaren for verdens folk, – og det er herfra, fra den ene eller den anden, fra socialdemokratiet til revisionismen, at det pres og de angreb stammer, som på forskellig måde rettes mod den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse og mod det elskede og uimodståelige socialistiske Albanien.

Mod disse svorne fjender af revolutionen, arbejderklassen og verdens folk rejser proletariatet og folkene sig i stadig højere grad til kamp. Og det er netop i disse kampe mod al slags imperialisme og revisionisme, hvordan de end forklæder sig, at de marxistisk-leninistiske partier overalt i verden vokser, udbreder sig og styrker sig.

De marxistisk-leninistiske partier er den revolutionære aktionspartier, den stadige kamps partier, og det er gennem aktionen og den revolutionære og ubøjelige kamp mod enhver form for udbytning og uretfærdighed, mod enhver form for bedrageri og afsporing, at de marxistisk-leninistiske partier vokser, udvikler sig og forbereder sig på de store revolutionære slag.

I denne forstand udgør den socialistiske Folkerepublik Albanien et fremragende eksempel på konsekvent kamp, på revolutionær stålsætning og modenhed, og ligeledes på konstant trofasthed mod marxismen-leninismens principper, imod alle de ydre og indre angreb og overfor de mest komplicerede og delikate situationer.

Det socialistiske Albanien, som under Albaniens Arbejdets Partis ledelse med kammerat Enver Hoxha i spidsen netop har gennemført sin sejrrige 8. kongres, er også det vigtigste levende eksempel på solidaritet

og støtte til alle folkenes kamp i verden, det er den proletariske internationalismes spydspids.

Kammerater og venner, Danmarks Kommunistiske Parti/ Marxister-Leninister, alle dets venner og sympatisører, den danske arbejderklasse og det danske folk står ligesom arbejderklassen og folkene i et hvilket som helst andet land ikke alene i kampen mod den imperialistiske og socialimperialistiske udbytning. Med jer, med alle dem, der kæmper, med alle dem, der hæver deres stemme i oprør i alle verdenshjørner, med dem er vi marxister-leninister i forreste kamplinie, sådan som kommunisterne altid har været det, og sådan som vi fortsat vil være det. I forreste række i et slag, som ikke vil ende, før det smukkeste mål, som menneskeheden nogensinde har stillet sig, nås: kommunismen.

Længe leve den proletariske internationalisme

Længe leve Danmarks Kommunistiske Parti/ Marxister-Leninister og dets 2. kongres

Længe leve enheden i den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse

Længe leve det socialistiske Albanien

Marxismen-leninismen vil sejre

Hilsener til DKP/ML's 2. kongres

Hilsen fra Albaniens Arbejdets Parti

Kære kammerater.

I anledning af jeres partis anden kongres sender centralkomiteen i Albaniens Arbejdets Parti på vegne af de albanske kommunister, den albanske arbejderklasse og alle arbejdende masser i det socialistiske Albanien hjertelige revolutionære hilsener til kongressens delegerede og hele vort broderparti DKP/ML's revolutionære liv og virke i den danske arbejderklasses og det danske arbejdende folks kamp for deres fremtidsforhåbninger og rettigheder.

Idet Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister har arvet det danske proletariats bedste traditioner og har en korrekt marxistisk-leninistisk linie, udvikler det en konsekvent og beslutsom virksomhed i den danske arbejderklasses og det danske folks interesse og til forsvar for marxismen-leninismens renhed mod den moderne revisionisme i alle dens afskygninger.

Albaniens Arbejdets Parti, den albanske arbejderklasse og det albanske folk udtrykker sin internationalistiske solidaritet til broderpartiet DKP/ML, til det danske proletariat, de progressive kræfter og folket i Danmark og ønsker dem nye og større sejre i deres retfærdige kamp mod imperialismen, socialimperialismen, revisionismen og reaktionen, mod faren for fascisme og imperialistisk krig, for fredens, demokratiets og socialismens sag.

I den fælles revolutionære kamp vokser og styrkes venskabet og samarbejdet mellem vore to partier på basis af marxismen-leninismen og den proletariske internationalisme.

Længe leve Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister

Længe leve venskabet og enheden mellem Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister og Albanians Arbejds Parti

Ære til marxismen-leninismen

Hilsen fra Tysklands Kommunistiske Parti

Kære kammerater!

På Tysklands Kommunistiske Partis vegne overbringer jeg jer hjertelige revolutionære kamphilsener og de bedste ønsker om et fremgangsrigt arbejde omkring jeres parti-kongres.

Da I for ikke så længe siden samledes til jeres 1. stiftelseskongres, og dannede partiet, fandtes der mange i Danmark, der lo af jer, mødte jer med spot og mistro.

Men I har ikke ladet jer aflede af dette. Og de resultater, som I, siden da har opnået, giver jer og marxismen-leninismen ret.

I har opbygget jeres parti i kamp og har fra starten af bestræbt jer på at forankre jer blandt masserne: På arbejdspladserne hvor I leder opbygningen af en revolutionær fagopposition, i kampen for kvindernes ligestilling og frigørelse, i kampen imod fascismen og den imperialistiske krig, ved støtten til en anti-kapitalistisk front på landet osv., osv.

Med de resultater, som I derved har opnået, har I samtidig afsløret de

borgerlige løgne, om, at marxismen-leninismen i dag angiveligt skulle befinde sig i krise.

I, som ethvert andet parti, der propaganderer marxismen-leninismen, blandt arbejderne og andre arbejdende, fastslår dagligt, at marxismen-leninismen også i dag er den eneste videnskab, der kan give et svar på arbejderklassens og de andre arbejdendes brændende problemer.

Thi den tid, da den borgerlige propaganda (især også i Danmark og Den Tyske Forbundsrepublik) kunne få folk til at tro på deres fraser om en påstået krisefri kapitalisme og en påstået vedvarende social fred, er forlængst forbi.

I begge lande har en omfattende krise afløst det påståede økonomiske mirakel. Og som altid kender kapitalen kun een løsning: Arbejderne, de fattige skal betale krisen.

Overfor dette sætter stadig større dele af arbejder- og fagforeningsbevægelsen sig til modstand. Og modstanden ville være endnu mere massiv hvis ikke de reformistiske fagforeningsledere, reformisterne og revisionisterne af alle afskygninger gjorde deres yderste for at afholde arbejderklassen og de andre arbejdende masser fra den konsekvente, fra den revolutionære klassekamp.

Derfor er det en ubetinget nødvendighed fuldstændig at isolere reformismen og den moderne revisionisme i arbejderbevægelsen, både i vores daglige kamp for sikringen af lønnen, arbejdspladserne, vigtige sociale rettigheder o.m.a., men også for at kunne sikre omstyrtelsen af det kapitalistiske udbyttersamfund.

Arbejderklassen må i dag ikke kun vægre sig imod, at krisens byrder kastes over på dens rygge. Den fascistiske fare er i vækst. Op imod den imperialistiske chauvinisme og imod den imperialistiske pacifisme der bliver udbredt i supermagternes lejr, sætter vi kommunister *vor* løsning: 'Krig imod den imperialistiske krig', og 'Proletarer i alle lande forén jer'.

Altid har den internationale arbejderbevægelse vendt sig imod den imperialistiske chauvinisme og støttet sig på den proletariske internationalisme. I dag kræves der endnu mere end tidligere, at den proletariske internationalistiske ånd i arbejderbevægelsen forstærkes og at samarbejdet mellem de marxistisk-leninistiske partier styrkes. Vi hilser derfor meget at vor delegation, sammen med broderpartiernes delegationer, kan tage del i arbejdet på jeres parti-kongres.

Vi betragter dette som et meget vigtigt bidrag til styrkelsen af enheden iblandt de marxistisk-leninistiske partier.

Kære kammerater

Afsluttende vil vi ønske jer, den danske arbejderklasse og alle progressive mennesker i Danmark, megen fremgang for jeres videre kamp. Vi vil glæde os ligeså meget over jeres fremgange som over vore egne. Thi vore to partier står i en fælles kampfront for *eet fælles mål*:
For socialismens og kommunismens sejr!

**Længe leve Danmarks Kommunistiske Parti/
Marxister-Leninister**

Længe leve marxismen-leninismen

Længe leve den proletariske internationalisme

Hilsen fra Spaniens Kommunistiske Parti (Marxister-Leninister)

Kære kammerater.

PCE(ml)s centralkomité sender jer en broderlig revolutionær hilsen i den faste overbevisning, at jeres 2. kongres vil betyde et vigtigt skridt fremad for proletariatets og det danske folks kamp. Vi er ligeledes overbeviste om, at jeres parti vil komme styrket ud af denne kongres på alle felter, politisk, ideologisk og organisatorisk, og på denne måde bringe marxismen-leninismen et nyt skridt fremad i Danmark.

Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister har til trods for sin unge alder forstået at imødegå de forskellige revisionistiske og opportunistiske strømninger og har på solid vis styrket sig i disse kampe, idet det har holdt sig til marxismen-leninismen og udarbejdet en konkret taktik for at omsætte den til praksis.

Jeres 2. kongres, der bliver afholdt kun to måneder efter AAP's sejr-
rige 8. kongres, betyder en ny styrkelse af kampen mod revisionismen
og opportunisten, som idag, måske mere end nogensinde før, øger sit
pres og sin aggressivitet mod marxist-leninisterne indenfor rammerne af
en verdenssituation med dyb økonomisk og politisk krise for imperialis-
men og socialimperialismen. Denne krise, som berører både den kapita-
listiske og revisionistiske verden, og som kun den socialistiske folkere-
publik Albanien ser sig fri for, forøger dag for dag faren for krig. Det er
ikke folkene, der er skyld i krigene, men imperialismen, socialimperia-
lismen, reaktionen og fascismen. Derfor bør marxist-leninisternes kamp
være ubøjelig såvel overfor den ene som den anden, såvel overfor den
amerikanske imperialisme, som overfor den russiske socialimperialisme
og den europæiske reaktion.

Som følge heraf retter presset og aggressiviteten af enhver slags, fra
den ene eller anden supermagts side såvel som fra reaktionens side sig i
særdeleshed mod marxismen-leninismen, mod de marxistisk-leninistiske
partier, såvel åbent som i det skjulte, gennem deres agenter og infiltrere-
de elementer. Sådan har det altid været, og sådan er det idag.

De tider, vi lever i, er således vanskelige og fulde af farer, men de er
også fulde af muligheder og revolutionære perspektiver.

Under disse omstændigheder mener vort parti, at det er vigtigere end
nogensinde før at holde sig fast til marxismen-leninismens principper.

Og dette betyder ikke, at vi er tilhængere af partiernes indelukket-
hed, af ordskvalder og absurd gentagelse af de generelle og abstrakte
paroler. Vort parti har bekæmpet og bekæmper sekterismen, indskræn-
ketheden, og doktrinarismen, der i virkeligheden er typiske for dem, der
flygter fra den politiske kamp og det daglige arbejde blandt masserne.
Men dette er ikke den eneste måde at flygte fra den hårde kamp, som det
er op til os at føre på alle områder mod den reaktionære ideologi, hvad-
enten den er socialdemokratisk eller revisionistisk i alle deres varianter.
At forsone sig med den ene eller anden, at forsone sig med socialdemo-
kratiet, at forsone sig med revisionismen eller deres respektive ledere,
dette er også at flygte fra kampen.

Vi er derfor fuldstændig imod at ofre så meget som en tøddel af prin-
cipperne til gengæld for denne eller hin 'geniale' taktik, denne eller hin
'mesterlige' alliance med denne eller hin variant af revisionismen eller
opportunisten, der jo ikke eksisterer for andet end at knuse revolution-
en og støtte den ene eller anden imperialisme.

For vort parti må taktikken og de taktiske variationer til enhver tid

indlysende nok udarbejdes til gavn for den konkrete situation og det givne øjeblik, som hver især er foranderlige, men taktikken og de taktiske variationer må altid forblive i strategiens tjeneste og tjene den trofast. Og ligeledes må den bygge på vore principper, på marxismen-leninismens principper.

Det er klart, at disse muligheder og disse perspektiver, som den marxistisk-leninistiske bevægelse idag har foran sig, vil lide skibbrud, hvis vi falder i den letteste vejs fælde, i forsoningens vej, i afsvækkelsen af vore principper, ved hjælp af en taktik, der gør det muligt for os at gå hurtigere, men som ikke fører os mod vore mål, men i armene på den ene eller anden af vore fjender. Taktikken for enhed med revisionismens bandedere vil idag navnlig ikke bringe os nærmere til revolutionen, men til revisionismen. At slutte pakt med de revisionistiske bandedere vil ikke føre os til forøget afsløring og fordømmelse af dem blandt masserne, men til forsoning og sammenblanding med dem. At slutte pakt med de revisionistiske bandedere, at give os af med at give dem gode råd, er at flygte fra kampen og give op overfor tidens hårde ideologiske kamp. Og efter vor mening er denne holdning særlig farlig i vort arbejde indenfor arbejder- og fagbevægelsen.

Da kammerat Dimitrov på Kommunistisk Internationales 7. kongres i 1935 talte om enhedsfrontens tema, sagde han med henblik på socialdemokratiet:

»Man må ikke tabe af syne, at enhedsfrontens taktik er en metode til på håndgribelig vis at overbevise de socialdemokratiske arbejdere om rigtigheden af den kommunistiske politik og det forkerte ved den reformistiske politik og ikke en forsoning med den socialdemokratiske ideologi og praksis.«

Efterhånden som de muligheder for de marxistiske-leninistiske partier, som vi omtalte ovenfor, bliver større, jo kraftigere vil også angrebene fra fjenden blive, jo større vil farerne være. Heraf nødvendigheden af i stadig højere grad at øge den revolutionære årvågenhed. En revolutionær årvågenhed, som må være konkret, som må påpege farerne på konkret vis, og kalde dem ved deres navn. Og idag har hovedfaren et navn: højreopportunisme. En retfærdiggørelse: taktisk 'duelighed'. Og nogle resultater: forsoning og tilmed opgivelse overfor revisionismen.

Som kammerat Enver Hoxha rigtigt påpegede: »Den klassekamp, som er blevet ført i partiets liv såvel som i den seneste tid, har vist, at hovedfaren og hovedfjenden for vort parti såvel som for den internatio-

nale kommunistiske bevægelse har været og fortsat er højreopportunisten.«

I verden idag findes der to store militaristiske, imperialistiske og aggressive magter, der bringer verdensfreden i fare, USA og USSR. Vi kommunister, vi marxister-leninister, bør kæmpe en kamp på liv og død mod dem begge, og vi kan ikke på noget tidspunkt, hverken direkte eller indirekte, forsone os i mindste grad med nogen af dem under påskud af at svække den anden eller samle kræfter endnu hurtigere.

Som vor kammerat Raul Marco fornylig sagde i sit indlæg på Albaniens Arbejdets Partis 8. kongres:

»Vi bør forstå at etablere en alliance- og enhedspolitik, idet vi tager hensyn til det enkelte lands ejendommeligheder, med en fælles forudsætning idag: fuldstændig afvisning af bilaterale alliancer og alliancer på ledelsesplan med de revisionistiske bandedere. For til trods for deres demagogi er alle *revisionisterne* lakajer for bourgeoisiet, for den ene eller anden magt, hvis ikke for begge på en gang. De er kontrarevolutionære og anti-kommunister, og de er alle vilde fjender af vort socialistiske Albanien.«

Til slut vil PCE(ml)s centralkomite og alle dets medlemmer give udtryk for sit oprigtige ønske om, at de danske masser gør DKP/ML's kampparoler og jeres 2. kongres' beslutninger til deres. Disse beslutninger vil som hidtil forstå at undgå de nævnte farer og vil udgøre en ny sejr i Danmark og i verden for marxismen-leninismen over imperialismen, socialimperialismen og reaktionen.

Modtag kammerater, vore broderligste kommunistiske hilsen.

Leve DKP/ML

Leve den socialistiske folkerepublik Albanien, det eneste socialistiske land i verden

Leve den proletariske internationalisme

Leve enheden mellem vore to partier og mellem alle de marxistisk-leninistiske partier i verden

Marxismen-leninismen vil sejre

Hilsen fra Portugals Kommunistiske Parti (Gendannet)

Kære kammerater!

Jeres parti er i gang med at gennemføre dets 2. kongres og fejrer i morgen 3-året for sin eksistens. Portugals Kommunistiske Parti (genopbygget) vil ved denne lejlighed hilse disse 3 år for jeres kamp.

På en ærefuld og uforfærdet måde har I formået at genrejse marxismen-leninismens uovervindelige fane, at gå i nærkamp med de forskellige varianter af revisionismen og mod den maoistiske opportunisme, at genskabe det danske proletariats fortrosparti og påbegynde den systematiske genopbygning af det kommunistiske parti, som på dybtgående måde kan forbinde sig med de arbejdende masser og lede dem til revolutionen og socialismen.

Stiftelsen af jeres parti og den fremgang, der er opnået siden da og som demonstreres på dets 2. kongres er en stor sejr for den internationale kommunistiske bevægelse og først og fremmest for arbejderne i de nordiske lande, der inspireret af jeres eksempel atter rejser sig for at styrke marxismen-leninismens stridskræfter.

Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister har trods dets ungdom allerede taget *fast* og afgørende skridt på vejen til den socialistiske revolution. PCP(r) ønsker fast og bestemt at hilse jeres fremgange:

- med den Revolutionære Fagopposition, hvis stiftelse repræsenterer en korrekt linie for skabelsen af dybtgående forbindelser med de arbejdende masser, en aktiv deltagelse i ledelsen af deres daglige kamp og et afgørende bidrag for at befri den danske arbejderklasse fra den kontrarevolutionære ledelse, som Socialdemokratiet og revisionisterne udøver indenfor LO.

- jeres fremgange med Folkefronten mod krig, reaktion og fascisme, som udgør et vigtigt led fra DKP/ML's side i kampen for freden, en kamp, som kun på et revolutionært grundlag kan virkelig afsløre og angribe de to imperialistiske supermagter og deres allierede, de imperialistiske regeringer i begge blokke og *hindre* deres krigsplaner.

- for det tredje jeres fremgange i den indre kamp for bolsjeviseringen

og proletariseringen af jeres parti, hvilket garanterer den ubrydelige loyalitet overfor marxismen-leninismens principper og muliggør en sejrrig kamp mod den moderne revisionisme i alle dens varianter og mod den maoistiske opportunisme, som forsøgte at forgifte den revolutionære bevægelse.

I samme uge, som jeres parti fejrer sin stiftelse, fejrer PCP(r), der er næsten lige så ungt som jeres parti, 6-året for sin kamp og forbereder sig til åbningen af sin 4. partikongres.

Den politiske situation i Portugal domineres af de desperate anstrengelser fra højre-koalitionens side på at knuse de udstrakte demokratiske rettigheder, som arbejderne erobrede i den revolutionære periode 1974-75, på at bringe kontrollen med hele statsmagten i hænderne på borgerskabets mest reaktionære dele og underkaste vort folk en hensynsløs undertrykkelse, som gør det muligt for monopolkapitalismen og imperialismen at tilfredsstille deres kriminelle interesser.

I denne situation har PCP(r) på nuværende tidspunkt en hovedopgave: at lede den modstandsbevægelse og folkelige vrede, som vokser frem, til en radikalisering og en enhed, der gør det muligt at omstyrte den reaktionære regering og åbne en ny fase af massernes offensiv. Til denne hovedopgave bidrager også vort arbejde i aktionsfronterne:

- Et fordoblet engagement på den faglige front for at forstærke enheden omkring de fagligt-revolutionære standpunkter og erobre flere fagforbund over til den revolutionære opposition med den revisionistiske reformisme i Landsorganisationen (LO) og for parolen om generalstrejke mod højreregeringen.

- En forstærkning af kampbevægelsen for freden, baseret på en bred folkeenhed og en fast beslutsomhed med hensyn til at bekæmpe de to supermagter, Portugals medlemskab af NATO og den portugisiske regerings deltagelse i den amerikanske imperialismes nye krigeriske eventyr.

- En fornyet udvikling af folkeenheden mellem alle portugisere, som indtager en revolutionær holdning i kampen for en Folkerepublik i Portugal gennem en forstærket støtte til UPD's (Den Folkedemokratiske Union) aktivitet og til dens 5. kongres.

Den nyligt afholdte 8. kongres for Albaniens Arbejdets Parti var en stor sejr for de albanske kammerater i deres kamp for at opbygge socialismen, men det var også en strålende manifestation af proletarisk internationalisme og en stor udfordring til alle os kæmpere i den internationale kommunistiske bevægelse.

Med sin 2. kongres bidrager DKP/ML også til styrkelsen af og enheden mellem marxist-leninisterne i hele verden. PCP(r) kan kun helhjertet støtte alle bestræbelser og initiativer, som kan føre til en forstærket enhed i tanke og handling mellem kommunisterne.

PCP(r) er rede til at føre bilaterale eller multilaterale samtaler med broderpartierne og til at deltage i fælles aktioner af regional eller kontinental karakter rettet mod reaktionen, de to imperialistiske supermagter og for freden, men også andre aktioner, som partierne finder passende.

Jeres 2. kongres står foran at tage store skridt i partiets opbygningsarbejde. Vi i PCP(r) er sikre på, at jeres beslutninger vil blive omsat i revolutionær praksis, som vil få en afgørende betydning for den danske arbejderklasses fremtidige kamp.

PCP(r) hilser jeres beslutsomhed og bolsjevikiske ånd og ønsker jer størst mulig fremgang i det fortsatte arbejde.

Leve den danske arbejderklasse

Leve DKP/ML

Leve den proletariske internationalisme

Leve den internationale kommunistiske bevægelse

Hilsen fra Canadas Kommunistiske Parti (Marxistisk-Leninistisk)

Kammerat formand, kammerater i Præsidiet, kammerater delegerede, broderlige kammerater!

På vegne af Centralkomiteén og alle kammeraterne i Canadas Kommunistiske Parti (Marxistisk-Leninistisk) overbringer vi revolutionære hilsener og de varmeste hilsener til Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister i anledning af dets 2. kongres. Det er kun tre

år siden, at Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister, født i kampen med den moderne revisionisme, Mao Zedong-Tænkningen og alle afskygninger af opportuniste, afholdt sin første kongres og stillede sig opgaven at opbygge og styrke det marxistisk-leninistiske parti som arbejderklassens mest fremskredne del, den eneste kraft, der er i stand til at lede det danske proletariat til dets historiske opgave: at omstyrte det monopolkapitalistiske system og oprette det socialistiske Danmark under proletariatets diktatur. På dets første kongres satte partiet sig en række vigtige opgaver at gennemføre, at konsolidere sig, udvikle sine masseorganisationer og sit internationale arbejde – og som vi kan se ud fra drøftelserne på dets 2. kongres, er disse problemer blevet løst og opgaverne blevet udført med revolutionær beslutsomhed og med, hvad I, kammerater, korrekt kalder et 'bolsjevikisk tempo' i arbejdet. Vi hilser de fremgange, der er opnået siden jeres første kongres og ønsker jer al mulig fremgang i udførelsen af de historiske beslutninger, der tages her på den 2. kongres.

Denne kongres finder sted på et tidspunkt, hvor kapitalismens alsidige krise er blevet uddybet i hele den imperialistiske og revisionistiske verden. De to supermagter, USA-imperialismen og den sovjetiske socialimperialisme, såvel som de andre imperialistiske og reaktionære magter håber at slippe ud af krisen ved fortsat at vælte den over på arbejderklassens og folkenes skuldre; de opmuntrer fascisme og racisme og de forbereder hastigt og på alsidig måde en imperialistisk krig. Arbejderklassen og det arbejdende folk bliver stadig mere udbyttet og undertrykt og er konfronteret med voksende inflation, arbejdsløshed, usikkerhed i deres dagligdag og med kulturel og åndelig ødelæggelse.

I hele den kapitalistiske og revisionistiske verden stiger tempoet i arbejderne, ungdommens, kvindernes og folkets øvrige undertrykte sektors modstand. Samtidig vokser den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse og styrker sig. Foran sig har den internationale arbejderklasse det socialistiske Albaniens inspirerende eksempel, hvor proletariatet og folket anført af deres marxistisk-leninistiske parti, Albaniens Arbejds Parti, har omstyrtet imperialismen og reaktionen, oprettet proletariatets diktatur og går frem mod den fuldstændige opbygning af socialismen og for at værne den mod ethvert angreb fra imperialismens, revisionismens og opportunistens side. Den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse og proletariatet er blevet yderligere inspireret af de historiske beslutninger på den nyligt afholdte 8. kongres for Albaniens Arbejds Parti.

I dag stiller opgaven sig for de marxistisk-leninistiske partier at fremme og lede dette voksende opsving i arbejderklassen og det arbejdende folk, at udvikle kampen ud over det niveau, hvor arbejderklassen kæmper med de objektive følger af den imperialistiske krise, til det niveau, hvor den kæmper som en selvstændig klasse, som den klasse, der har den historiske opgave at lægge det kapitalistiske system i sin grav og bygge en strålende socialistisk fremtid. Den internationale situation er kompliceret og må behandles redeligt og militant af alle marxist-leninisterne. De marxistisk-leninistiske partier styrker sig ideologisk, politisk og organisatorisk med det mål at lede klassens kamp mere effektivt, at udvikle arbejderklassens subjektive betingelse, opbygge og styrke partiets og klassens enhed imod de to supermagter, USA-imperialismen og den sovjetiske socialimperialisme og de andre imperialistiske magter og al reaktion. Denne kamp er også kampen for at forsvare marxismen-leninismens renhed imod den moderne revisionisme med den sovjetiske revisionisme i spidsen, men også mod kinesiske, titoistiske, eurokommunistiske og andre varianter. Revisionismen, socialdemokratiet og andre former for opportuniste anvendes i borgerskabets tjeneste til at bevare det gamle udlevede monopolkapitalistiske system og til at bekæmpe proletariatets virkelige interesser – mens de maskerer sig og præsenterer sig som 'socialistiske', 'marxistiske' og 'kommunistiske' for at vildlede arbejderklassen og for at gøre deres yderste for at sikre, at klassen ikke bliver organiseret til den proletariske revolution. Revisionisterne og opportunisterne, 'borgerskabets brand-slukkere', gennemfører ikke alene deres aktivitet på arbejdspladsen og i arbejderbevægelsen, men også på alle andre fronter, hvor de brede masser rejser sig til kamp mod den imperialistiske krise, såsom i den voksende bevægelse med fascisme, racisme og de imperialistiske krigsforberedelser. Vort parti arbejder på at udvikle og udbrede – og det leder – denne massekamp i Canada i overensstemmelse med parolen om 'enhed i handling', men dette betyder ikke, at vi opgiver kampen mod revisionismen og opportunisten i nogen af disse massekampe. Tværtimod har det været vort partis konkrete erfaring, at revisionisterne og opportunisterne danner anti-kommunistiske koalitioner i et forsøg på at isolere partiet og forhindre det i at lede massernes folkelige kampe, en koalition, som gør sit yderste for at splitte klassens og folkets enhed og knytte dem til udbytternes og imperialismens mål og interesser. Det er vort partis konkrete erfaring, at kun ved at uddybe den ideologiske og politiske kamp imod revisionismen og opportunisten kan arbejderklassen og det

arbejdende folk forenes imod imperialismen og den kapitalistiske udbytning, i forsvaret af deres rettigheder og for revolutionen.

Som gensvar på det canadiske monopolborgerskabs og USA-imperialismens politik og program har vort parti på nuværende tidspunkt i Canada kaldt til massernes revolutionære kamp imod at krisens byrder væltes over på arbejderne skuldre, imod det kapitalistiske lønslaveri- og udbyttersystem, imod imperialismen, socialimperialismen, racismen, fascismen og krigen, imod NATO og Warszawapagten og for at lade de rige betale – som den eneste løsning på krisen, for at sparke USA-imperialismen ud af Canada og til at støtte verdens folks kampe for frigørelse, uafhængighed og socialt fremskridt. For yderligere at forberede de subjektive betingelser for revolutionen har partiet påtaget sig opgaven yderligere at styrke sig på alle fronter, at uddybe sine bånd til og organiserede støtte blandt arbejderne og folkets brede masser, at konsolidere masseorganisationerne, optrappe kampen mod reaktion, racisme, fascisme, krig og kapitalistisk udbytning og for revolutionen. Det styrker sit arbejde med at hæve kadrernes og de brede masser af arbejderes og folks politisk-ideologiske niveau, og det er på nuværende tidspunkt i færd med at organisere vigtigt forberedende arbejde til partiets 4. kongres, der afholdes i begyndelsen af 1982.

Vort parti har altid ofret stor opmærksomhed på styrkelsen af den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelses enhed, for udvekslingen af erfaringer mellem partierne på bilateral og multilateral basis, ved at lære hinandens arbejde og problemer at kende på førstehånd. Vi føler, at jeres invitation til vort parti og de andre broderlige partier til at overvære jeres 2. kongres' drøftelser er et yderst godt bidrag til denne proces for styrkelse af den revolutionære enhed, og vi er overbeviste om, at denne enhedens ånd fortsat vil vokse.

Endnu engang ønsker vi jer al mulig fremgang i kongressens arbejde og gennemførelsen af de vigtige opgaver, I har sat jer for den kommende periode.

Leve Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninisters 2. kongres

**Længe leve Danmarks Kommunistiske Parti/
Marxister-Leninister**

Længe leve den proletariske internationalisme

Ære til marxismen-leninismen

Hilsen fra Tyrkiets Revolutionære Kommunistiske Parti

Kære kammerater!

Vi sender jer hermed vore hjerteligste kommunistiske følelser til jeres partis 2. kongres.

Den udvikling og kamp, der på alle områder har kendetegnet jeres parti efter den 1. kongres, og som det stadig ledes af, er et konkret tegn på den lyse fremtid for proletariatet og det arbejdende folk i Danmark. Og vi tror på, at marxismen-leninismen efter jeres 2. kongres vil vinde endnu større indflydelse i det danske folk, at jeres partis ledende rolle yderligere vil styrkes.

Kammerater!

Med undtagelse af Albanien, denne solide socialistiske borg, udvikler der sig en stadig større krise i hele den kapitalistiske og revisionistiske verden, der hurtigt går mod sin undergang.

Under disse betingelser lader de herskende klasser ikke uforsøgt at vælte krisens byrde over på arbejderklassens skuldre. Faren for krig og fascisme tager væsentligt til, men betragter man verden i dag, så er dette kun dens ene side, på den anden side udvikler verdens folks kamp sig som en lavine imod krig, fascisme, imperialismen og imod enhver form for reaktion.

Imperialisternes og reaktionens mest afskyelige angreb er ikke i stand til at kvæle kampen for revolutionen.

Og udviklingen i verden beviser hver dag på ny rigtigheden af tesen om, at vi befinder os i imperialismens og den proletariske revolutions epoke.

De begivenheder, der sker i denne tid, har samtidig betydet, at verdens folk endnu en gang og i allernærmeste nærhed kan se revisionismens ækle ansigt.

De sovjetiske socialimperialisters krigsanstiftende rolle, terroren mod arbejderklassen i Polen har på ny vist, hvor meget revisionismen, hvor meget denne borgerlige ideologi er fjende af arbejderklassen og det arbejdende folk.

Kammerater!

Under vore dages betingelser har det marxistisk-leninistiske partis ledende rolle i hele verden en afgørende vigtighed for den sejrige kamp imod krig og fascisme.

Holder vi os for øje, at socialimperialisterne vil gøre kampen imod krigen til instrument for deres egne hæslige krigspolitik, holder vi os for øje, at revisionismen fører forskellige angreb for at undertrykke arbejderklassens kamp, da bliver det klart, at de marxistisk-leninistiske partiers kamp imod revisionismen og enhver form for borgerlig ideologi, at denne uforsonlige kamp under vor tids betingelser vil være en afgørende faktor for marxismen-leninismens sejr.

De sejre, som DKP/ML har opnået på det ideologiske og politiske område – og dette på kort tid – er for os et levende eksempel på, hvor hurtigt de mest forskellige vanskeligheder kan overvindes, når man holder fast ved marxismen-leninismen.

Kammerater!

Vores folk har i 1½ år lidt under de fascistiske generalers frygtelige undertrykkelse, terror og elendighed – disse USA-imperialismens lakajer. På samme måde som vort folk, så oplever også vort parti svære tider. Den fascistiske junta har myrdet mange af vore kammerater i torturkamrene og i galgen. Mange af vor kammerater fylder fængslerne. I disse fængsler bliver der anvendt Hitler-metoder.

Men de kan gøre, hvad de vil – marxismen-leninismen kan ikke likvideres. Vort parti vil lære af dets fejl, forbinde dets sår, overvinde alle hindringer og fortsætte med at tage vare på dets førende rolle.

Den samlede verdensreaktion forsøger at udbrede propagandaen om, at marxismen-leninismen har tabt sin gyldighed. For i denne sammenhæng at bedrage verdens folk griber de til alle midler, fra undertrykkelse og terror til demagogi. Men det socialistiske Albanien, den marxistisk-leninistiske borg og de sejre, der her opnås, de hastigt udviklede og styrkede marxistisk-leninistiske partier er fuldt tilstrækkelige til at fjerne grundlaget for disse løgne.

Vores tro på, at jeres kongres' beslutninger vil betyde en ny sejr for marxismen-leninismen i Danmark er fuldstændig.

Længe leve den proletariske internationalisme

Længe leve den stålharde enhed imellem vore partier og vort folk

Hilsen fra Englands Revolutionære Kommunistiske Parti/ Marxister-Leninister

Kære kammerater, i præsidiets, kære delegerede og udenlandske broder-partier

På vegne af centralkomiteen i Englands Revolutionære Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister bringer jeg de varmeste broderlige og revolutionære hilsener til Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninisters 2. kongres, til alle de delegerede og udtrykker vort partis overbevisning om at denne kongres vil være en stor sejr og resultere i de mest betydningsfulde sejre i udviklingen af partiets liv og arbejde.

Kammerater.

For bare tre år siden efter en hård kamp for bekræftelsen af marxismen-leninismen i Danmark, efter en ekstrem hård og kompliceret kamp mod al revisionisme og opportuniste blev DKP/ML dannet. Dette udgjorde en stor sejr ikke blot for den danske arbejderklasse, som endelig igen fik sin sande proletariske fortrop til ledelse af den revolutionære kamp, men også en sejr for hele den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse. På bare disse tre år har partiet opnået meget vigtige resultater i udviklingen af partiets liv og arbejde, såsom udviklingen, konsolideringen og styrkelsen af partiet, i dannelsen og opbygningen af dets masseorganisationer, som RFO, KUF, Folkefronten og i udviklingen af Kvindefrontens arbejde. Samt de bånd, partiet har knyttet til masserne og de militante kampe, som der er rejst blandt de brede masser, og jeres partis bidrag til styrkelsen af enheden i den internationale kommunistiske bevægelse.

Nu på jeres partis 2. kongres bliver disse strålende resultater opsummeret, partiets politiske placering i den internationale og nationale situation, de kommende opgaver for partiet og dets masseorganisationer samt partiets omfattende syn på kampen mod den moderne revisionisme er blevet fremlagt. Vi er blevet meget imponeret af den sunde marxisti-

ske-leninistiske kvalitet i rapporten fra jeres centralkomite til denne kongres, og i bidragene fra de delegerede, og vi er fuldstændigt overbeviste om, at de ideologiske, politiske og organisatoriske beslutninger, der bliver taget på DKP/ML's 2. kongres vil føre til en yderligere konsolidering af jeres parti og til en videre udvikling af dets ledende rolle i arbejderklassen og den revolutionære bevægelse.

Kammerater, denne kongres bliver afholdt på et tidspunkt, hvor den internationale situation rummer store farer for verdens arbejderklasse og folk, eftersom krisen, som rammer den kapitalistisk-revisionistiske verden bliver stadig mere skærpet. Faren for krig, fascisme og aggression og armod er et meget alvorligt anliggende for verdens folk.

De to supermagter udfører og planlægger sammen med al anden imperialisme, socialimperialisme og reaktionære kræfter mange kujonagtige intriger mod verdens folk. Hvad angår den internationale situation og de store opgaver, som møder marxist-leninisterne og den revolutionære bevægelse i hvert land, er der ikke plads til opstemthed.

På samme tid er der absolut ikke plads til pessimisme. Arbejdernes og folkenes revolutionære og demokratiske kamp i verden er stigende, den marxist-leninistiske kommunistiske bevægelse er uophørligt voksende og konsoliderer sig på basis af marxismen-leninismen og den proletariske internationalisme. I dette står det socialistiske Albanien som en stor slået bastion imod imperialisme og revisionisme, et socialistisk fædreland for det internationale proletariat. På Albaniens Arbejdets Partis nyligt afholdte historiske 8. kongres, blev de teoretiske og praktiske beslutninger taget for at føre Albanien videre på vejen til den fuldstændige opbygning af socialismen.

Vort parti vurderer, at den fare, som møder folkene fra imperialismen og revisionismen hverken kan under- eller overdrives. Og, hvad angår den internationale situation, er der her nogle områder, som vor centralkomite vil knytte nogle korte kommentarer til.

Ligesom I har slået fast inden kongressen, mener vort parti, at det er yderst vigtigt fortsat at styrke de marxist-leninistiske partier. Imperialismen og reaktionen forstår udmærket den afgørende nødvendighed af eksistensen af de marxist-leninistiske partier for arbejderklassen og revolutionen, og bruger derfor enorme kræfter på at svække og likvidere disse partier. Så vel som den direkte repression og infiltration, eksisterer der et konstant pres på partiets rækker fra den borgerlige revisionistiske ideologi.

Derfor er stor årvågenhed nødvendig, og vort parti såvel som alle de marxist-leninistiske partier, vier stor opmærksomhed på den konstante ideologiske, politiske og organisatoriske hærkning af partiet.

Som rapporten fra jeres centralkomite til kongressen har fastslået, anser vort parti det som en arbejdsopgave af yderste vigtighed at opnå og styrke partiets ledende rolle i folkenes revolutionære og demokratiske kamp. De marxistiske-leninistiske partier er arbejderklassens kæmpende fortrop og stræber efter at komme i spidsen for arbejderklassen og dets kampe for at sikre, at revolutionen og socialismen vil triumfere. Og her igen forstår imperialisterne og borgerskabet meget godt dette afgørende spørgsmål og vier meget opmærksomhed i forsøget på at forhindre de marxist-leninistiske partier i at udøve deres ledende rolle.

En af disse vidt udbredte metoder i England er at sætte koalitioner af revisionister og opportuniste i bevægelse både for direkte at likvidere og splitte folkets kamp, samt der, hvor vort parti spiller en ledende og afgørende rolle, da at isolere partiet. Vort partis konklusioner er, at ikke kun *skal* der være, som et spørgsmål af stor principiel karakter, en konstant og til tider nådesløs kamp mod revisionisme og opportuniste, imod alle strømninger af den moderne revisionisme, men der kan ikke være nogen illusioner tilbage om imperialismens og borgerskabets agenter i arbejderklassen og de folkelige bevægelser.

Det er vort marxistisk-leninistiske partis opgave at bekæmpe deres indflydelse i arbejderklassen, at vinde arbejderne og folkene væk fra revisionisternes giftige ideer. Og det er vort partis synspunkt, at dette kun kan gøres ved at tage et kort, klart og åbent standpunkt imod dem, så arbejderklassen og folket, skridt for skridt vil blive i stand til at skelne mellem de ægte socialister, marxister-leninister og pseudosocialisterne.

Vort parti betragter spørgsmålet om taktik som et yderst vigtigt spørgsmål. Vores erfaring er, at maoismen havde ekstreme skadelige konsekvenser netop på dette område. Og i forkastningen af maoismen og elimineringen af dens skadelige konsekvenser for partiets liv og arbejde, har vi på den ene side kæmpet mod enhver tendens til at undervurdere den absolutte nødvendighed af taktik, nødvendigheden af at finde veje, måder at kæmpe på og former for organisering, baseret på det konkrete stadie i revolutionen, på den objektive situation i bevægelsen, for derved at føre arbejderklassen til dets revolutionære positioner. Og på den anden side kæmpet imod enhver tendens til at placere taktikken over principperne, som giver indrømmelser på strategiske spørgsmål til fordel for taktiske succes'er.

Vort parti anser, ligesom alle de broderlige marxistisk-leninistiske partier, faren for krig, en krig tilskyndet af de 2 supermagter sammen med de andre imperialistiske og social-imperialistiske magter, at denne trussel er en reel og alvorlig fare mod verdens folk. Og det pålægger os, marxistisk-leninistiske partier, et stort arbejde og store opgaver i at gribe ind i den anti-krigsbevægelse, der udvikles i vore lande og sikre, som det lægges frem i kongresberetningen, at krigen faktisk rejses mod krigen. Vort parti anser, at denne kamp kun kan føres igennem med sande revolutionære midler, og det vil være en katastrofe for folkene at skabe illusioner om, at denne kamp kan føres ved fredelige midler, gennem parlamentariske og reformistiske metoder. Det er kun massernes organisering og kamp mod imperialismen og social-imperialismen, der kan forhindre disse myrderier. Ydermere kommer disse trusler ikke blot fra vest, men kommer lige såvel fra øst. USA og Sovjetunionen udgør den farligste kilde til krig, og vort parti slår fast, at folket hele tiden må være organiseret og vakt til kamp mod krigen på det grundlag, at alle disse krigsanstiftere skal bekæmpes.

Vort parti betragter opbygningen og styrkelsen af enheden i den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse som et meget vigtigt principielt spørgsmål, at denne opgave er en vigtig subjektiv faktor for revolutionens og socialismens triumf. Mange vigtige stridigheder er allerede udkæmpet siden den åbne afsløring og forkastelsen af den kinesiske revisionisme og maoismen. Og vort parti anser, ligesom de marxistisk-leninistiske broderpartier, at gennem konkrete former og metoder, gennem styrkelsen af bilaterale forbindelser og multilaterale møder, gennem broderpartiernes deltagelse på møder som jeres kongres, må enheden yderligere styrkes.

Endelig anser vort parti, at forsvaret af marxismen-leninismens renhed er et afgørende vigtigt spørgsmål i hele vort arbejde. Marxismen-leninismen er en videnskabelig ideologi, som er vores handlings vejviser, og kampen for at forsvare dens renhed og for uddybningen og udbredelsen af kampen mod alle strømninger af den moderne revisionisme – disse fjender af marxismen, revolutionen og socialismen, må aldrig ophøre.

Kammerater, i England, som i hele den borgerlige og revisionistiske verden, uddybes krisen stadigt mere og mere og berører alle sider af livet. Ingen af de borgerlige regeringer har nogen løsning på denne krise, bortset fra den såkaldte 'løsning', at kaste krisens byrder over på arbejderne

og folkene, forberedelsen af fascismen og krigen. Ansigt til ansigt med denne politik fra monopolborgerskabets side, intensiveres arbejdernes, ungdommens, kvindernes, nationale mindretals og andre befolkningsgruppers kamp – arbejdernes magtfulde strejkekampe, ungdommens militante oprør sidste sommer, de magtfulde kampe, der har været rejst mod rascisme og Hitler-banderne og de massive demonstrationer mod krigen er levende eksempler på dette.

I forsøg på at undertrykke og likvidere folkets voksende opstand, har monopolborgerskabet 2 grundlæggende taktikker:

- 1) At styrke undertrykkelsen af folket, og at gennemføre stadigt mere repressive love og forholdsregler;
- 2) at sætte revisionisterne og opportunisterne i bevægelse i et forsøg på at lede disse kampe ind i reformistiske baner, som ikke berører borgerskabets magt, men som tværtimod styrker den, efterlader folket afvæbnet på alle områder og skaber derved en meget farlig situation for dem. En tredje taktik, som bliver anvendt i stadig større udstrækning er at fremme de semianarkistiske og semiterroristiske tendenser i arbejderklassen og de folkelige bevægelser, tendenser, som stræber efter at isolere, diskreditere de ægte revolutionære og folkets kæmpere og skaber derved mulighed for at yderligere repressive midler vil blive taget i brug.

Som konsekvens af dette har vort parti taget den opgave op, for det *første*, yderligere at styrke sig selv på alle niveauer og i alle fronter, for det *andet* at arbejde for at hæve det ideologisk-politiske niveau i arbejderklassen og de brede masser, stræbende efter at give bevidsthed og perspektiv til deres kamp. For det *tredje* at stræbe efter at lede de folkelige massekampe, for enhed i arbejderklassen mod den kapitalistiske udbytning og klassekompromis'er, for arbejderklassens rettigheder og for en ende på lønslaveriet og for folkets enhed mod racisme, fascismen, krig og imperialismen. For det *fjerde*, etablere og bygge partiets løftestænger, masseorganisationer for ungdommen, for at gå fremad for en revolutionær fagopposition, for en folkefront, for en organisation for nationale mindretal og i marts '82 stiftelsen af en kvindeunion i England. For det *femte* partiets opgaver med at udføre dets proletariske internationalistiske pligt.

Ligesom hos alle de broderlige marxistisk-leninistiske partier, står der store vanskeligheder foran os i vores arbejde, men da vi arbejder med revolutionær optimisme, ledt af marxismen-leninismen og i uddybnin-gen af kampen mod imperialismen og revisionisme vil vor kamp blive sejrrig.

Kammerater, der er tætte historiske bånd mellem den danske og engelske arbejderklasse og folk, bånd, som er konkret manifesteret i de sunde forbindelser, som er blevet bygget mellem vore to partier i de sidste år. Vi vil gerne sige, at det har været en stor ære og inspiration for vores partis delegation at deltage på jeres 2. kongres. Og til sidst på vegne af partiets centralkomite vil jeg udtrykke vores overbevisning om, at denne kongres vil blive en historisk kongres for jeres parti, jeg vil ønske hele jeres parti al den succes under ledelse af den nye centralkomite, som bliver valgt på denne kongres, i udførelsen af de meget vigtige beslutninger, for derved at bringe den dag nærmere, da den danske arbejderklasse vil lede den sejrende revolution.

Længe leve DKP/ML

Længe leve enheden i den internationale marxistisk-leninistiske kommunistiske bevægelse

Ære til marxismen-leninismen og den proletariske internationalisme

Hilsen fra Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti

Kære kammerater delegerede!

Vort parti føler glæde og ære ved at deltage i arbejdet på jeres partis 2. kongres. Ved denne lejlighed sender vort partis centralkomite og alle vore kammerater jeres parti, alle kommunister, den danske arbejderklasse en revolutionær hilsen. Vi ønsker DKP/ML stor succes med at sætte kongressens korrekte beslutninger ud i livet.

Jeres parti er opstået på baggrund af marxist-leninisternes kamp imod den moderne revisionisme og i særdeleshed mod dens særlige variant, den maoistiske 3-verdens-teori.

Vores parti i Frankrig er vokset ud af den samme kamp, ført af marxist-leninisterne i Frankrig. Det er også derfor vi føler os tæt knyttet til jer.

Vi kender til alle de anstrengelser, det kræver at generobre den røde fane og føre den fremad. Den fane som i to omgange er blevet besudlet af revisionisterne.

Som jeres kongres klart har understreget, så gør imperialismen i krise sig de hårdeste anstrengelser for at kunne forlænge deres rådne og ødelæggende system. Til dette formål bruger de forskellige metoder, økonomiske, politiske, ideologiske og militære. Situationen er fyldt med store farer for folkene – verdensreaktionen med de to imperialistiske supermagter i spidsen – USA og Sovjetunionen og med dem, deres aggressive militærblokke, NATO og Warszawapagten, fremskynder deres krigsforberedelser og deres imperialistiske rivaliseringer.

I denne situation er marxist-leninisternes opgaver meget store. Borgerskabet bruger den økonomiske uorden og den stigende usikkerhed i de internationale forhold til at iværksætte en fordoblet udbytning af de arbejdende masseser. Det anstrenger sig for at tilsværte de revolutionære perspektiver, som er det eneste alternativ, der retter sig imod den kaotiske situation, som kapitalismen bringer proletariatet og folket i.

I deres forehavender er borgerskabet forsikret om socialdemokraternes og revisionisternes aktive støtte. De er borgerskabets agenter i arbejderklassen og de folkelige bevægelser. Det er derfor vi intet har at gøre sammen med dem – kun at bekæmpe dem for det de er, agenter for de nationale borgerskaber, chauvinister og brandmænd mod proletariatets revolutionære kampe.

Vi marxister-leninister smeder vore våben i kampen for at lede de arbejdende masseser hen imod den socialistiske revolution. Vi arbejder hårdt for dette, for at styrke vore marxistisk-leninistiske partier til at blive sande ledelser for arbejderklassen for at vinde og organisere arbejderne i forhold til de forskellige masseorganisationer, for at opbygge den store revolutionære hær.

Hvad kan vi vinde ved at lave aktionsenhed med fjender af revolutionen? Klart – intet godt. Aktionsenheden opbygger vi i aktion med folket, med alle de progressive kræfter og vi kæmper imod revisionisterne på alle områder, for at vinde masserne for revolutionens sag. Selvfølgelig er det ikke en let sag. Vi bliver stillet overfor utallige vanskeligheder. Derfor bør vi udarbejde og følge de rigtige metoder for taktikken med at basere os på de konkrete betingelser for tid og sted.

Det er dette, jeres kongres har opsummeret, ved at drage lære af de erfaringer, der er opsummeret i partiet. Vort parti deler fuldstændig denne mening, at der såvel i dag som på Lenins tid, ikke kan føres en

konsekvent anti-imperialistisk kamp uden hård kamp mod revisionismen.

Kære kammerater!

På trods af vanskelige betingelser vokser og styrkes den marxistisk-leninistiske bevægelse. Den høster rige revolutionære erfaringer, den stalsætter og konsoliderer sin enhed.

Med den 8. kongres beslutninger styrker AAP, med kammerat Enver Hoxha i spidsen, sig. Vi pålægger os at forsvare Albanien som den eneste socialistiske bastion i verden og som et sikkert bagland for folkenes revolutionære kamp.

Vores ansvar er stort, men perspektivet er strålende, for revisionismen som imperialismen har ingen fremtid. Det er marxismen-leninismen, som vil sejre.

Leve DKP/MLs 2. kongres

Leve det socialistiske Albanien

Leve den proletariske Internationalisme

Hilsen fra Organisationen för skapandet av Kommunistiska Partiet i Sverige

Kære kammerater!

På Organisationen til skabelsen af KPS' centralkomités vegne vil jeg overbringe de varmeste kommunistiske hilsener til DKP/ML's anden ordinære kongres. Udviklingen af det kommunistiske parti i Danmark har været en stadig kilde til glæde og inspiration for kommunisterne i Sverige. Den anden kongres er en vigtig milepæl for det danske proletariats fremtid. Det er en ære for vor organisation at deltage på denne vigtige begivenhed.

Det er en forpligtelse for det kommunistiske parti og for hver kommunist altid at kæmpe for arbejderklassens og folkets forsvar mod alle udbyttere, mod al slags undertrykkelse og mod alle reaktionære. Det er også en pligt for alle kommunistiske partier og for hver kommunist altid at kæmpe for at fremrykke proletariats revolutionære positioner, at styrke den marxistisk-leninistiske kraft maksimalt, med det formål at forberede arbejderklassen på i den revolutionære situation, at fuldføre sin historiske opgave – at smadre den borgerlige stat, oprette proletariats diktatur og begynde opbygningen af socialismen. I alt dette ligger også en vigtig international forpligtelse. Et stærkt marxistisk-leninistisk parti og en stærk revolutionær bevægelse og hvert af disses fremskridt styrker også hele den internationale kommunistiske bevægelse og hele det internationale proletariats kraft.

DKP/ML har opfyldt disse forpligtelser på en fremragende måde. Under partiets ledelse er kommunismens kræfter blevet kraftigt styrket i Danmark. Et bolsjevikisk parti er vokset frem og har allerede efter tre år skabt sig organisatorisk og politisk indflydelse i arbejderklassen og resten af det arbejdende folk. På meget kort tid er DKP/ML blevet en kraft i klassekampen som alle – både venner og fjender – regner med.

De svenske kommunister har fulgt jeres partis udvikling siden sommeren 1978. Gennem disse år er mange møder og konferencer blevet holdt. Vi vil fremfor alt pege på de nordiske sommerlejre 1980 og 1981, som blev organiseret på initiativ af DKP/ML og som, ligesom alle de kontakter vore organisationer har haft med jer, har bidraget til at styrke den marxistisk-leninistiske klarhed i vore rækker og bidraget til yderligere at styrke og inspirere de svenske kommunister i deres arbejde for at danne et ægte kommunistisk parti også i vort land.

DKP/ML's konsekvent leninistiske praksis, altid at udmønte teorien i praksis, dristigt at forsøge at omsætte den politiske linie til politisk og organisatorisk praksis, adskilte sig i hele sin natur fra den praksis, som udviklede sig i vort land gennem de år, hvor maoisterne frit fik lov at hæрге. Jeres udmærkede arbejde med at redde VDA ud af kløerne på KAP-maoisterne, jeres fantastisk fremgangsrige arbejde blandt kvinderne gennem Kvindefronten, jeres korrekte arbejde med opbygningen af RFO, jeres initiativrige arbejde med Folkefronten, jeres opbygning af det kommunistiske ungdomsforbund, det påbegyndte arbejde blandt studenterne og blandt bønderne har vakt beundring blandt de svenske kommunister. Dette jeres arbejde har også inspireret os i vort arbejde og

jeres udmærkede resultater maner os til yderligere at bruge alle kræfter og gå endnu hurtigere fremad i vores arbejde.

Det er udfra alt dette fremgangsrige arbejde, som jeres parti har udført på kort tid og udfra den korrekte politiske linie, som dette arbejder bygger på, at de svenske kommunister har opbygget en klippefast tro på DKP/ML som det kommunistiske parti i Danmark.

Gennem samme periode, hvor DKP/ML stiftedes og opbyggedes til sin nuværende styrke, så foregik en yderst kompliceret proces blandt alle dem, som kalder sig marxister-leninister i Sverige. Mange grupper følte nødvendigheden af at deltage i opbygningen af et nyt parti. Det var færre, som med dette mente et leninistisk parti. Mange tog i ord afstand fra alle varianter af revisionismen, inklusive maoismen; det var færre, som også i praksis formåede at afgrænse sig fra revisionismen på alle felter. Det var umuligt fra starten at påvise, hvem der var notoriske opportuniste og partifjender. Derfor var det nødvendigt at gennemgå en proces med at søge enhed med de revolutionære og udskille opportuniste og partifjender.

Denne proces fuldførtes og afsluttedes for at et par måneder siden, med stiftelsen af Organisationen til skabelsen af KPS. Vi er i dag meget glade for at kunne meddele jeres kongres, at forberedelserne til stiftelse af Sveriges Kommunistiske Parti forløber planmæssigt. Partiprogrammet, resolutioner om de vigtigste spørgsmål, en prioriteringsdiskussion om planerne for partiopbygningen, partiopbygningen på landsplan og for arbejdet i masseorganisationerne foregår.

I foråret 1982 bliver den partistiftende kongres afholdt. Den vil blive afholdt i en situation, hvor der ikke længere findes nogen anden politisk gruppering, der kan hæve en leninistisk fane. Det nye parti vil ikke kunne rokke i sin konsekvente kamp mod al slags revisionisme.

Konklusionen er, at selvom de svenske kommunister har været lidt træge i starten, så vil vort parti kunne udvikles så meget desto hurtigere i den gunstige situation, der eksisterer i Sverige i dag.

Ikke kun de subjektive betingelser er udmærkede for det kommunistiske arbejde i Sverige. Ligesom i alle andre imperialistiske lande, så udvikles også de objektive betingelser, på en for kommunismen gunstig måde. Arbejderklassens forarmelse foregår idag både absolut og relativt. Arbejdsløsheden i Sverige vil næsten blive fordoblet i 1982. Leveomkostningerne er steget meget hurtigt, samtidig med, at lønniveauet er stagneret. I januar måned 1982 vil en svensk arbejderfamilie have 300-400 kroner mindre i købekraft i forhold til slutningen af 1981. En række

beslutninger, som blev vedtaget i parlamentet i efteråret, og nye beslutninger, som vil blive vedtaget i foråret vil få de sociale nedskæringer til at accelerere voldsomt. Det reaktionære fagforeningsapparat går i spidsen for angrebene mod arbejderklassen. Det socialdemokratiske parti gør det samme og revisionistpartierne er paralyserede i deres reformistiske halehængspolitik.

Under disse betingelser findes der ikke andet end kommunisternes egen træghed og indskrænkethed, som kan hindre, at vi kan gå fremad. KPS vil målrettet stille sig i spidsen for kampen mod borgerskabets samlede reaktionære kriseoffensiv.

Også i kampen mod imperialismen og socialimperialismen, i kampen for freden og mod begge de krigsanstiftende, supermagter USA og Sovjet, i kampen for international solidaritet med de kæmpende folk, ligger feltet åbent for marxist-leninisternes konsekvente linie og arbejde.

Vor delegation på AAP's 8. kongres udtalte de svenske marxist-leninisters faste vilje til altid at kæmpe for enhed i den internationale kommunistiske bevægelse. DKP/ML's initiativ til at indbyde broderpartierne til sin 2. kongres, er et vigtigt bidrag til den internationalistiske enhed. Et initiativ, som KPS vil gøre alt for at leve op til, og i praksis give ligeså vigtige bidrag til den internationale kommunistiske bevægelses enhed, som DKP/ML gør med denne kongres.

Kære kammerater, Centralkomiteén i Organisationen til skabelsen af KPS er sikker på, at DKP/ML gennem den kommende kongresperiode vil opnå endnu større fremgange, end gennem perioden mellem den første og den anden partikongres. Vi ønsker jeres partis anden kongres al fremgang for, at der her fastlægges et solidt grundlag for de nærmeste år, og vi vil gerne fremføre vore varmeste lykønskninger til DKP/ML, jeres anden kongres og til alle jeres medlemmer for de store fremgange, I hidtil har opnået.

Leve DKP/ML og dets 2. kongres

**Leve den Internationale kommunistiske bevægelse
med Albanlens Arbejdets Parti og
kammerat Enver Hoxha i spidsen**

Leve den proletariske internationalisme

Leve marxismen-leninismen

Hilsen fra Japans Kommunistiske Parti (Venstre)

Kære Kammerater!

I anledningen af Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninisters 2. kongres overbringer centralkomiteen for Japans Kommunistiske Parti (Venstre) sine brændende revolutionære hilsner. Vort parti håber, at jeres kongres vil høste stor succes.

Som en del af den internationale imperialisme udbytter og plyndrer det danske borgerskab arbejderne og det arbejdende folk under det bedrageriske udhængsskilt, 'velfærdssamfundet'. Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister kæmper for omstyrtelsen af det danske borgerskabs herredømme såvel som for sejren for proletariatets diktatur og den socialistiske revolution i Danmark. Vort parti og det japanske proletariat støtter varmt den proletariske revolution, der nærmer sig i Danmark.

Kære kammerater!

Krisen omkring den imperialistiske krig og frem mod revolutionen udbygges på basis af de skærpede inter-imperialistiske modsætninger, centreret omkring den amerikansk-sovjetiske rivalisering og det internationale proletariats og de undertrykte folks voksende kamp. Proletariatet i hele verden må forene sig med hinanden ved i alle lande at kæmpe for at omstyrte deres eget borgerskab.

Ved at fastholde det revolutionære princip om at 'forvandle den imperialistiske krig til borgerkrig', som Lenin anviste, vil vort parti bidrage til udviklingen af verdensrevolutionen og den internationale kommunistiske bevægelse og opfylde sine internationale forpligtelser ved at bekæmpe alle udslag af moderne revisionisme, optrappe kampen for historisk at udrydde denne revisionisme og forstærke kampen for at omstyrte den japanske imperialisme.

Løve den sejrriige 2. kongres for Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister

Længe leve enheden mellem Japans Kommunistiske parti (Venstre) og Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister

Må den internationale kommunistiske bevægelse udvikle sig på grundlag af marxismen-leninismen og den proletariske internationalisme

Hilsen fra New Zealands Kommunistiske Parti

Kære kammerater!

I anledningen af Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninisters 2. kongres overbringer centralkomiteen for New Zealands Kommunistiske parti sine revolutionære hilsner og bedste ønsker om succes på jeres kongres og i jeres kamp for at opbygge partiet af ny type, under marxismen-leninismens fane.

New Zealands Kommunistiske Parti fastholder den proletariske internationalisme. Det fastholder marxismen-leninismen i teori og praksis som en ledende kraft i proletariatets revolutionære kamp for socialisme og proletariatets diktatur i New Zealand.

Som et parti, der har indtaget et korrekt standpunkt på grundlæggende marxistisk-leninistiske spørgsmål i kamp mod revisionisme af enhver art, mod opportuniste, socialdemokratisme og reformisme af enhver art, er New Zealands Kommunistiske Parti af fast overbevisning om, at opbygningen af partiet af ny type kun kan fuldføres i hård kamp mod opportuniste og revisionisme.

Mao Zedong tænknings variant af revisionismen har gjort stor skade i den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse. Den forvrænger og udsletter fuldstændigt proletariatets hegemoni, som den ledende kraft imod borgerskabet. Ligesom de hrustjovitiske, titoistiske og euro-kommunistiske udgaver af revisionismen er Mao Zedong tænkningen kontrarevolutionær og anti-marxistisk-leninistisk i sin teori og i sin praksis.

New Zealands Kommunistiske Parti fastholder den leninske og stalin-ske opfattelse, at vi lever i imperialismens og kapitalismens forfalds epoke. Hver dag forværres verdenskapitalismens krise og revolutionens kræfter vokser sig stærkere. Dette er den proletariske revolutions epoke, og revolutionen er et spørgsmål, der er taget op til løsning. New Zealands Kommunistiske Parti fordømmer kraftigt enhver idé om en 'ny epoke' eller om, at revolutionen er forældet eller ikke længere nødvendig.

Endnu engang ønsker vi jer al mulig fremgang på jeres kongres og for jeres partis og arbejderklasses voksende revolutionære arbejde.

Hilsen fra Indiens Kommunistiske Ghadar Parti

Gode kammerater!

Indiens Kommunistiske Ghadar Parti sender jer, og gennem jer alle DKP/ML's frontkæmpere de varmeste revolutionære hilsner i anledning af jeres partis anden kongres. Vi er overbevist om, at denne kongres vil føre til store fremskridt i jeres arbejde for at organisere proletariatet og de arbejdende masser i Danmark til den socialistiske revolution og i jeres kamp mod den moderne revisionisme i alle dens afskygninger, til forsvar for marxismen-leninismens renhed. Vi ønsker jer succes i jeres kamp.

Længe leve DKP/ML

Længe leve den militante enhed mellem DKP/ML og IKGP!

Ære til marxismen-leninismen!

Hilsen fra Togos Kommunistiske Parti

Kære kammerater!

Vi er særligt glade for – i Togos kommunisters, arbejderklasses og folks navn – at kunne lykønske jer med jeres partis 2. kongres, hvis afholdelse er af stor vigtighed for proletariatet og de arbejdende masser i Danmark.

Jeres parti står midt i folket med rige sejre, vundet i kampe for at konsolidere og styrke denne basis, for at skabe et parti af ny type, som er det leninistiske, for at opbygge og rodfæste partiet blandt proletariatet og de arbejdende masser i Danmark.

Jeres parti fører ligeledes en hård kamp imod enhver afskygning af revisionismen, såsom titoismen, hrustjovismen, maoismen og mod socialdemokratismen, som udøver en særlig ødelæggende indflydelse i jeres land. På dette område har et parti som vort, som i dag er stillet overfor socialdemokratiets febrilske manøvrer på vores kontinent, meget at lære af jeres parti.

Vi glæder os meget over disse sejre, som også er vore, og som er opnået, fordi jeres parti med kløgt har fulgt principperne og lærdommene fra de store ledere og proletariske læremestre: Marx, Engels, Lenin og Stalin.

Vi er overbeviste om, at jeres 2. kongres vil gøre det muligt for jeres parti at drage de rette perspektiver for kampe og sejre stadig mere strålende gennem ledelsen af proletariatet og de arbejdende masser og i forberedelsen af den proletariske revolution.

Kammerater!

Den aktuelle situation i verden bekræfter med nøjagtighed marxist-leninisternes analyser og forudsigelser. Uddybelsen af krisen i det kapitalistisk-revisionistiske verdenssystem, skærpelsen af de inter-imperialistiske modsætninger – specielt rivaliseringen mellem den amerikanske imperialismen og den sovjetiske socialimperialisme, og på den ene side den stigende fare for en imperialistisk krig og på den anden side væksten i folkenes revolutionære kampe – giver de kommunistiske partier særligt alvorlige forpligtelser i den aktuelle situation: fordi kun folkenes kampe kan afværge krigen, og kun den proletariske revolution kan for altid forhindre den, fordi kun den giver folkene deres virkelige

frihed. Det er derfor de kommunistiske partiers opgave at vinde ledelsen af folkenes frihedskampe, hvor opfyldelsen af denne ærerige opgave går gennem styrkelsen af vore partier. En opgave som også DKP/ML stilles overfor og som vi er overbeviste om, at jeres partis 2. kongres vil yde et stort bidrag til.

Arbejderklassen og folket i Togo kæmper i øjeblikket med stor beslutsomhed imod Togos reaktionære borgerskab og dets imperialistiske allierede herrer, som i hovedsiden er franske, og som udbytter og undertrykker folket og dagligt giver det uudholdelige eksistensbetingelser.

Dannelsen af Togos Kommunistiske Parti (PCT) for lidt over et år siden, repræsenterer et kvalitativt spring af stor vigtighed for proletariatet, og de arbejdende masser i vort land.

På trods af alle de vanskeligheder, som den togolanske reaktion og den neo-koloniale magt skaber for vort parti, så deltager vi aktivt i klassekampen, stålsættes og hærdes i disse kampe og vinder en større og større sympati i proletariatet og folkets midte.

Vores sejr er vis – på trods af alle tænkelige vanskeligheder og forhindringer. Vi mener det er vigtigt som ingensinde før med alle vore kræfter at styrke den internationale kommunistiske bevægelse. De marxistisk-leninistiske partier bør styrke deres bånd på basis af marxismen-leninismen og den proletariske internationalisme. Disse bånd mellem partierne, iblandt hvilke Albaniens Arbejdets Parti med kammerat Enver Hoxha i spidsen spiller en fremragende rolle, bør udtrykkes gennem en stigende udveksling af erfaringer og gensidig støtte.

Endnu engang vil vi udtrykke vores store glæde for det militante venskab, der eksisterer mellem vore to partier, et venskab som skyldes vor fælles trofasthed overfor marxismen-leninismen og som kun vil blive uddybet og styrket i fremtiden.

Det er med denne vished, at vi sender jer vore hilsener til jeres 2. kongres, til alle de delegerede, som er tilsted på denne samling, til den danske arbejderklasse og det danske folk.

**Leve det Internationalistiske venskab mellem Togos
Kommunistiske Parti og Danmarks Kommunistiske
Parti/Marxister-Leninister**

Ære til marxismen-leninismen

Hilsen fra Irans Arbejdets Parti

Kære kammerater!

Vi har med glæde modtaget budskabet om afholdelsen af Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninisters 2. kongres. Vi sender jer vore varmeste revolutionære hilsner og udtrykker vor fuldstændige støtte til de kampe, som jeres parti og arbejderklassen og folket i Danmark fører mod imperialismen, social-imperialismen, reaktionen og fascismen.

Vi vil især gerne hilse succesen med jeres 2. kongres, som vil markere et nyt vigtigt skridt i udviklingen af jeres parti. Vi ønsker at hilse den ånd af trofasthed overfor jeres partis principper, som har gjort, at partiet siden dets fødsel, og således også på dets 2. kongres, har forstået at forsvare marxismen-leninismens renhed korrekt og fordømme de forskellige revisionistiske teorier: hrustjovitiske, maoistiske, eurokommunistiske osv. Jeres parti er bevidst om de hrustjovitiske revisionisters forskelligartede sabotage mod de revolutionære bevægelser og følger en klar kurs overfor disse revisionistiske forrædere.

I dag er det mere end nogensinde før vigtigt at sammentømre enheden i den internationale kommunistiske bevægelse overfor imperialismens og social-imperialismens angreb på de marxistisk-leninistiske partier og på det socialistiske Albanien, som netop, under ledelse af Albaniens Arbejdets Parti med kammerat Enver Hoxha i spidsen, har afholdt sin succesrige 8. kongres.

De iranske kommunister ønsker at hilse succesen med jeres 2. kongres, som er et nyt bidrag til den internationale kommunistiske bevægelse.

Leve den proletariske internationalisme

Marxismen-leninismen vil sejre

Hilsen fra Dahomeys Kommunistiske Parti

Kære kammerater!

Vi sender hermed DKP/ML's 2. kongres de varmeste internationalistiske og broderlige hilsener fra kommunisterne, arbejderklassen og folket i Dahomey, også kaldet Benin.

Kære Kammerater!

Jeres partis 2. kongres finder sted på et tidspunkt, hvor den internationale situation er urolig, og hvor alvorlige farer truer folkenes sikkerhed og fred. Den kapitalistiske og revisionistiske verden er blevet kastet ud i en dybtgående krise, hvis udfald er uvis. Denne krise er økonomisk, energimæssig, politisk, institutionel, ideologisk og moralsk. Bourgeoisiet forsøger at få de arbejdende masser til at betale omkostningerne. Overalt råder der elendighed blandt masserne. Arbejdsløsheden omfatter en meget betydelig del af den erhvervsaktive befolkning i de kapitalistiske og revisionistiske lande. Inflationen galopperer. Denne situation medfører skærpet militarisering af økonomien, produktion af utallige højt udviklede udryddelsesvåben, opsvulmen af de militære budgetter til skade for de sociale budgetter. Således ser man en skærpet forarmelse af de arbejdende masser og tilmed fødevaremangel, sådan som det er tilfældet i visse revisionistiske lande såsom Polen. Krigsforberedelserne hos de to aggressive blokke, NATO og Warszawapagten, med henholdsvis den amerikanske imperialisme og den sovjetiske socialimperialisme i spidsen, står på lige fod med deres afpresningsmanøvrer, trusler og aggression mod folkene.

Kære kammerater!

Denne situation skærper i særdeleshed udbytningen og undertrykkelsen af de arbejdende masser i de afhængige og neokoloniale lande, der udgør de markeder og indflydelsessfærer, der er stridens æble mellem de imperialistiske magter. Afrika lider særligt under følgerne af den krise,

der rider den kapitalistiske og revisionistiske verden. Under dække af bistand har alle de løsninger, som imperialisterne har foreslået for angiveligt at forbedre betingelserne for de arbejdende masser, ikke ført til andet end voksende profit til de kapitalistiske monopoler. Francois Mitterand, den franske imperialismes socialdemokratiske talsmand, er gået til bekendelse i sit indlæg på Paris-konferencen for de såkaldt underudviklede lande, hvor han erklærede: »At hjælpe den tredje verden, det er at hjælpe sig selv«. Således bevidner han, som I selv kender det fra den danske erfaring, at i rollen som revolutionens brandmand søger Socialdemokratiet af nære reformistiske illusioner blandt folkene og afvæbne det. Samtidig bevæbner de imperialistiske magter massivt de afrikanske storbourgeoiser, opretholder militærbaser, der i virkeligheden er integreret i de aggressive blokke, NATO og Warszawapagen, støtter undertrykkelsen af de oprørske arbejdende masser og giver således næring til forskellige arnesteder for pro-imperialistiske krige. Disse militære baser, disse arnesteder, gør, at også Afrika er en sand krudttønde.

Kære kammerater!

I denne krisesituation, med elendighed for de arbejdende masser og krigsforberedelser, er Dahomey, kaldet Benin, ikke en undtagelse. I Dahomey, der er integreret i det imperialistiske system til trods for KEREKOU-klikens pseudo-revolutionære sprogbrug, forværres de arbejdende massers levevilkår på katastrofal vis. Så sent som i august har statsmagten gennemført en ny prisforhøjelse: 60 procent på cement, 75 procent på sukker, 80 procent på øl, 11 procent på ris, 105 procent på gari (et grundlæggende næringsmiddel for en betydelig del af befolkningen) og 100 procent på et kilo oksekød, osv.... Disse forhøjelser skærper elendigheden for masserne, samtidig med, at storbourgeoisiet vælter sig i luksus og udskejelser. Naturligvis accepterer de arbejdende masser i stadig mindre grad denne utålelige situation. Statsmagten, der troede, at den havde fået definitivt bugt med demokratiet efter opløsningen af de demokratiske organisationer i 1974 og undertrykkelsen af folkeopstanden i maj-juni 1975, er tvunget til at stemme tonen ned for tiden.

I dag rejser Dahomeys Kommunistiske Parti sig foran det som en skæbnesvanger skygge, imod hvilken dets magtesløshed åbenbarer sig dag for dag. Over hele landet forlader masserne de indrulleringsstrukturer, som det har skabt, og det er tvunget til at indrømme, at dets bedrageriske slagord ikke har virkning. Som løsning på de vanskeligheder, der angriber det fra alle sider, har det ikke andet end vilkårlige arrestati-

oner af hæderlige mennesker, demokrater og revolutionære, mistænkt for at være kommunister. Kommunismen er blevet en sand bussemand, der hjemsøger Benins pseudo-revolutionære i deres søvn. Situationen er sådan, at statsmagten tilmed mistænker elementer i dens egen midte for at være medlemmer af Dahomeys Kommunistiske Parti. Alt dette viser, at i dagens Dahomey, også kaldet Benin, er Dahomeys Kommunistiske Parti ikke alene den mest beslutsomme tilhænger af demokratiet, men det udgør også det eneste virkelige alternativ for arbejderklassen og de arbejdende masser.

Kære kammerater!

I denne urolige internationale situation, der præges af elendighed, mangel på demokrati og trøstesløshed, rejser det socialistiske Albanien sig stolt med sine sociale landvindinger og økonomiske fremskridt. Som det eneste socialistiske land i verden viser Albanien revolutionens og frihedens vej for de undertrykte folk og stoler på sine egne kræfter såvel som på det internationale proletariat og verdens folk, der kæmper for at sønderslå de imperialistiske og revisionistiske blokke og udvide socialismens lejr.

Det tilkommer de marxistisk-leninistiske partier i hvert land at rette en hård kritik mod opportunisme og revisionisme af enhver afskygning (socialdemokratisk, titoistisk, hrustjovitisk, maoistisk, eurokommunistisk, osv...) og i en principfast ånd anvende marxismen-leninismens principper på deres respektive landes økonomiske og sociale virkelighed og føre revolutionen til sejr.

Vort parti støtter DKP/ML i denne henseende og er overbevist om, at det for sit vedkommende nyder samme støtte.

Leve DKP/ML's 2. kongres

Leve marxismen-leninismen

Leve den proletariske internationalisme

Hilsen fra Øvre Voltas Revolutionære Kommunistiske Parti

Kære kammerater!

Vort parti sender jer dets broderlige kommunistiske hilsener i anledning af afholdelsen af jeres 2. kongres.

Dannelsen af jeres parti har været en vigtig begivenhed i den danske arbejderklassen og det danske folks liv, såvel som for den internationale kommunistiske bevægelse. Det har været en stor sejr for marxismen-leninismen over revisionismen, imperialismen, social-imperialismen og hele verdensreaktionen.

Det er vort brændende ønske, at denne 2. kongres ved at sammenfatte jeres partis erfaringer vil væbne det endnu mere til at påtage sig ansvaret i ledelsen af det danske proletariats og folks kamp for den socialistiske revolutions sejr i jeres land.

Vort parti, der er født i kampen mod revisionismen og navnlig maoismen, har overfor den internationale kommunistiske bevægelse aflagt ed på, at det vil forblive tro mod marxismen-leninismen og lede det voltaiske proletariats og folks kamp for revolutionen, oprettelsen af proletariats diktatur og dernæst kommunismen i vort land og i hele verden.

Det vil sige, at jeres succes også er vores. Derfor anser vort parti enheden mellem de marxistisk-leninistiske partier i international målestok for meget vigtig. Det arbejder og vil arbejde på grundlag af den proletariske internationalisme og marxismen-leninismen for at vore militante bånd styrkes endnu mere.

Leve DKP/ML's 2. kongres

Leve den proletariske internationalisme

Ære til marxismen-leninismen

Hilsen fra Ecuadors Kommunistiske Parti (Marxister-Leninister)

Kære Kammerater!

På vegne af centralkomiteen for Ecuadors Kommunistiske Parti (marxistisk-leninistisk) sender vi jer vor varmeste og broderligste kommunistiske hilsener, såvel som vort oprigtige ønske om, at denne betydningsfulde begivenhed for jeres parti udvikler sig og kulminerer med største succes.

Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister er en revolutionær proletarisk organisation, som i spidsen for sit lands proletariat har hærdet sig i kampen for frihed og socialisme. Det er et parti, der har udviklet sig i åbne politisk-ideologiske slag mod den hrustjovitiske og maotiske revisionisme. Det er et af den proletariske socialistiske verdensrevolutions afdelinger.

Jeres kongres finder sted på et tidspunkt, hvor det kapitalistiske og revisionistiske systems almene krise skærpes og uddybes, hvor kampene klasse mod klasse udvider sig og når stadig højere niveauer. Den finder sted på et tidspunkt, hvor den amerikanske imperialisme og den russiske imperialisme i optrappet tempo forbereder sig på en ny imperialistisk røver- og erobrerkrig.

Vi er overbeviste om, at jeres 2. kongres vil tage beslutninger, der sætter partiet i stand til hele tiden at være i spidsen og lede klassekampen, idet det skærper den kapitalistiske krise og modsætter sig den nye imperialistiske krig. Alt dette vil betyde et værdifuldt bidrag til den internationale marxistisk-leninistiske bevægelses styrkelse og enhed. Kort sagt er vi overbeviste om, at jeres 2. kongres vil blive et nye og yderst vigtigt skridt på proletariatets og det danske folks vej mod frihed og socialisme.

**Leve Danmarks Kommunistiske Parti/Marxister-Leninisters
2. kongres!**

Leve den proletariske internationalisme!

Leve den uovervindelige marxisme-leninisme!

Hilsenerne til DKP/ML's 2. kongres er en stor opmuntring og inspiration i vores kamp

DKP/ML har modtaget mange revolutionære hilsener i anledning af afholdelsen og den heldige gennemførelse af den 2. kongres, fra broderpartier og organisationer såvel som fra revolutionære og progressive masseorganisationer og enkeltpersoner.

Også fra de nordiske lande, hvor der endnu ikke er stiftet marxistisk-leninistiske partier efter de maoistiske partiers fuldstændige degenerati-on, har partiet modtaget revolutionære kamp hilsener i anledning af kongressen.

Således skriver Centralkomiteen for Kampforbundet for stiftelsen af det Kommunistiske Parti, Island (BSK) i deres hilsen blandt andet:

»Da DKP/ML blev stiftet for tre år siden som frugt af foreningen af marxist-leninisterne, fik arbejderklassen igen sit fortropsparti efter DKP's og maoisternes forræderi mod kommunismen og arbejderklassens sag. I løbet af sine første tre år har partiet vist, at det er den danske arbejderklasses virkelige bolsjevikiske fortropsparti, et parti, som er i stand til at mobilisere og organisere massernes revolutionære kraft, for at tilintetgøre menneskets udbytning af mennesket og skabe et samfund, hvor de arbejdende masser hersker og skaber en fremtid efter egne behov.

DKP/ML har sammen med andre marxistisk-leninistiske partier med Albaniens Arbejdets Parti i spidsen rejst kampen mod imperialismen, først og fremmest de to supermagter, USA og Sovjetunionen, og deres krigsforberedelser, mod det danske borgerskab, mod alle varianter af revisionismen og al reaktion...

Således har partiet opnået stor tillid hos de islandske kommunister og støttet og inspireret dem i kampen for at skabe Islands Kommunistiske Parti.«

Centralkomiteen i Marxistisk-Leninistisk Forbund, MLF, Norge skriver blandt andet:

»DKP/ML's 2. kongres er den først kongres efter partistiftelsen, og derfor af hel speciel betydning.

DKP/ML kan se tilbage på sine resultater med ære og stolthed, ingen af partiets mange fremgange er kommet dalende ned fra himmelen, de er alle resultatet af indbidt, principfast og revolutionær kamp og offervilje...

Vi tillader os at minde om disse fremgange, fordi de er et levende bevis på, at DKP/ML er et livskraftigt, sundt og blomstrende parti med fremtiden foran sig. 'Hemmeligheden' bag dette forhold ligger først og fremmest i partiets konsekvente kamp mod alle former for revisionisme, den konstante styrkelse af partiets ideologiske og organisatoriske enhed, i en konsekvent anvendelse af de marxistisk-leninistiske principper...

Marxistisk-Leninistisk Forbund overbringer sine hjerteligste hilsener til DKP/ML's 2. kongres, vi er ikke et sekund i tvivl om, at denne kongres vil styrke partiet yderligere, at de store fremgange i den første kongresperiode kun er en forsmag på, hvad partiet vil opnå i den kommende periode, DKP/ML har valgt og holder fast ved den marxistisk-leninistiske kurs, udvikler dagligt sit arbejdsfelt og forbedrer sine arbejdsmetoder, holder fast ved den proletariske internationalismes principper.«

OFML's politiske udvalg, Færøerne, skriver blandt andet i sin hilsen:

»I anledning af 3-året for DKP/ML's stiftelse ønsker OFML at sende jer sine varmeste revolutionære hilsener.

En udtalt principløshed har i lang tid hersket i flere af de organisationer, der engang udgjorde den marxistisk-leninistiske bevægelse. Med deres 3-verdens strategi prøver disse opportuniste at overtale det arbejdende folk og kommunister til at optræde som kanonføde for borgerskabet i en kommende verdenskrig, mens den socialistiske revolution derimod for dem er et spørgsmål, som ikke er aktuelt. Det socialistiske Albanien, som er en inspirationskilde for verdens arbejderklasse, har disse opportuniste brudt med og bagvasket.

OFML har været vidne til dette forræderi. For os er det derfor godt at se, at DKP/ML fastholder marxismen-leninismen og er et parti med stabil fremgang og fremragende resultater på flere og flere områder...

Lad kun opportunisterne vrøgle om, at 'arbejderklassen forsvinder' og at den marxistisk-leninistiske bevægelse er i krise. De skal få andet at se. I denne tid, hvor revolutionen er et spørgsmål, som er sat på dagsordenen, må alt sættes ind på at styrke den marxistisk-leninistiske bevægelse, og gøre den i stand til at magte sine kommende opgaver.«

CPUSA(m-l) skriver blandt andet i sin hilsen:

»Stiftelsen og udviklingen af DKP/ML udgør et væsentligt historisk

fremskridt for de danske arbejdende masser og det internationale proletariet. Fra sin stiftelse har det til stadighed arbejdet for at sikre en virkelig fortroplsledelse af de danske arbejdende masser, ødelæggelsen af imperialismens og socialimperialismen og opportunismens nederlag.

Alle de hilsener, som DKP/ML har modtaget, er et udtryk for den varme støtte til partiets revolutionære linie, som det nyder fra kammerater og venner i ind- og udland. De er en stærk opmuntring og inspiration til yderligere at styrke kampen for gennemførelsen af partiets linie og store opgaver.

